

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.; af Oehlenschläger.

Nordens Guder : et episk Digt

København : trykt paa Forfatterens Forlag,
1819

[10], 388 s.

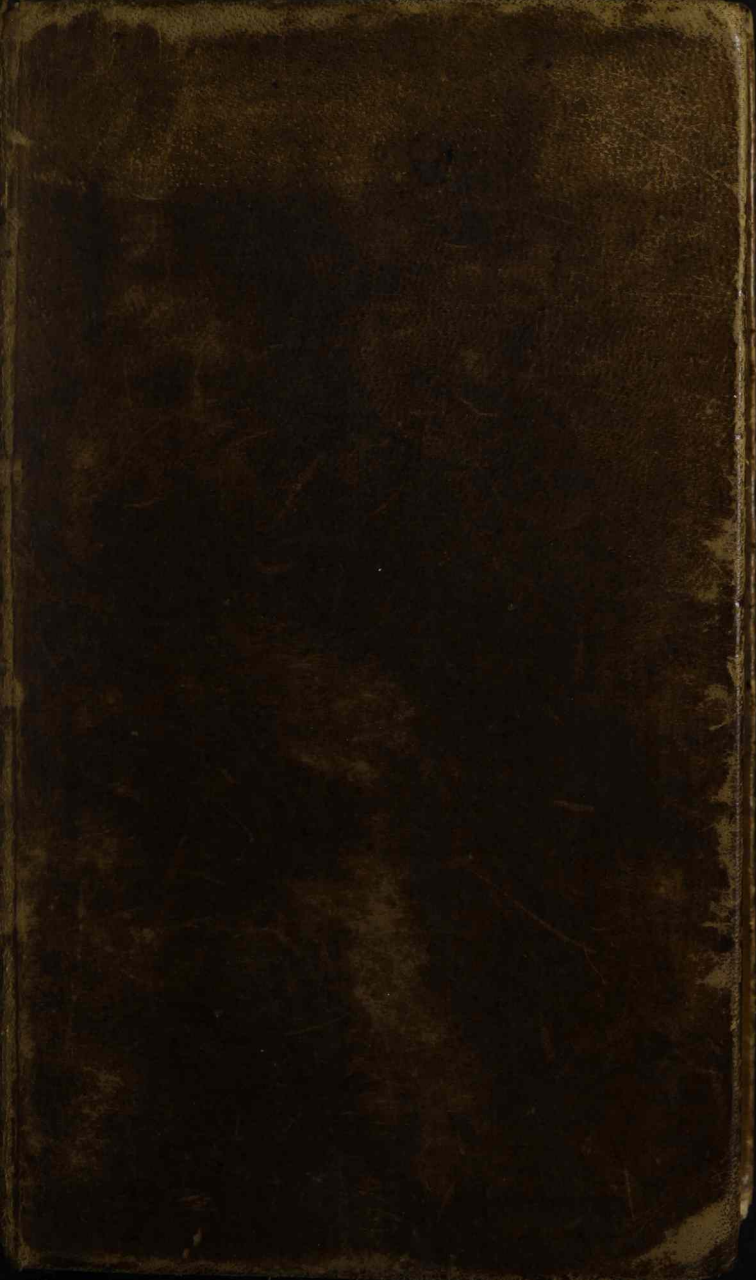
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54. - 101.

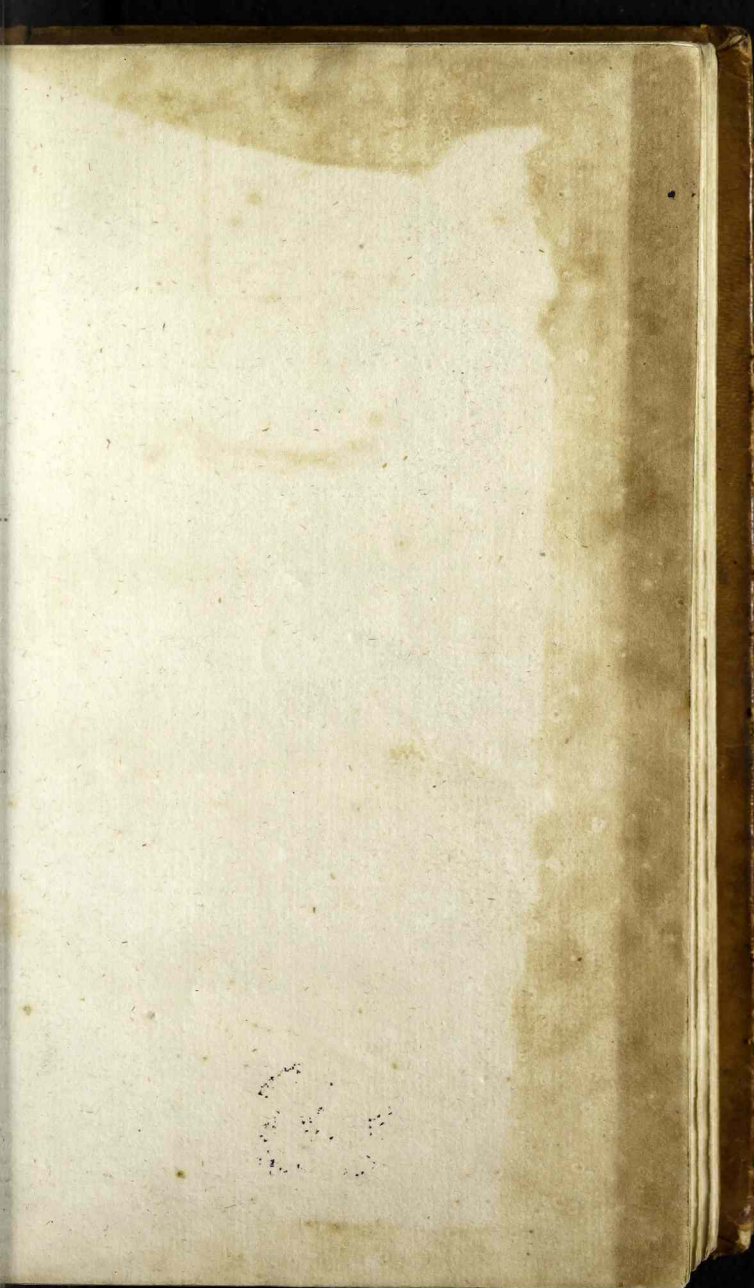
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 01760 4

+ Rex

Nordens Guder.

Et episk Digt

af

Dehlenschläger.

København, 1819.

Trykt paa Forfatterens Forlag, hos H. S. Popp.

1100 10 10 10 10 10

1100 10 10 10 10 10

1100 10 10 10 10 10

1100 10 10 10 10 10

1100 10 10 10 10 10

1100 10 10 10 10 10

Oldingen med Ungdomsild og Blidhed,
Statsmanden med Følelse for det Skønne,
Stormanden med Videnskaber og Smag,
Riigmanden med Edelmød,

Min faderlige Belgiorer:

Herr Ernst Henrik

Greve af Schimmelmann

helliges,

med Taknemmelighed og sønlig Vrefrøgt,

dette Digt!

I n d h o l d.

Afser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: Den flabende, flionne, den forstyrrende plumpe Magt; Løke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslæaer Thor at reise til Jothunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog gior han to unge Mennesker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Hiem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hævne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser andengang, med Odins Indvielse, uden Løke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lester Løke for Eif, Thors Hustru, men bortviises med Foragt. Da hævner han sig, og afklarer hens

ved Haar, mens hun sover. Frungen, af Skrak for Thor og Freier, henter han igjen et Guldhaar til Sig hos Dvergene; kaster Thor en ny Hammer, Freier sin Ganger Gullinborste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiaffe fanger ham, og tvinger ham til at bortstjæle Ydun fra Valhal, gjør han det gierne, for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortstjæler der Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne svækkes. Da spaae Nornerne: at Tapperhed vil tvinge Tiden til Trofskab, ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freya laaner ham sin Falkesham til Toget. Mens Ydun var borte har Freya mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falsmede. Skade har indtrængt sig i Valhal, og faaet Niord til Mand. Freier er orkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidkfialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig kræftet, ved at see en deilig Mø i Bierget, en fielden Undtagelse, i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til at Freiers Kiærlighed til Gerda vil silveiebringe Forsoning

mellem Aserog Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre med at minde ham om Odins egne Elfkovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og smelter hendes Hjerter. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier tænker ham sit Sværd. Paa hin Reise har Skirnir tillige kaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alle Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forsvovne Tyr trodser den tappre Thor. Thor sunser, hævner sig paa de uskyldige Menneſker, og fortryder sin Hidſighed. Gerdas Bryllup feires andengang hos Havguden Egir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilſidesættelſe, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at ſigte. Vælgelſindet, i kiedſommelig Omſkafften, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at gjøre sin Uforſammenhed god, at ſkaffe Thor den rette Hammer Mielnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur ſvarer: det ſkeer kun paa Vilkaar at Freya vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efterat Aserne forſt have ſkaffet ham Tilgivulſe. Opvæget af Thors Foragt, da Loke atter ſeer Muligheden i at gjøre Fortræd, kommer Forførelſkten ſtrax over ham, og ved Heimdal friſter han Aserne til et Bedrag:

faa de sende Thor, forklædt som Freya ned til Utgard. Naar Thor
er i Utgard hæver han sig, saasnart Mielnir lægges i hans Skød,
og ihjeltaar alle Jetter, undtagen Oldinger og Børn, der bleve
tilbage hos Utgardeløse, i Viergets dybeste Hvelving. Da fremstis
ger en stor høitidelig Qvindefikkelse af Bloddampen, sendt fra den
evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Los
tes Dval, den nærværende Verdens Undergang, og Gudernes
Straf for denne List, ved at deres Væsen for en Tid skal forgaae,
og den fordærvede Skabning senderbrødes. Derpaa trøster hun dem
med Forsikringen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuld-
kommen Uffryd og Glæde.

S a n g e n e.

	Pag.
Thor drager paa Eventyr med Loke	1.
Rogleriet paa Heden	20.
Thor i Helheim	42.
Thor kommer til Utgard	53.
Gjogleriet i Utgard	66.
Rogleriet opdages	92.
Hjemreisen	104.
Thor besøger Jetten Hymir	115.
Thors Fiskeeri	131.
Loke fatter Elskov til Sif	138.
Hvad Sif og Loke taltes ved	145.
Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene	151.
Yduns Ran	162.
Yduns Frelse	181.
Om Vanerne	195.
Skades Givtermaal	205.
Freiers Elskov	212.
Oluden i Valhal	222.

	Pag.
Einherjarne	231.
Brags Sang om Gefion	242.
Skirnirs Samtale med Freier	250.
Freiers Sang ved Kilden	268.
Skirnirs Reise	270.
Gerdas Elfv	289.
Skirnir fuldender sit Vrinde	304.
Om Fenrisulven og Tyr	311.
Hegirs Gæstebud	321.
Lokes Svig	345.
Hammeren hentes	365.
Nolas Spaadom	376.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig Eders Dre,
Mens jeg Guldharpen slaar.
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Gunders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist,
Og Kiærligheds Jdrætter,
Om Asalokes List,
Om Valhal vil jeg sunge,
Om Thors Bærsærkegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Saa melder en gammel Sanger,
 Hvad nu I høre faaer:
 Et Land er nævnt Thrudvanger,
 Deri en Hofgaard staaer;
 Dens Lofte paa Viller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Femhundred, fyrgetinge,
 Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberrøde Skjolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man flue
 Fra Jordens dybe Dal;
 Høit straaler i sin Lue
 Den lyse Kæmpesal.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Asa Thor.
 Næst Odin, kan man sige,
 Er han meest høi og stor.
 Han styrker bolde Helte
 Alt med sin Manddoms Aand;
 Om Lænd har han et Belte,
 Staalhandske paa sin Haand.

Mislner, hans tunge Hammer,
 Er dog den bedste Skat:
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Beltet han griber efter,
 Og giørder om sin Lænd,
 Da vore svart hans Kræfter,
 Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Viergets Mørke bundet,
 Hvor alt er foldt og dødt,
 Utgardelof i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Havn kun evig tænker,
 Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slukte Offrets Brænde
 Rev Gudhuset om.
 Da Odin sammenkaldte
 De Aser til et Raad;
 Og vredelig fortalte
 Utgardelofes Daad.

Da nu de Nser horte
 Den Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blod blev Gld.
 Enhver af Hevn mon tørste,
 Ved hvad der nys var hendt;
 Til Jothunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

Til Bords da Hver sig satte,
 Med Higen i sit Sind;
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han støtted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jothun straffet faae.

Den asianske Herre,
 Med staaibeklædte Bryst,
 Tit spænder for sin Kerre,
 Har til at age Lyst;
 De Bukke frem han kalder
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kerren veldigt gaaider
 Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Løse nævnet,
 Blandt asiatiske Mænd,
 Som ofte did er stevnet
 For Asketræet hen;
 Dannis er han tilsyne,
 Men Falskhed er hans Skik;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham stienket:
 De asiatiske Mænd
 Haver han ofte krænket
 Og frydet tit igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Asathor.

De vene Valhals Piger,
 Med Kinden rosenrød,
 Da rakte hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Dukke
 Da brat for Kerren hen.

Med Søm han fast mon nagle
 Guldske til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæstet om stærken Bøv,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Loke fare med.
 Der gnistred Ild og Flamme
 Saa hardt de foer afsted.

Med ad den hvalte Bue
 Da førte Auka Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Længs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte
 Da Kerren forbi ham gik;
 Der syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
 Et svart og bister Syn:
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn;
 Guldkerren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den høie Jothunbane
 Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
 Beständig arg i Hu,
 Har du ei Lyst at drage
 Til Jothunheima nu?
 Dig brænder ingen Lue;
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at flue
 Engang Utgardelof?

Da svared Thor hin stærke,
 En Helt saa gram i Strid:
 Paa vore Pandersærke
 Ei kiendes Sværdebid,
 Min Hielm har ingen Skrammer,
 Den trodser Jernets Vold,
 Og hvor min Mislner rammer,
 Der styrter Dverg og Trolld.

Rørte den bolde Herre,
 Den stærke Asathor,
 Med Loke paa sin Kerre
 Ned ad den grønne Jord.
 Smaaafugle sang paa Qviste,
 Sig bøied de smækkre Trær,
 Ret ligesom de vidste,
 At Valhals Gud var nær.

Roser og smaa Fioler
 Da falmed for hans Blik:
 Det spæde Blomst ei taaler
 Saa svar en Luedrik.
 Sig deres Kalke luffed
 Langs ad den stolte Vei;
 Det var ret som de luffed,
 Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
 Dens røde Straaler veeg;
 Over de Vølger svale
 Den gule Maane steeg;
 Forbi to Kæmpehøie
 Da kørte den Herre mild:
 Der smilte først hans Die
 Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
 Saa graaliglangsomt frem;
 Da kom de til en Hytte,
 Det var en Bondes Hjem.
 Thor fra sin gyldne Kerre
 Da fordred Mattely.
 Bonden giensvarte: Herre!
 Det vil jeg strax dig flye.

Traadte med venligt Nie
 De Kæmper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig bøie
 For Husets lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Datter gik ud paa Stand
 Under de høie Linde.
 Hun var en Lilielvand.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drøvelig;
 Han sagde: Vi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Nødtørftighed os tvinger
 At øde Jordens Rod.
 Da bød dem Mislærers Svinger
 At have freidigt Mod.

Den stærke Isthunbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brød.

Det er vel værd at høre
 Saa underfulde Ord:
 De Bukke rundt kan føre,
 Kring Jorden Asathor;
 Til Nadver han dem søder,
 Raster Skind og Been i Braa:
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter karffe staae.

Da kom fra grønne Skove
 Den Dreng med Qvist og Green.
 Løse de fede Bøve
 Da stak paa Skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystig ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Vold:
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steeg i Skjold.
 De fede Giedebukke
 Da trøstelig de nød.
 Det Blod, som kom i Krukke,
 Var vorden liffig Miasd.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Hufathor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde kastes de Been.
 Bondens Smaadreng behænde
 Da vilde sin egen Tarr:
 Han brød et Been i tvende,
 Og aad den stærke Marv.

De Fugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund;
 Da klædte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund;
 De Baaben de monne hårde,
 Bandt Plader om Arm og Been,
 Og fleb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først tilfulde
 Man Drengens List fornam:
 Bukken som trække skulde,
 Var udi Hosten lam.
 Da Thor mon Læben bide,
 At lee ham ikke lysted;
 Knoklerne bleve hyide,
 Saa hardt han Mislner frysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
 Jeg siger det for sand,
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand;
 Sit Bryn han dybt lod synke,
 Net som den vrede Bjørn;
 Da maatte man vel ynke
 Den Vonde med Biv og Børn.

De Barster var heel onde,
 Den Nød var saare stor;
 Reied den uselig Vonde
 Sig dybt for Asathor:
 Vød ham alt, hvad han aatte
 For Drengens onde Værk;
 Da smile vel han maatte,
 Den rige Kæmpe stærk.

Han ynkes ved den Qvide,
 Ved Vondens store Nød;
 Hans Miner blev heel blide,
 Han op ham stande bød;
 Han sagde, vil du mig give
 Din Søn og Datter bold,
 Da skal de hos mig blive
 Og føre Stang og Skjold.

Da maatte sig vel glæde
 Den Bonde af ganske Hu.
 I Staal og Pandserklæde
 Dem Loke førte nu.
 Tialf' og Roska siden
 Ei deres Glæde dulgte;
 Bestandig trofast siden
 Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Bukke med hans Kerre
 Tildes hos Bonden stod.
 Til Gothunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel sige:
 Tialf blev en Helt saa god;
 Han var en Kæmpes Lige
 I Færlighed og Mod.
 Det voldte stærken Epise;
 Dertil var han heel klog;
 Thor monne høit ham prise.
 Han bar den tunge Braag.

Roska den vene Syster
 Vel havde Freyas Maal,
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved stærken Staal.
 Stolt af den Pandserbule,
 Hun smilte kief og huld;
 Over de Lokker gule
 Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gif,
 Med Mjølner paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Lofe var ei betyngtet,
 Med lette Skridt han gled,
 Hans sorte Lok sig slynged
 Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
 Sig raft affted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredladent Hav.
 De stolte Bølger krummed,
 Og rørte hviden Bund;
 Ran, Egirs Hustru brummed
 Huult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
 Sidder den Herre svar,
 En Solvhielm med Koraller
 Han om sin Finding har.
 Han styrer Volgen ene
 Med sin Vaadshagestang,
 Besat med klare Stene.
 Hans lange Skieg er Tang.

Naar med sin Stang han rager
 Den understærke Gud,
 Da Havet meer ei brager,
 Men seer heel venligt ud.
 Paa Hlesey kan I finde
 Hans Muskelthronen staae.
 Han er den Herres Qvinde;
 Hans Datter Volgen blaa.

Med Niord tit Forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Niord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Vølgens Ryg.
 Dens raske Flugt formindsker
 Vist Havets Skønhed ei;
 Høitideligt den vrindsker
 Hen ad sin vaade Bei.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Loke frygtsom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og bad ham fæste Mod.
 Du bød mig selv hiddrage,
 Sagde den stærke Mand;
 Nu vil vi ei forsage,
 I hvad der møde kan.

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Asathor;
 Han lod ei Haabet glippe,
 De Andre efterfoer.
 Med Hjelm og Pandfersærke,
 Opmuntred', uforsagt,
 Strede de Kæmper stærke
 Mod Havets store Magt.

De strængte sig med Vælde
 Igiennem Graad' og Tang;
 Under steile Fielde
 De hørte Havfrusang.
 Da gielbte det tilvisse
 At bryde vaaden Rum;
 Høit over deres Iffe
 Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:

Den understærke Thor
 I Styrke har ei Lige
 I Himmel, som paa Jord;
 Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver,
 Det som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skier.

Kun fældes længe dvæler

Den understærke Mand;
 Snart Midgardsormens Dvæler
 Vandt til det tørre Sand;
 Der stod de, vandbetyngt,
 Ved Maanens matte Skin,
 Udi en Ørk, hvor Lynget
 Dem viklede Foden ind.

Før falder Maanens Skive

Fra Himlen ned til Jord,
 Før Thor kan modløs blive;
 Han raabte høit de Ord:
 Nu lader os med hverandre
 Ved dette røde Rins
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil vi seer et Huus.

De vandred op i Landet
 Med Træthed og Besvær;
 Snart sunke de i Sandet,
 Gled snart paa Isen der.
 Der blæste skarpe Vinde,
 Da segned Nosta hen.
 Loke hjalp den hulde Qvinde,
 Han var en Qvindeven.

Natten var mørk at se,
 Som Jordens sorte Muld,
 Den dunkle Himmelbue
 Af røde Sværd var fuld,
 Af Stierner med Riis og Haler;
 Da skialv den vene Mø.
 Man hørte store Hvaler
 At fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Belte:
 Utgardeloke frister
 De lyse Asgards Helte!
 Han skal os ei forlede,
 Jeg vil hans Trækthed dæmpe!
 Saa talde i sin Brede
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte.
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel beskytte
 For Kuld og skarpen Vind.
 Dens Rum var saare vide,
 Sligt Huus de saae ei før:
 Dets ene ganske Side
 Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
 De trængte vel til Føde.
 Ung Roska sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde.
 To sødne Bukkebove
 Da Hungeren fordrev,
 Saa gik de hen at sove,
 Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
 Med Haand alt under Kind,
 Sin Mislner han mon satte
 Med uforfærdet Sind.
 Han kunde sig vel trøste
 Da ved sin bedste Skat,
 Saa fast han den monne krysste
 Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

 Som Thor med vaagent Dre
Nu trostlig sad i Nag,
Da fik han snart at høre
Et svart og veldigt Drag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var som Jorden brummed,
Dybt i den tause Nat.

 De sorte Skyer braged,
Med røde Straalers Blod.
Det var, som Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbelte,
Og svang sit Hammerkast.

Han raabte med stor Harme
 Hen ad den mørke Bei:
 Hvad tør saaledes larme,
 Naar Florida ager ei?
 Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
 At slaae den Herre lysted;
 Den senestærke Kæmpe
 De blanke Blader rysted.

Da monne den Stierneffare,
 Med Haler af røden Blod,
 En Gothun brat opklare
 Alt for den Herres Fod.
 I Søvnne han sig strakte,
 Han var vel stærk og stor,
 Hans Krop sig vidt udrakte
 Langs ad den nøgne Jord.

Da monne med Mislner hode
 Den Herre kief og bold;
 Han vilde slaae tildøde
 I Hast den arge Trolde.
 Det var sig Setten svare,
 Han sprang fra Jorden op.
 Da monne først aabenbare
 Sig hans uhyre Krop.

Han høstes veldigt buldre,
 Og foer saa gramt affted.
 Han havde brede Skuldre,
 Og stærke Knokkelled.
 Ei mindste Ord han sagde,
 En Stang kun var hans Værn.
 De haarde Gener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde;
 Ham lysted ei at true,
 Grant ved de Lius saa røde
 Han monne den Gøthun flue.
 Han sagde: Siig mig dette,
 "Hvad est du for en Mand?"
 Gienfvarte stærken Jette;
 Jeg er fra Rømpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
 Med lange Stang i Haand
 Jeg slaaer, at snarlig revner
 Hver Ring, hvert Vandserbaand.
 I Hielm og Vandserskiorte,
 Vel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Løke sorte
 I Utgards Herregaard.

Gfke du mig behøver
 At fge her dit Navn.
 Søn af en Sværdesløver!
 Du eft ei Zetters Gavn.
 Dig nævner høit med Ære
 Himmel, dertil vel Jord;
 Dog liden tyffes mig være
 Valhallas Afathor.

Heel ræd du blev tilviffe
 Nys ved min fagte Larm.
 Med Hielmen om din Iffe
 Du naaer ei til min Arm.
 Jeg paa min Haand dig fætter
 I alt dit Kobber flæd,
 Dog nævnes jeg blandt Zetter
 Spærlemmet meeft og fpæd.

Den Zothun ydermere
 Saaledes tog til Ord:
 Hvor mon min Handffe være?
 Har du bortflæbt den Thor?
 Han kunde fin Spot ei dølg,
 Han loe ad Valhals Gud,
 Da vaagned den Herres Følge,
 Og kom af Hytten ud.

Setten til Jorden knæled,
 Han var saa arg i Hu;
 Han ydermere mæled:
 Hvor er min Handske nu?
 Hans tykke Hielmbuff vaied
 Som Fiieldets Grannetop;
 Han sig til Jorden neied,
 Og løstet Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
 Ved aarle Morgentid,
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Setten den monne tage,
 Han trak den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtet da at tale,
 En Helt saa kief og huld;
 Han monne dem vel husvale,
 Han var saa tilkidsfuld.
 Ei Kraften i at vore
 Bestaaer, saa var hans Ord:
 En Uls tit vog en Ore,
 Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
 Ei skal mit Mod forgaae,
 Skiondt denne fule Zette
 Lader til godt at slaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det, hvis jeg skulde
 Mistroe mit Hammerkast.

Det var sig Zetten svare,
 Han støtted sig til Spiud:
 Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Aegard ud?
 Hvad vil du kiere Herre,
 I denne Ørk paa Sand?
 Hvi stander uden Kerre
 Thor i Troldkæmpeland?

Da svared med stor Ere
 Den Gud, for Helte kier:
 Mig lyfter her at være,
 Og derfor er jeg her.
 Alt om din Drot hin Sorte
 Jeg hørte mangt et Ord,
 Snart inden for hans Porte
 Staaer Valhals Asathor.

Jeg vil den Helt dog flue,
 Ja gieste ham dertil,
 Jeg frygter ei hans Lue,
 Og ei hans Trolldomsspil.
 Før altid Jetter Kialse,
 Naar frem treen Asathor.
 Da smilte Roff' og Tialse
 Ved deres Herres Ord.

Naabte da Jetten svare,
 Saa det i Bierget klang:
 Du sætter dig i Fare,
 Lad af med denne Gang.
 Giennem de sorte Stænger,
 Som hegner Utgards Hiem,
 Sig ingen Asa trænger
 Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser,
 At nærmes dig min Drot.
 Hvad hjælper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frende,
 Du har et fiendeligt Sind.
 Det vorder din Elende,
 Saa fremt du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
 Op til dit lyse Hjem.
 Hvad gavner dig at drage
 Blandt Lyng og Tidslær frem?
 Et Hav, hvor Bølger trille,
 En Ørke hvor Stormen tuder,
 Blev sat for at adskille
 Jetter og lyse Guder.

I Lyft, som aldrig savnes,
 I Spil og Vaabendands,
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Ser Mornen har beskieret
 Et lystigt Herkerliv;
 Vorde tilbedt og æret
 Af Mand saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
 Gik et heel andet Mærke.
 Inden Fioldets Bolde
 De vore kæmpesterke.
 Ei Jordens Børn dem dyrke,
 Til Skræk de bryde frem,
 Thi Klippens Kraft og Styrke
 Gaae de i mørken Hjem.

Kort Bolig blev os givet,
 Kun lys af Branden rød;
 Som Aser bringe Livet,
 Vi bringe Skræk og Død.
 Os Hulmet hisset Kiuler,
 Vi diervt med Kæller slaae;
 I vore dybe Huler
 Selv Guder gysse maae.

Thor monne svarligt stude,
 Slog Hamren mod sit Skjold,
 Han sagde: Onde Thusse,
 Du est en arger Trolde!
 Min Mislner nu ei langer
 Op mellem dine Bryn,
 Men sad jeg i Thrudvanger,
 Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
 At tale saa til Thor?
 Vil du mit Mod neddæmpe,
 Du Myr' i sorten Jord?
 Skiondt du dig høit kan række
 Fra disse Tidster ud,
 Ero ei du kan forskrække
 Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere
 Den Herre saa mangelund:
 Var der af Jetter flere
 End Sand paa Havsens Bund,
 End Dgler i Nastronds Sale,
 Det var mig lige Skiel;
 Det skulde mig ret husvale
 At slaae Enhver ihjel.

De Guder, Helte dyrke
 Med Daad og Offerblod,
 Sik Kraft og selsom Styrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du at Morkets Jetter
 I Magt os overgaaer?
 At Asathors Jdrætter
 Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilvisse
 Med luftigskjøre Spær!
 Jeg burde fløve din Iffe
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Børn maa bløde
 For Eders grumme Tand;
 Men Thor kan Eder døde
 Blot med sin Skjolderand.

Den graa Alfader satte
 Jer hen i sorten Hiem:
 Blandt Luer, Biergets Skatte,
 I lumsk kun bryde frem.
 Kun Natten Eder maner,
 Da faae I Overhaand;
 Er Livets lumskt Vaner,
 Med lange Spiid i Haand.

Paa Lys I stedse puffe,
 Dertil hver Kraft saa god;
 Derfor I Diet udhugge
 Og drikke Hiertets Blod.
 Efter alt Godt at dræbe,
 Som Ulv og hungrig Biørn,
 Kun dirrer Eders Læbe,
 I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
 Med Viisdom og med Raad.
 Vi skal vel Eder fælde,
 Saa er af Nornen spaaed.
 Vi skal Jer brat nedknuse;
 Bierget blier Eders Grav.
 Da Eders Blod skal bruse,
 Som et fortviolet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
 Med Hammer og med Tang,
 De listigfloge Dverge
 Maae Eders Undergang.
 De smedde mangt et Stykke
 Til Østens lyse Et;
 Dem skal vi eengang smykke
 Med Eders røde Tvæt.

Mislner min tunge Hammer
 Gav mig en Dverg saa god.
 Under dens dybe Skrammer
 Frempipler Dødsens Flod.
 Disligest dette Belte,
 Som gjør mig stærk og stor.
 Thi frygt den Gud for Helte!
 Saa taled Asathor.

Det var sig Jetten svare,
 Han ringled med Pandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Mislner høit i Haand.
 Da giøs den arge Jette
 Alt ved den Herres Mod.
 Han sagde: Lad os ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god.

Jeg vil dig Veien vise
 Til Utgards fierne Hiem.
 Jeg skal dig vel bespise,
 Mens her vi vandre frem.
 Han sagde ydermere:
 Du est en tapper Mand,
 Kiært vil det Loke være
 At see dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
 Langs ad den stille Str.
 Da var ei ræd tilmode
 Selv Koska venen Mø.
 Skrymner, stærken Kæmpe,
 Gik med en Braag foran;
 Da monne Breden dæmpe
 Gud Thor den stærke Mand.

Som nu de længer ginge
 Blev Veien mere god.
 De holde Kæmper finge
 Derved vel Kraft og Mod.
 De vandred langs en Slette;
 I røden Aftenstund
 Stode de Kæmper trætte
 Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
 Han Braagen synke lod:
 Nu vil vi meer ei fare,
 Du ædle Asa god;
 Alt i den grønne Skygge,
 Hvorhen de Fugle tye,
 Der vil vi hvile trygge
 Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen snarlig
 Da ned med stærken Haand,
 Bad Thor at fare varlig
 Alt med de møre Baand.
 Han sagde, du vil finde
 En Nadver her at staae,
 Saa god som nogensinde
 Du den hos Gif kan faae.

Den skulderbrede Jette
 Gik bort med disse Ord.
 Han monne ned sig sætte
 Alt paa den grønne Jord.
 Nær ved de stille Skove,
 Udi det lune Læ
 Den Jothun monne sove
 Under et løvfuldt Træ.

Gud Thor dertil vel Tialfe,
 Samt Lok' og Roska hvid,
 Husvalt af Markens Alfe,
 I svalen Aftenstid,
 Paa Græsset ned sig satte
 Saa hungrige ved den Gang.
 De monne Braagen skatte,
 Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
 Den understærke Mand:
 Vi maae det mage, Kiære,
 At Skrymner ei klage kan.
 Han bad mig varlig tage
 Om Braagens møre Baand;
 Derfor o Roska fage,
 Jeg gier den i din Haand.

Sank da med venlig Villie,
 Alt under grønne Træ,
 Roska den hvide Lillie
 Paa sine runde Knæ.
 Den Knude fast var knyttet,
 Sæt slyngte sig de Baand,
 Det Arbeid lidet nyttet;
 Træt sank den spæde Haand.

Thor fra moosgroete Stene

Til Tialf da raabte saa:
 Du vil vist ei formene,
 At vi vor Nadver faae;
 Din Syster intet mægter,
 Den fagre Rosenkind;
 Løs du de skøre Hægter,
 Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte

Med Braagen mellem Been,
 Dens Vaand han vel mon fatte,
 Den Kæmpe var ei seen.
 Først pilled han med Lempe,
 Men løsned ingen Snor;
 Raabte den stærke Kæmpe
 Da hen til Asathor:

Slig Knude ei man bryder

Med en lemsældig Haand,
 Klogt gjør du, hvis du bryder
 At rive sonder de Vaand.
 Alt ved den lyse Maane,
 Da svared Asathor,
 Dem har jeg lovt at skaae,
 Og bryder ei mit Ord.

Loke du holde Kæmpe,
 Min snilde Følgesvend!
 Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
 Gaf du til Braagen hen!
 Hvad der for Jordens Slægter
 Er tungt ja skult i Løn,
 Det troer jeg vel, du mægter,
 Du fagre Laufeyrs Søn.

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den snilde Gud;
 Hans sorte Lok mon bølge
 Ned ad det hvide Skrud.
 Loke den Braag i Hænde
 Da tog med megen List —
 Men intet det monne bevende
 Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hin faste,
 Han reiste sig fra Steen;
 Han monne svarligt haste,
 Han var ei længe seent;
 Han greb om Baandets Ender,
 Saa kjær var ham den Bræd —
 Men med de stærke Hænder
 Han skilte intet ad.

Greb da den Gud i Brede
 Sit Sværd i største Hast;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.
 Heel kraftigt da han hugged,
 Han brugte vel sin Haand —
 Men end bestandig lukked
 For Braagen de seige Vaand.

Da hæved Thor hin stærke
 Sin Mislner med Hænder begge;
 Han sagde: Jeg kan mærke,
 At Trolden mig vil giække,
 Thi vil jeg nu ham dræbe
 Alt for hans onde Værk;
 Mit Jern i Blod sig flæbe,
 Paa brystne Pandserfærk.

Gik for den Trold at døde
 Gud Thor da hen i Mag.
 Han monne med Mislner hode,
 Han slog et vældigt Slag
 Ret midt udi hans Pande,
 Mellem de tykke Bryn.
 Det maatte de Kemper sande,
 Det var et gruligt Syn.

Det var sig Setten svare,
 Han Diet halv oplod;
 Han saae, i Harnisk klare
 Thor ved hans Side stod.
 Han quad: Hvi blev jeg vaagen?
 Faldt ned paa mig et Blad?
 Hvor staaer det sig med Braagen?
 Har du nu skilt den ad?

I Harm da Thor mon blusse,
 Han beed sig i sin Læbe.
 Han tænkte: Onde Thusse!
 Jeg skal dig dog vel dræbe.
 Setten ei længe skumled,
 Han sov paa grønne Vold.
 Høit det i Skoven rumled,
 Saa snorked leden Trolde.

Slog da med Kraft og Harme
 Gud Thor kun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heel mandeligt og tit.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Den Gud var vred i Sind:
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
 Trak lidet med sin Mund;
 Han sagde: Jeg kan mærke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tit jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staaer det sig med Braagen?
 Nu dog vel løst den er?

Derpaa sig Trollden vendte,
 Og sov paa bløden Jord.
 Da fast sit Belte spændte
 Den stærke Asathor.
 Høit lød hans Stemme klare,
 Til Odin op i Sky;
 Da monne den Fugleskare
 Forfærd af Skoven flye.

Hans Pine stod i Lue,
 Der hørtet stærke Skrald,
 Han hug af al Formue
 Mod Jettens Vandeskål.
 Strakte sig stærken Jette
 Heel mødig da og seen.
 Han sagde: Hvad er dette?
 Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langsomt reiste
 Sig høit fra Græsset op.
 Da Morgensolen kneiste
 Alt over Skovens Top.
 Han sagde: Nu det bliver,
 O stærke Thor, vel bedst,
 At did du dig begiver,
 Hvor du din Hu har fæst.

Gif da heel blid og rolig
 Den Kulderbrede Trolld
 Mod Utgards mørke Bolig
 Alt med sin Stang og Skjold.
 De store Utgards Porte
 Man da langt henne saae,
 Befæst med Stænger sorte,
 Samt Vold og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thufse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han sagde: Ei du stude
 For disse stærke Vaand.
 Han lagde Thor i Hænde
 Et Spyd med Staal paa Top.
 Han sagde: Med dets Ende
 Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
 Jeg kan ei længer gaae.
 I Utgardlokes Rige
 Fleer Jetter I see vil faae.
 Lad Eder ei forfærde,
 Gaaer frem paa sikker Fod.
 I har jo sterke Sværde,
 Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa sin Vei han satte,
 Mens fast han Braagen bandt,
 Hen mod de Klipper bratte
 I Nordens fjerne Kant.
 Han gik med Skridt heel snare
 Ind i den Viergerad.
 Da drog hin K mpesfare
 Mod Utgards m rke Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig

Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Volig
Bilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gleed de to tilbage
Hen paa den glatte Is.

Da monne Veien dale;

Det gif i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat,
Da Tialf og Rofka gyste,
Men frem gif Asathor;
Hans Harnisk for dem lyst,
De trgadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
 Med i det steengraa Fjeld;
 Da saae de Skygger blege,
 Og hørte Kildevæld:
 Gud Thor ei længe hviled,
 Han slog sig ei til Taal;
 Med raske Skridt han iled
 Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
 Heel fro og trøstelig,
 Da Mørket snart begyndte
 I Lys at tabe sig.
 Man skued Fakler blaane
 Udi den dybe Grøft;
 Glimt af den blege Maane
 Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage
 Udi den Biergerad;
 Der monne to Skygger vaage,
 De tæt for Døren sad.
 De vare dødtligblege
 Og under Dine blaae;
 De op fra Bænken stege,
 Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
 Den Anden var en Mand;
 Sligt Folk man ingensinde
 Saae i et andet Land.
 De monne svarligt fryse
 Udi det kolde Hiem.
 De toge til at gyse,
 Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
 Hver løstet Hamren sin;
 Foruden VandsersKiorte
 De stod i hvide Lin.
 De Hamre graalighvide
 Var giort af Dødningsbeen;
 De lod dem mat nedglide,
 Da Asathor fremtreen.

De sagde: Jogensinde
 Slig Skare før hidkom.
 Hvad søger I derinde?
 Vend om, o Flok! vend om!
 Saa dybt de monne sukke
 Udi den skule Braae;
 De sagde: Vi tør indslukke
 Kun dem, som døe paa Straae.

Hvad vil I Kæmper stærke,
 Som gløder i listig Kraft,
 Forinden Sprinkelværke,
 Hvor ingen Fryd er havt?
 Hvor blaffetbleg en Kvinde
 Uddeler Sorg og Qualm,
 Blandt dem, som hoo derinde,
 Hendsæt paa Bænkeshalm?

Da sagde Thor hin stærke
 Til Rost' og sine Mænd:
 Nu kan jeg fuldvel mærke,
 Hvor vi er vandret hen.
 Saavidt jeg Sagen fatter,
 Vi nu for Helheim staae.
 Løse, din blege Datter
 Vi snart at see vil faae.

Da hørtes Løse flage,
 I Kinden steg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa Mod.
 Han sagde: Jeg vil ei flue
 Min Et saa drøvelig;
 Til Asgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.

Da raabte Thor hin faste,
 En Gud saa god som stærk:
 Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Værk.
 Hvad nytter Sorg hin svare
 Nu over Skiebne's Bud?
 Lad brat slig Daarskab fare.
 Den sømmer sig ei en Gud.

Vel af en Jetteqvinde
 Du dig bedaare lod;
 Det Gode ingensinde
 Sprang frem af Jetteblod:
 Men vist din Elfsøsbrynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun lod din Daad fremskynde,
 Den Norne, viis og flog.

Man for din Et maa gyse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kyse
 Guder saavelsom Mænd.
 En Angst, som ulmer, flammer,
 Og bryder voldsomt ud,
 Den kun fra dig nedflammer;
 Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
 Hvor det i Kraft bestaaer,
 Der altid Frygten møder
 For at det snart forgaaer;
 Saaledes Fenris Kræfter
 I Valhals bedste Lyst;
 Hans Blik en Frygt oppækker
 Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Nørgard vide
 Vel frem for Jordens Hiem,
 Hvis ikke Sorg og Qvide
 Og Død adskilte dem?
 Den eviglumske Smerte,
 Ret som en Snog saa grøn,
 Omspænder Jordens Hierte,
 Det, Loke, er din Søn.

Vel var det, Alsa fiære,
 At Hel du avled stærk,
 Hun bør høiagtet være,
 Hun straffer Nidingsværk.
 Hun er min Hævnerinde,
 Hun tugter rædde Mænd;
 Thi lad din Sorg forsvinde,
 Og vend ei om igien.

Alt ved den flogte Tale
 Forsvandt da Lokes Frygt.
 Han kunde sig husvæle
 Net ved den Herres Kløgt.
 Sit Gpyd Gud Thor da hæved,
 Og stødte Døren ind:
 Den let tilbage svæved,
 Net som et Blad for Wind.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd affted.
 Høit monne den Hal gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Roska liden,
 Den fagre Lillievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Og holdt ham ved sin Haand.

Sgiennem krumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de skued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen høit sig bued,
 Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Bæggens Side
 De rædde Helheims Mænd;
 De var saa syglighvide,
 Thor vandred mod dem hen;
 De var saa saare bange,
 De svedte Angstens Sved.
 Om deres Liv en Slange
 Tæt slyngte sig og beed.

En Stol høit monne stande
 Alt under hvælvet Steen;
 Den var af Hovedpande,
 Og fiøre Dødningbeen.
 Der saae man Hel at true.
 Halv var hun hvid, mod God,
 Mod Iffen blaa at skue,
 Af underløbet Blod.

Et Dødningbeen det hvide,
 Vel bleget i Maaneskin,
 Hun strakte ud til Qvide,
 Med et hævgierrigt Sind.
 Det monne muldent lugte,
 Hun svang det som en Vaand;
 Som Kongespir hun brugte
 Det i sin flamme Haand.

Det var saa tyft derinde,
 En Liiglugt overalt;
 Der røstes ingen Vinde,
 Kun hule Suk giengialdt.
 Tre Fakler blaaligt lued,
 Ved hver en Dødning stod,
 Man idel Rædsel skued,
 Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtig ile
 Hen i de Dødes Ring;
 Han raabte høit derinde
 Da disse strænge Ord:
 Saa gaa det hver en Kvinde,
 Som ei tør følge Thor!

I uselige Daarer!
 Som frygted Saar og Død,
 Nu hel jer evig saarer,
 Med Qual og bitter Nød.
 I lod ei Hielmen hvælve
 Om Iffen kiest i Strid;
 I skabtes til at skælve,
 Saa skælv til Evigtid!

Derpaa den strænge Kæmpe
 Treen fast for Hela frem,
 Han maatte Stemmen dæmpe
 I hendes mørke Hiem.
 Han sagde: Gufne Qvinde!
 Retfærdigt straffer du,
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da kunde han saa mage,
 At her jeg vandred ind.
 Thi siig mig, hvis du mægter,
 Hvad Vei jeg vandre maa,
 For til de stærke Slægter
 I Jothunheim at gaae.

Da freg til Mislners Svinger
 Hel, med sin Stemme styg;
 Det klang som Sværdet klinger
 Udi en Pandferryg:
 Forlad min sorte Due!
 Gak frem, snart est du der.
 Det blinder mig at se
 Din Sundheds Rosenkær.

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med drifstigt Blik.
 Sig Løse bort mon vende,
 Da Hel forbi han gik;
 Fast han sit Die lukked,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun saae paa ham og sukked,
 I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei forfølge,
 Da gik den stærke Gud
 Alt med sit lidet Følge
 Af Hulen snarlig ud.
 Igiennem Bierget vide
 Han foer med hurtig Fod;
 Paa Fjeldets anden Side
 Den Gud da snærlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laa ret for hans Die
Den store Utgardstad,
Det kunde vel fornsie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Bed Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smilte til hans Hammer;
De havde Klippefjælde
Og Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Alsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sankte det igien,

Det Jettespyd hin lange,
 Som Tialfe trolig bar,
 Gud Thor da monne fange
 Alt med sin Kraft saa svar.
 Hardt det mod Porten stevned,
 Saa det i Bierget klang;
 Da brat de Volte revned,
 Med Gny den Port opsprang.

Da maatte Koffa skielve,
 Hun fandt sig i et Huus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 Og skulde Dagens Lius.
 En Bæg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot,
 Der, finge de at vide,
 Var Ulgardlokes Slot.

Udi den skumle Bolig
 Ei skinte mindste Sol;
 Der sad den Høvding rolig
 I steenudhugne Stol:
 Omkring den Drot hin svare,
 Som der saa trøstlig sad,
 Stod udi Harnisk klare
 En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trygt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkøet Frygt.
 Han rørte ei en Gene,
 Som Marmor sortegraa;
 Med røde Edilstene
 Paa Asathor han saae.

Udi den dybe Hule
 Der var stort Mørk' og Qualm.
 Han slog mod Skjoldets Bule
 Alt med sin Kiølv af Malm:
 Da lyfte Biergets Kloster
 Med Sølv og røden Guld,
 Ild giennem dybe Grøfter
 Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Faller
 Den Drot da talde saa:
 Du seer at Loftet vakler,
 Thi er det bedst at gaae.
 Sit Blik Gud Thor da hæved,
 Da han de Ord fornam;
 Han saae en Klippe bæved,
 Og vilde knuse ham.

Han sagde: Det maa synke,
 Som ei kan høve sig.
 Du skal mig ikke ynke,
 Hvis Stenen dræber mig.
 Den Klods med megen Vælde
 Da faldt fra høien Kløft
 Ned i de hule Fielde —
 Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
 I Biergets Side stor,
 En hvid og døsig Laage
 Ud af sit Glemme foer.
 Den monne rundtom fare
 Udi en Vølgedands,
 Omkring hin Asafare
 Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
 Han saae paa Jetten stivt:
 Dit Fjeld mig ei kan dræbe,
 Og heller ei din Gift.
 Valhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg,
 As Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frygg.

Da svared brat behænde
 Den Utgards fule Drot:
 Jeg veed vel til hvad Ende
 Du kommer i mit Slot.
 Jeg veed fra hvem du stammer,
 I lysen Klædebon,
 Dog skrækker ei den Hammer,
 Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Huff: Jetterne er Jetter!
 Og det fra Arilds Tid.
 For Aserne de leved,
 Med megen Vælde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Mislner og paa Thor.

Ved Verdens første Tide,
 Før Vandet sank fra Næs,
 Var Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Græs.
 Mod Norden Jis og Taage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Ild og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Binde
 Med Rimefrost i den Grav:
 De blandte sig derinde,
 Og der blev Draaber af.
 Ild monne Kulden dæmpe
 Og Kulden atter Ild;
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den stærke Ymer wild.

Han blev en valdig Fader
 Til alle Trolde's Her,
 Som nu i Biergets Rader
 Med megen Kraft er sat.
 Var da ei til din Kerre,
 Som nu saa stolt du seer.
 Da svared Tialfes Herre:
 Lad mig kundgiøre meer!

Seg skal dig vist giengielde,
 Fortælle Sagnet tro:
 Da, ved Alfandurs Valde,
 Blev til Audumbla Ro.
 Hun stikted Rim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af folden Kraft ei ene,
 Men og af Kjød og Blod.

I kolde stille Kræfter
 Sig blandte rørigt Liv;
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bør, han tog en Viv;
 Af eders 'Et han raner
 Sin Hustru stærk og skion,
 Da fødtes Alfer, Vaner,
 Og Alfers lyse Rion.

Hvad hele Verden aatte
 Udi sit dunkle Hiem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Først mangen Eggestamme
 Maa vore, hugges smaae,
 Før der med liflig Flamme
 En Høitidsild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
 Gaae I først Lyset her.
 Bør Fader Børs Jdrætter
 Var dem at knuse Jer.
 Han Ymer snart mon dæmpe,
 Som ei hans Kraft modstod,
 Da hver en Jettekæmpe
 Flux drukned i hans Blod.

Vær fæstet ned med Jorden
 Hans Krop i Egelgets Grav,
 Deraf han skabte Jorden,
 Af Blodet Jordens Hav.
 Udaf hans Been, de fierne
 Vierge med megen Gru;
 Skyerne af hans Hierne;
 Der drømmer den endnu.

Hans tykke Dienbryne
 Blev sat i mangel Nad;
 Deraf blev snart tilsynet
 Den store Midgards Stad;
 Hans hvælvehøie Pande
 Bidt spændtes ud derpaa,
 Da Himlen mon opstode;
 Den farver Freia blaa.

Med Muspelheimske Gnister
 Vær pryded den i Hast;
 Nu Stiernen aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glands hin klare
 Den hvit paa Himlen staaer,
 Mens Hersers stolte Skare
 Paa den med Fodder gaaer.

Nu Bur' og Vær mon fælde,
 To Træer ved salten Sø;
 Da blev ved deres Bælde
 En Svend, dertil en Mø.
 Den Svend frem monne komme
 Af Egens Bul saa kief;
 Møen den hulde Blomme
 Sprang af en Rosenhæk.

Afkur og Embla klare,
 Blev ikke lidet glad,
 Da Bure dem lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang frem af deres Rod,
 Som nu os Guder ere
 Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
 I Getters Nederlag
 Bergelmer med sin Kvinde
 Kun undkom paa et Brag.
 Fra dem allene stammer
 Du med din Ræmpeæt,
 Som nu blandt Malm og Flammer
 I Biergets Dyb er sæt.

Til disse mørke Sale
 Vi bragte Eder hid.
 Hvad har du da at prale
 Om ældre Fødselstid?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Est du til Fjeldet bundet,
 Og kun om Natten fri.

Men ret som Ufrud vilde
 Ubreder sig heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa ilde
 Med Eders Kæmpeart;
 Mod Afers Hær hin faste
 I atter prøve paa
 Jer dristigt at formaste;
 Men det skal ilde gaae.

Ei nok at I fordærve
 Den holde Afkørs Væ,
 Og mangt et Kov erhverve
 Ved flammelig Jdræt,
 Men selv de Huse faste,
 Som staae for Balhals Gud,
 I vover at kuldkaste,
 Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige

Jeg kommen er herved,
 For dig, o Trolld! at sige,
 At jeg din Trædskhed veed,
 At Valhals Herre mægter,
 Blot ved et Ord saa brat,
 De Gothunheimske Slægter
 Vel at fordærve plat.

Thors Blik stod høit i Lue

Ved disse strange Ord;
 Han var heel skion at skue,
 Den stærke Asathor.
 De gyldne Plader lyfte,
 Ham paa det hvalte Bryst;
 I Løn hver Gothun gyste,
 Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer

Han skued nær og fiern;
 Han løfted op sin Hammer,
 Saa tung, af drevet Jern.
 Med gjennem Fjeldet dandsed
 En sølvklar Klippebæk,
 Den ved hans Fødder standsed,
 Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jettens svage,
 Den feige Utgards Drot:
 Jeg lader dig ei drage
 Med Brede fra mit Slot.
 Du skal din Gud her fæste
 Endnu en stakkert Tid.
 Jeg vil dig venligt gieste,
 Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Leeg her tilberede,
 Som sømmer Heltes Æt;
 Saa kan vi uden Harme
 See udi Rappelyst,
 Hvo der har stærke Arme,
 Og mandigt Kæmpebryst.

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Hu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten førte nu.
 Et Bord af Marmor hugget
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel svarlig drukket
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fiældet,
Det var en sølsom Sang.
Gud Thor ved Nostas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper rundt nu sad,
Tog Loke snilt til Orde,
Den muntre Asa glad:
Han saaes ei lange tøve,
Han raabte skiemtsom Viis:
En Leeg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Og sagde: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand,
Han sagde: I at æde
Ei findes min Overmand.

Af hvad jeg nys har fristet,
 Vel Madlyst man kan faae;
 Den Kraft, man før her mistet,
 Man atter søge maa.
 Du haver stærke Giesler,
 Som ogsaa her kan feide;
 Thi lad din Røgemester
 I Stegerset vel arbejde!

Da sagde Utgards Herre
 De skiemtesfulde Ord:
 Der er fast intet værre,
 End hungrig gaae fra Bord;
 Dog skal du mærke, Kiære,
 Skönt du est Kostens Ven,
 At du kan intet tære
 Mod een af mine Mænd.

Alsloke brat mon stødse,
 Han hurtig reiste sig,
 Han sagde: Onde Thusse,
 Troer du at skrække mig?
 Kaldte da Drottens svare,
 Heel listig han maatte lee.
 Da monne sig aabenbare
 En Jothun sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
 Sin Husbond brat han lød;
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnisk brød:
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae.
 Den Trold ei mon skule,
 Riækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Rad;
 Selv paa hans Fingerender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel sælsomt lyste
 Alt ved en Flamme stor.
 Ung Roska svarligt gyste,
 Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fjeldets Skygge,
 Sig Løse reiste op,
 Han sagde: Du kan tygge,
 Seer jeg, med al din Krop!
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Troer jeg ei meer du sluger,
 End Løse med sin Mund.

Et Fad man da indbragde,
 Vel hamret ud af Guld.
 Utgardelof det lagde
 Med lækkre Brader fuld.
 Den Trolld, heel sær at see,
 Samt Loke, den stærke Mand,
 Da aad af al Formue,
 Det siger jeg forsand.

Alt ved den ene Ende
 Stod Trollden for det Fad,
 Asa-Lof behænde
 Ret for den anden sad.
 Da blev heel svarlig sluget,
 Det var stor Lyst at see:
 Paa engang midt i Truget
 Da baade mødtes de.

Da havde Loke Riødet
 Reent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet,
 Han var da saare mæt.
 Setten da ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gylbne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
 Selv Thor heel ofte loe;
 Roska, Bondens Datter,
 Var da i Hu saa fro.
 De Gæster alle tillige
 Som sadde i Middagsstunden,
 Den Dom da maatte sige:
 At Løse var overvunden.

Da raabte Ulgards Fyrste
 Til Tialf i Brynien blaa:
 Da dog ei meer vi tørste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammen i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kræfter, du!

Da svared Tialf hin gode:
 Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Bed Asalokes Spøg!
 Han klædte mig i Plade;
 I gjør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fade,
 Dertil, som Hunde, Been.

Den Kulderbrede Jette
 Til Tialfe atter Kreg:
 Vi vil herom ei trätte,
 Siig nu kun frem en Leeg.
 Da svared Tialf behænde,
 Han lagde sit Harniss hen,
 Saa vil tilmaals jeg rende
 Med een af dine Mænd.

Da Kreg den Drot i Bierge:
 Slig Leeg er saare god!
 Naar man sig ei kan værge,
 Saa bruger man sin Fod.
 Lader os ei spille Tiden,
 Slig Leeg du vist forstaaer;
 Dog troer jeg Tommeliden
 Dig fuld vel overgaer.

Tialf rynked sine Bryne,
 Han beed i Læben sig;
 Da blev der snart tilsyn
 En Dverg heel underlig:
 Saa smidig som en Due
 Han var, men lidet før,
 Man kunde ham grant ei flue,
 Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han sig beredte;
 Snart snærped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte,
 Alt efter sagten Vind.
 Da sagde Tialf hin svare:
 Elig Krop vist Saae har havt,
 Dog skal til langt at fare
 Ei Myghed blot, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Vierget skalf;
 Da dreied ved Løbsens Ende
 Den Dverg og mødte Tialf.
 Tialf vilde sin Harm ei røbe
 Udi det skumle Bierg;
 Han sagde: Lad os løbe
 Engang endnu, o Dverg!

Det Løb da brat begyndte
 Udi det hule Hiem,
 Sig Tialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Den Dverg foer som en Alfe
 I Hast til Maalet ud,
 Da var derfra end Tialfe
 Et svarligt Pilestød.

Alt til den tredie Prøve
 Man da beredte sig,
 Da mon ei Dvergen tøve,
 Troe mig heel sikkerlig.
 Til Maalet han sig skyndte,
 Hoer saa paa hurtig fod
 Tilbage hvor Løbet begyndte;
 Ved Maalet ei Tialf end stod.

Da blev til Dom forbundet
 De Kæmper strax paa Stund.
 At Tialf var overvundet,
 Der sagdes med een Mund.
 Tialf sig i Krog mon sætte,
 Den Dverg svandt som en Vind.
 Tialfs Lemmer var saa trætte,
 Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
 Til Thor, den stærke Mand:
 Du maa dog og udrette
 En Idret nu paa Stand.
 Vel dine Kæmpers Lykke
 Var her ei saare stor;
 Men med et svarligt Stykke
 Kan du dem hevne, Thor!

Da svared Thor hin høie,
 Med Haand alt under Kind:
 Det kan sig vel saa søie,
 Bring mig et Horn herind!
 Skiondt Loke kunde ikke
 Her æde med din Svend,
 Vil jeg dog svarligt drikke,
 Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelof behænde
 Da vinkte, som tilforn,
 Da treen een af hans Svende
 I Hallen med et Horn:
 Det var af Malm hin gule,
 Med gamle Skrifter paa;
 Uden den store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
 Det var heel kunstig giort;
 Heel stort han det mon agte,
 Dog langtfra ei for stort.
 Sagde da Utgards Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 Den skal vist ikke tørste,
 Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
 I Straf for ilde Værk,
 Da Hornet ud maa tømmes
 Af sig en Kæmpe stærk.
 Et Drag det sielden kommer,
 I to er Sæd at see,
 Men ingen Mand det sommer
 At stikke det ud i tree.

Da sagde med stor Liste
 Aslof til Utgards Drot:
 Thor er vist ei den sidste
 I Drik paa Odins Slot;
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og efter Hornet taer,
 Den Gud da fast forstrækker
 Balhals Einheriar.

Ydun saa kielent kryster,
 For ham sin Vblemøst;
 Et Kys paa hendes Bryster
 Er ei saa sød en Røst.
 Den Møst kan Thor udtømme
 Ret paa sin Kæmpeviis;
 Man pleier ham berømme,
 Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgen,
 Asodin har for Skif
 Til Mimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Kildedrik.
 Et Horn, som Hvermand hylde
 For Dydden, Bredde sin,
 Med Vand da Mimer fylde;
 Det smager fast som Viin.

Det kan jeg fuldvel sige:
 Engang da Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrige,
 Da Thor hans Væger tog,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understærke Mand.
 Hans Næs er i alle Munde,
 Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Idret nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Bredden i hans Hu.
 Han sagde, du fordrister
 Dig aabenbar som i Løn,
 Jeg troer, selv Skiebne frister
 Du ræst, min kække Søn?

Bed denne Drik, hin søde,
 Gud Thor sin Viltsdom fik.
 Hans brune Kinder gløde
 Endnu af denne Drik.
 Hver Gud da monne dømme,
 Det var en Jdræt stor.
 Skulde da nu ei tømme
 Dit Horn den stærke Thor?

Da sagde Utgarðs Fyrste:
 Hvo veed, om i Valhal
 Man kan saaledes tørste,
 Som her i denne Sal.
 Da flux det Horn ophæved
 Thor, med sin Arm saa stærk.
 Dybt det i Bierget bæved,
 Det var et svarligt Værk.

Meldte da Getten lede:
 Sæt det kun for din Læbe,
 Da vil af Tørst og Hede
 Ei Tungen til Ganen klæbe.
 Gud Thor da monne fare
 Saa findeligt i Mag,
 Han drak af Hornet klare
 Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
 Udi den hede Ørk,
 Naar han sin Regn udstikker
 Fra Tordenskyen mørk.
 Den Gud med megen Ære
 Da saae udi det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt som tilforn.

Gud Thor kun fælden puffer,
 Han virker i sin Kraft,
 Thi tog han store Kluffer,
 Lønt til sit Hammerskæft.
 Han slog i Panden Kynder,
 Det var en svar Bedrift,
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperist.

Monne da ned sig boie
 Den Herre som tilforn,
 Med et nysgierrigt Øie
 Han liged i det Horn;
 Da mærkte han med Brede,
 At det var fuldt som før,
 At indtil Hornets Bredde
 Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
 Den stærke Asa god,
 Han drak, som Asgrundsunden
 Drak Kæmpen Ymers Blod.
 Udi den Hal hver Thusse
 Som skued den Jdræt,
 Da monne blegnet studse,
 Men snildt de skjulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
 Det ei var udtømt end,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og rakte Hornet hen;
 Han sagde: J at drikke
 Jeg seer J stande først;
 Thi Valhals Guder ikke
 Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
 De Guder morgenrøde
 End aldrig Horn udstukke;
 Men for i Kraft at gløde.
 En herlig Misd blier blandet,
 Det har vi hist for Skik,
 Meer kraftig, mindre vandet,
 End denne ferske Drif.

Da sagde Jetten lede
 Til Valhals Afathor:
 Naar Skuldrene er brede,
 Er ogsaa Bugen stor;
 Men da kun nu vi spørge,
 Saa er brat min Begiær,
 At du vil kiækt forsøge
 En anden Idræt her.

I disse høie Sale
 Det er vor gamle Skif,
 Os lystigt at hufvale
 Ved Leeg saavel som Drif;
 Thi vil vi nu ei tøve,
 Da ingen end er trætte,
 Vi Kræfterne vil prøve
 Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav sin Villie
 Til disse Lege brat.
 Da løb ad bredden Tille
 En egen Art af Kat;
 Den saae paa Thor heel bange
 Og krumped tit sig ind,
 Skød Bugter som en Slange,
 Med lumsket og frygtsomt Sind.

Den stirred gridst og slugen,
 Med røde Dine smaae;
 Den stød sig frem paa Bugen,
 Og nær ved Guden laae;
 Den kunde sin Frygt ei tvinge,
 Da den af Krog blev kaldet;
 Af Horn den havde Ringe,
 Og var om Livet kaldet.

Hen i de gyldne Sale
 Den snoede sig heel styg;
 Den logred med sin Hale,
 Saa skellet og saa tyk,
 En Braad med tvende Kløster
 Sad i dens Gab, saa stor.
 Lok sagde: Hvis du den løster,
 Da har du Kræfter, Thor!

Da raabte med stor Vre
 Den fagre Lausens Væ:
 Gud Thor kan evig bære,
 Og bliver aldrig træ,
 Han sine Sener strammer,
 Saa kraftig og saa sund;
 Blot veier hans tunge Hammer
 Vist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale:
 Gud Thor gif ind en Nat
 I Freyas lyse Sale,
 Tog hendes Loibank fat;
 Han nænte ei at vække
 Den fagre Rosenknop,
 Han greb med Hænder begge,
 Og løfted Sengen op.

Den Seng, det maae jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Var tung foruden Ege,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han, uden Bulder,
 Og uden mindste Sorg,
 Den paa sin stærke Skulder,
 Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø gulbhaaret,
 Opvakt ved Midnatstide,
 Brat fandt sig did indbaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forærde
 Alt over hans stærke Magt.

Da nu den Gud med Hre
 I Mag sig Byrde bar,
 Skulde da nu vel være
 Sligt Kryb den Helt for svar?
 To Katte er om at trække,
 Hvad han kan løst' alleen;
 Han stærker' er end begge,
 Hvad siger da vel Een?

Da smilte Uegards Herre,
 Han sagde: Tag kun fat!
 Maaskee er Freyas Kerre
 Saa tung ei, som min Kat.
 Da bød dem Thor hin faste
 At tie begge stil;
 Han monne ivrig haste
 Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
 Og ret med megen Harm;
 Thor greb den under Bugen
 Med stærken Kæmpearm.
 Heel rødsomt da den snøstet,
 Men Thor stod rolig tryg;
 Alt som han meer den løstet,
 Den froged op sin Dyg.

Saavidt hans Arme rakte,
 Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Alt meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Loftets Fielde
 Gud Thor da monne staae;
 Han hæved den med Valde
 Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
 Jffun dens ene Deen,
 De andre tre sig støtted
 Mod Hulens dybe Steen.
 Gud Thor med trætte Arme
 Da slap den atter ned,
 Han dulgte tavs sin Harme,
 Og sig i Læber beed.

Den Kat da bort man bragde,
 Og Trolsen, stedst i Blik,
 Til Tialfes Herre sagde:
 Saaledes den Leeg gif!
 Som Alt i disse Egne
 Er Katten før og stor,
 Og liden kun at regne
 Mod os er Odins Thor.

Da sagde Tialfes Herre
 Alt udi Utgards Sal:
 Ved Mislner og min Kerre!
 Jeg hader Ord og Pral;
 Men da dog fra dit Sæde
 Du kalder mig saa svag,
 O Drot, da frem du træde,
 At prøve Favnetag.

Da lemped mildt sin Stemme
 Den Drot i samme Stund,
 Han sagde: Ei du glemme,
 At her vi lege kun,
 At alt vort Værk herinde
 Er et kortvilligt Spøg;
 Thi med min gamle Qvinde
 Du brydes, til Forsøg!

Da meldte Lok' hin snilde,
 Den Gud fra Asgards Slot:
 Hun kommer ei for silde
 For denne stærke Drot.
 Mod Bæg han hende stemmer,
 Og det i megen Mag;
 Han hende sønderlemmer
 Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
 Den gamle Ymers Mø,
 Ei læst om hans Bedrifter
 Paa Jettens Klippede?
 Da med sin stærke Hammer
 Dumdriftig Jomfruslof
 Han skænkte slige Skrammer,
 At hver fik snarlig nok.

Det var stor Lyst at flue
 Ham med sin Mislner der,
 Hvor klæk han stod i Lue
 Midt i den Qvindehær.
 Een selv ham drukne vilde,
 Det nedrigt var og slet.
 Men hun kom ei forsilde —
 Han traf med Steenen ret!

Da bluffed Thor tilvisse,
 Den Kæmpe stærk og rank;
 Slog Loke mod sin Iffe,
 At han til Jorden sank.
 Han sagde: Jeg maa vel lære
 Dig onde Ås paa Stund,
 Den stærke Thor at ære,
 Og tømme kaaden Mand.

Du feige Vendekeabe!
 Stem kun i Utgards Sang.
 Du uselige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Bespot de høie Guder,
 Blandt hvem du tæller dig!
 Gaavist som Fennis tuder,
 Din Straf bliver skrækkelig.

Da sagde Lok' behænde
 Med Blussen paa sin Kind:
 Hvor kan til Harm du vende
 O Thor, saa let dit Sind?
 Du veed at her vi søge
 Ved Leeg at frydes ret;
 Kan vi da ikke spørge
 Med Tale, som Jdræt?

Er da din store Valde
 Og Høimod, lyse Thor,
 Saa svag, at jeg kan fælde
 Den med et fiemtsomt Ord?
 Af hine Møer, du dræbte,
 Var ingen svag og spæd;
 De Eggekoller slæbte,
 I Jern og Robber klæd.

Det var jo Troldegvinder,
 Som sunket for dit Sværd.
 Alt om hin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrøbelige Siv.
 Da sagde Tialfes Herre:
 Saa glem da denne Riv!

Da stod i Hallen inde,
 Ved knudret Krykkestok,
 En saare gammel Qvinde,
 Med filtet Marelok;
 I Panden var hun rynket,
 Dybt hendes Dine laae;
 Hun blev af Guden ynket,
 Da hen paa ham hun saae.

Han quod: Det ei sig sømmer,
 At med dig brydes Thor,
 Før du en Most udtømmer
 Hvis Frugt i Valhal groer.
 Udaf et lidet Gjemme
 I Skjoldets Bule rød,
 Man monne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Hestesæder

Han rakte Eblet hen;
 Han sagde: Naar du det æder,
 Forynges du igien.
 Det er af Bragis Hæve;
 Det skænker Ungdoms Liv;
 Det er en kostbar Gave
 Fra Gudens unge Biv.

Da satte sig paa Skammel

Den Qvind af Alder tung;
 Hun sagde: Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Eble, dig skal nære,
 Slut det i Skjoldering!
 Jeg intet kan fortære,
 Og æder dog alle Ting.

Ved denne sære Tale

Blev Thor heel underlig;
 Udi de skumle Sale
 Da Qvinden reiste sig,
 Hun slyngte sine Arme
 Om ham med megen List;
 Han stred med Kraft og Harme,
 Men sank i Knæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
 Og Tialf og Høfka med.
 Thor vinkte dem med Sværdet
 At drage brat afsted.
 Han vendte sig i Brede
 Da til den onde Drot;
 Han sagde: Du skal lede
 Mig af dit Trolldomsflot.

Mit Die sig oplader
 Ei for dit Koglerie.
 Den vise As, min Fader,
 Mod sligt kun staaer mig bi.
 Hid uden hans Samtykke
 Paa egen Haand jeg drog,
 Derfor min Heltelykke
 En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
 Mod mig i næste Færd!
 Odin kan Rener kaste,
 Som Thor kan løfte Sværd.
 Naar begge sig forbinde,
 Og nærme sig dit Hav,
 Skal du dem ei forblinde,
 Her i din egen Grav.

Derpaa han gif i Brede
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede,
Heel ængstelig i Sind.
I Viergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

Rogleriet opdages.

Da nu den Helt hin svare,
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomsten ved sin Fod,
Da lyfte først hans Hammer
Med blanke Blyantskiar,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerkast.
Da saae først Ulgards Fyrste
I ham den Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skrak hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
 Da blev den Jettes Darm,
 Skiondt Guden var bedragen,
 Han frygted dog hans Harm;
 Skiondt Thor udi sin Kerre
 Snart førte bort i Mag,
 Han vidste, Hlidskialfs Herre
 Vel kiendte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
 I Valhal atter ind,
 Brat vilde alt forraade
 Og tærge Heltens Sind.
 Thi søgte fulen Jette,
 Den svigefulde Mand,
 Da Sfranker brat at sætte
 For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
 Hvordan sig alt tildrog;
 Hvi nys udi mit Rige
 Den Leeg slig Ende tog.
 Hvis hist han det erfarer,
 Hans Harm blier mere stor;
 Og slet jeg mig forsvarer
 Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
 Saa fuld af List og Evig,
 Til Thor sig da mon vende,
 Og sagde drøvelig:
 Vel er det, Utgarde Lillie
 Med dig ei bugner meer;
 Vist aldrig med min Willie
 Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
 For Ymers Affom nu,
 Saa vil jeg alt forklare
 Med en oprigtig Hu,
 Paa det du selv kan vide,
 Hvor stor du est i Kraft,
 Med Sværdet ved din Side,
 Og med dit Hammerkast.

Med megen Skrak jeg hørte
 O stærke Asathor,
 At i din Arm du førte
 Fra Asgard ned til Jord.
 Men da du vilde drage
 Ned til mit faste Slot,
 Da mon jeg det saa mage,
 Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
 En Gud saa stærk som fri,
 Men kun mit Land beskiærne,
 Ved snilde Koglerie.
 Jeg rørte Havets Vølge;
 Det hialp kun lidet mig.
 Jeg vil det ei fordølge,
 Du est forførdelig.

Derpaa jeg mig udrafte
 Heel usædvanlig stor,
 Og mine Lemmer strafte
 Hen ad den grønne Jord.
 Jeg vilde dig forførd
 Alt paa den øde Vei;
 Men eders Spyd og Sværde
 Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
 Fra snilde Dværgets Hiem;
 Jeg vidste, hvor den rammer,
 Staaer Kampens Rose frem.
 Jeg tænkte dig at skrække
 Med indbildt Overmagt;
 O Thor! men dig at giække,
 Det aldrig var min Agt.

Det fædte, som jeg troede,
 Dog blev du ikke ræd;
 Dit Velte du omsnoede,
 Og foer saa gramt afsted.
 Det maae jeg for dig sande,
 At paa den grønne Bæng
 Den kolde Sveed af Pande
 Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Die Kuffet;
 Mildt første Slag gienlød,
 Men havde det mig truffet,
 Det blevet var min Død.
 Af Skræk jeg qver mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 I hine Klippeegne;
 Der først din Hammer klang.

Ved Troldens fære Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Ret for hans Dine laae.
 Den Jothun ydmyg sukked
 Alt ved det svare Værk,
 Han sagde: Dem har du hugget
 Thor, med din Miølnær stærk.

For dig og for dit Følge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne snildt fordølge,
 Og rynked mine Bryn.
 Du slaaer, det maa jeg sande,
 Som den der slaaer ihjel:
 Du knuste ei min Pande,
 Men haarde Kampesield.

Derpaa jeg dig forvilbed
 I Biergets Klostet om,
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom;
 Jeg tænkte dig at skrække
 Du ædle Kæmpe god,
 Men intet Syn kan knække
 Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu skal tale
 Om hver en Jdræt stor
 I mine egne Sale,
 Saa mærk vel mine Ord:
 Først, Løse, du mon æde
 Med Gynd af lækre Brød,
 Det var stor Lyst og Glæde
 At see dig ved din Mad.

Dog, fiendt af al Formue
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fioldets Jld og Lue
 Dog ei du æde kan.
 Det monne Kampen være,
 Som sprang af mørken Braa;
 Hvad Under han kan tære
 Da Malm og Been som Straa?

At, Tialfe! du mon røbe
 Hift paa hin lange Vei
 Stor Raftthed i at løbe,
 Jeg nægter heller ei.
 Men den med hvem du rendte,
 Var mere snar end du;
 Thi viid, den Trolld jeg sendte,
 O Tialf! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
 At løbe dig forbi,
 Det vift du aldrig nægter,
 O ædle Kæmpe fri!
 Ved fiulte Runelege
 Jeg Skikkelse den gav,
 At den dig skulde spørge
 I Diergets dybe Grav.

Evindel'ig blandt Jetter,
 I Bierget fiern og nær,
 Vil mindes de Jdrætter,
 Som Thor udførte der.
 Vor' Skæk vi vel mon skjule,
 Ved hvad som da blev seet;
 Men end i Utgards Hule
 Elig Daad er aldrig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
 O Asa! for din Drif,
 Skiondt ei du kunde tømme
 Det Horn, som da du fik.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets ydre Ende
 Dybt udi Havet laa.

Mens Vandet du mon sluger,
 O Thor! saa mangelund,
 Da saae vi Hornet suges
 Fra Havets dybe Grund.
 See kun i alle Bunde,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Ord du sande,
 O ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da stytted sig til Sværde
 As, Lok, og Tialf paa Stund;
 De monne sig forfærde,
 Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
 Den Utgards Drot saa brat:
 Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt.
 Mit Koglerie kun satte
 I større Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
 Nu kommen til dit Slot,
 Hiint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Dermed du lystigt lege,
 Du ædle Kæmpe god,
 Og Kysterne bevæge
 Til daglig Ebb' og Flod.

Da sagde Skioldets Kløver
 Als Thor, den stærke Gud:
 Mon vel min Magt behøver
 Ved dig at bredes ud?
 Med sønderlagen Pande
 Du burde gjøre Bod,
 Og disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod.

Da skælved Jettens Læbe,
 Flux tog han saa til Ord:
 Den Svagere at dræbe
 Ei sømmer Asathor.
 Da Ratten du mon løfte
 Høit over Biergets Bold,
 Da den tog til at snøfte,
 Da isnede hver Froid.

Du gjør os ei saa bange
 Med Lynild og med Storm;
 Det var den grumme Slange,
 Den stærke Midgardsorm,
 Der knuger Jordens Sider
 Rundtomkring Havets Grund,
 Og sig i Halsen bider
 Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomsløve
 Du strakte den med Harm
 Høit op mod Himlens Due,
 Med vældig Kæmpearm;
 Saa langt du op den førte
 Ud over Biergets Sale,
 At Jorden den berørte
 Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
 Der monne dig til Spee,
 Skiondt langsomt, overvinde,
 Som var saa sær at see,
 Som ei af Frygt mon blegne,
 Skiondt vist din Kraft var stor,
 Som lærte dig at segne,
 Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
 Gaaer ved sin Stav saa tung;
 Skiondt hun er saare gammel,
 Er hun dog evig ung;
 Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring;
 Hun ingenting fortærer
 Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde!
 Jeg siger dig forsand:
 Selv Afers stolte Valde
 Vortæder hendes Land.
 Hun satte dig med Ere
 I Kne, den Kvinde god;
 Lad det et Varsel være,
 Og tæm dit Overmod!

Da dirred Gubens Læbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han soundet brat.
 Fjeld over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Benge,
 I broget Kloverstraa.

Hjemreisen.

Ihor monne sig omgiorde,
Og kasted vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gif.
Da hist, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laa.

Da bluffed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Brat tog han til at rende
I giennem Mosevand.
Rundt om de lumste Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
 Da de den Hytte saae;
 Paa Kinden Koskas Taare
 Som Morgenduggen laa.
 Ung Tialfe hurtig rendte
 Da ret med megen Lyst,
 Hans unge Hjerter brændte
 Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
 Den Hyttes Indgang nær,
 Der sad den gamle Gubbe
 Alt med sin Hustru fiær.
 Af svarlig Glæde stialfe
 De Gamle beggeto.
 Han raabte: Der er jo Tialfe!
 Hun: Der er Koska jo!

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel hæftig Lyst.
 Den Hustru plat mon græde,
 Med Koska ved sit Bryst.
 Glad hendes Dine hængte
 Paa Dattrens Spyd og Skjold.
 Hun sagde: Ei jeg tænkte,
 At fød' en Mø saa bold.

Hun spurgte: Hvo har givet
 Dig en saa fyldig Arm?
 Meer smal du est i Livet,
 Og mere fuld om Varm.
 Da svared med stor Vre
 Ung Roska disse Ord:
 Det har min Husbond kiære,
 Den stærke Asathor.

Det var den gamle Gubbe
 Alt med de Lokker graae,
 Han reiste sig fra Stubbe,
 Paa Tialse stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre
 Og løfted Sværdet op,
 Alt med de brede Skuldre
 Og stærken Senekrop.

Han Fader raabte: Tialse,
 Du var en liden Svend!
 For dig ei Kæmper Tialse,
 Du var ei Kampens Ven;
 Nu i din Haand du klemmer
 Dit Sværd med Helteskik.
 Hvo gav dig disse Lemmer
 Og dette Lueblif?

Hvor fik du Kraft at stramme
 Den Børne-Buestræng?
 Hvo gav dig denne Flamme?
 Nys var du jo en Dreng!
 Da svared med stor Vre
 Ung Tialfe disse Ord:
 Det gav min Husbond fiære,
 Den stærke Afathor.

Som Tialfe nu saa mæled
 Gud Thor did nærmed sig.
 Den gamle Gubbe knæled
 Med Qvinden ydmyglig,
 Han sagde til den Herre
 Da med et bange Suk:
 Jeg haver gienst din Kerre,
 Og kærst er nu din Duf.

Da bortsvandt Gudens Brede,
 Der vakt var i hans Sind
 Ved Jettens Ord hin lede,
 Han gik i Gaarden ind.
 Han Stalden op mon lukke,
 Da glemte han sin Harm,
 Ved Synet af de Dufke,
 Og af den gyldne Karm.

Den høie Jothunbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gamle Vane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Loke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
 Ung Tialf med Qvist og Green.
 Loke de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden cied
 Et Fad i al sin Bold,
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skjold.
 De fede Gieddebukke
 Da trøsteligt de nød;
 Det Blod, som kom i Krukke,
 Var vorden listig Misd.

Da Nadværen var til Ende,
 Var Aukathor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes Been.
 Det var den gamle Gubbe,
 Traf Tialf ved Armen ud,
 Hen til den Lindestubbe
 Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
 Hvi drager du ham bort?
 Bonden sig monne bøie,
 Og traf ham længer fort.
 Han sagde: Lad mig ei tøve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter Tialf skal prøve
 Den samme Argelift.

Da sagde Thor med Latter,
 Han satte sig paa Steen:
 Vist aldrig Tialfe atter
 Vil knække Bukkebeen.
 Hans Kræfter ei behøve
 At styrkes nu ved Marv,
 Som da han Ved mon fløve,
 Og førte Ploug og Harv.

Da Gubben fro bevæget,
 Slap Tialfes Kiortelsfig.
 Da man var vederqvæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 I Brynien blank og rød,
 Steg op udi sin Kerre,
 Og der sin Hvile nød.

De Fugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund,
 Da flædte de dem i Plade,
 Alt efter korten Blund.
 Hvert Vaaben de monne hårde,
 Bandt Plader om Arm og Been,
 Og fleeb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søn da Thor mon nagle
 Guldsko til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han slog om stærke Bøv,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Og tog sit Følge med,
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa snelt de foer affted.

Ei Bonden Foden rørte,
 Saa taus han monne staae;
 At de i Lusten førte,
 Han med Forundring saae.
 Den unge Svend og Pige
 Saae dem saa vidt omkring,
 Da høit de monne stige,
 Op ad den Regnbu = Ring.

Hen ad den lyse Bue
 Da førte Aukathor,
 Der stod en Rosenlue
 Længs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte,
 Da Kerren forbi ham gik,
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Mislærs Svinger
 Alt til den Lilevand:
 Vel bedst, at jeg dig bringer
 Til Freya nu paa Stand.
 Thi endnu ingensinde,
 Saalænge Verden stod,
 For nogen Mø og Kvinde
 Thrudvanger op sig lod.

Blaant Edelstenen dækker
 Den skionne Freyas Sal,
 Blandt høie Rosenhækker
 Den stander i en Dal;
 Saa sneehvid Svanen seiler
 Rundtom i Borgens Es.
 Der kommer hver trofast Veiler,
 Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Cie
 Er hun den Drotning blid:
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun bluffer rank og hvid.
 Saa smækker som en Vidie
 Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa rund om Varm.

Hun har to skiere Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Hjem;
 Aften og Morgenrøde
 Gaae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siel og Sind,
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dje
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie,
 Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
 Giosna, dertil vel Hnos,
 Ud deres Skuldre hvide
 Medstyrter Iffens Føs.
 Blandt Børn har ei sin Lige
 Ung Hnos, det klare Lys,
 Giosna, den skønne Pige,
 Er Sønnens milde Dys.

Der, meente Thor hin stærke,
 Var Sted for Roska bold,
 Han kunde fuldvel mærke,
 Hun bar ei villig Skiold.
 Han tog de Vaaben atter,
 Og qvad fortrydelig:
 Slip Sværdet, Bandedatter!
 Det er for godt til dig.

Til Freyas Fruesæde
 Jeg nu dig bringe vil,
 Det vil dig bedre glæde,
 End mandigt Heltespil.
 Der kan du Elskov dyrke!
 Jeg har alt længst erkiendt,
 At med din Heltestyrke
 Det er kun slet bevendt.

Derpaa til Freyas Bolig
 Med Roska fort han gif,
 Hun fulgte Guden trolig
 Med glæde Somfrublik.
 Udi den vene Pige
 Fandt Freya stort Behag;
 Thi blev i hendes Næge
 Ung Roska fra den Dag.

Til Valhal Thor mon ile
 Med Tialf i Vandserkiol:
 Da mon imøde smile
 Ham Odin fra sin Stol.
 Valkyrien hin blide
 Bød dem en Velkomstdrif.
 Saa gif man ud at stride,
 Der vanked Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
Var tit i Hu saa gram;
Han lod sig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han sig hævne,
I Dybet dem forkrække,
Han sølte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Er Kraften ene blind;
Thi fogte Odin Seiden,
Og vied Guden ind.

Til Jothunheimas Fielde

Nu Aukthor atter kom;
 Dog mon han intet melde
 Til Asalok derom.

Han vandred Veien ene,
 Saa kraftig og saa tryg.
 Han brød de Granegrene
 Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havel,
 Hvor Fjeldets Hule stod —
 (Hist Ormen laa begravet)
 Da vorte Gudens Mod.
 Han saae sig lumsk bevæge
 De skumle Vølgers Bly;
 Han mærkte Ormens Lege,
 Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: Du skal ikke
 Forhaane Asathor;
 Med Knuder ei omstrikke
 Den angstbespændte Jord;
 Ei gjøre Sømænd bange,
 Og styrte dem til Ran;
 Du lumsk Edderslange
 Mig vorder underdan.

Derpaa den Gud hugprude
 Omfakke sig til Svend,
 Hvor Hvirvelvinde tude
 Han lagde Hielmen hen.
 Den var saa stor at skue:
 En Klippehal med Krat.
 Skönt Morgenrødens Lue
 Saae paa den blanke Hat.

Sit tygge Skiæg han kasted
 Af Hagen da paa Stund.
 Hvo havde sig formasket
 I sig en Tiornelund?
 Til Ungersvend forvandlet
 Han gif i Badmel blaa.
 At det var dristig handlet
 Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
 Gik Thor med Rosenkind,
 Med lange Lokker gule,
 Som fløi for Morgenvind.
 Det røde Styrkens Belte
 En Strimmel Uld var liig;
 Den høie Gud for Helte
 Betalte Ewig med Ewig.

Mislner, sin tunge Hammer,
 Han som en Øre har.
 Han tænkte kun paa Jammer,
 Hans Hævnelyst var svar.
 Han gik til Fjeldeskøften,
 Ved Fossens hvide Strøm,
 Hvor Hymir laa i Grøften,
 Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
 Flød søde Rildevand
 Hvidt giennem Rønnebusken
 Ud i den salte Strand.
 Det maatte Bei sig bore.
 Paa Stene Zetten laa;
 Ei Vbler er saa store,
 Som Neglen paa hans Taa.

Pigned hans brede Pande
 Da, med Haardusken lang,
 En afflidt Steen ved Strande,
 Behængt med Afketang;
 Som Egens Bul hans Lænder.
 Hans Mund var liden ei,
 Der sad tre Rader Tænder,
 Som paa den glubste Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
 En Eng huldſaligt laa,
 Alt paa den grønne Motte
 Stod røde Blomſter ſmaa.
 Ved Hækken Lammets bræged
 Og nipped Knup af Torn;
 Der gif i Kløver Dvæget
 Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
 Og reiſte ſig fra Seng,
 Da ſaae han Thor i Krogen,
 Som en ſpærlemmet Dreng.
 Han ſagde: Tør du vove
 Fra Bøigden dig ſaa langt
 I mine ſorte Skove?
 Nu aander du vel trangt?

Da ſvarde Svenden liden:
 Mit Hierte banker frygt.
 Alt jevner ſig med Tiden,
 Hvad vinder man ved Frygt?
 Med Mod ſig Barmen hvælve!
 Mig Ingen ſaae ſaa ræd,
 Jeg turde jo vel ſkiælve. —
 Du gjør mig ei Fortræd.

Det sømmer sig en Jette

At vise Edelmød.

Hvad kunde dig vel mætte

Min ringe Draabe Blod?

Hvad kunde det vel nytte,

Hvis her jeg stod beklemmt?

Thi har jeg i min Hytte

Min Driftighed ei glemt.

At være bleg og bange

Det klæder fælden godt:

Pindsvinet er en Fange

Midt i sit Pilestot;

Det kender ingen Hvile,

Det føler ei til Fryd,

Det reiser sine Pile

Forsærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,

Langt mere svag og spød;

Dog det kan ikke hindre!

Den er ei pandserklæd,

Dog løber den i Sporet

Og frygter Hiulet ei;

Den har sig ofte moret

Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse
 Her i det skumle Skiul.
 Jeg staaer ved dine Huse,
 Som nærværs lille Fugl.
 En Bid af dine Diske,
 Den snapper jeg fra Jord.
 Og — dersom du vil fiske,
 Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog sin Læbe
 Op til sin Øreslip;
 Han sagde: Jeg vil ei dræbe
 Den, som mig beder: Slip!
 Han loe ensfoldigt atter,
 Ved hvad der blev fortalt,
 Og slog en Skoggerlatter
 Saa det i Klippen gialt.

Han skreg: I aarle Morgen
 Heel stræng er Kuld og Blæst;
 Her under Klippeborgen
 Est du den lune Giæst;
 Men naar dig Havet favner
 Paa Riøslens tynde Træ,
 For silde vist du favner
 Din Riækhed og dit Læ.

Det gielde maa en Prøve,
 Gav Afathor til Svar;
 Vi vil ei lenger tøve;
 Siig om du Madding har?
 Den Madding, du kan bruge,
 Gienfvarde Jette glad,
 Kan du i Haugen luge:
 En Kaalform paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
 Jeg dog et Middel veed:
 Grav med min mindste Spade
 I Tørvemosen ned.
 Om Orme maa du lede!
 Tag af din Skiortenaal,
 Og biid den til en Mede.
 Selv stanger jeg nu Kal.

Ja Ormen skal jeg finde,
 Gienfvarde Thor i Harm;
 Og Kalen sig skal vinde
 Heel smidig om min Arm.
 Nu bær ei lenger tøves,
 Hvis mig tillades kan,
 At tage hvad behøves?
 Ja! svarde Klippens Mand.

Da gif den Vældighøie
 Paa Eng til Trolbens Dyr,
 Hvor med et skummelt Die
 Ham mødte værste Tyr.
 Den vendte Hornets Ender
 Mod ham, med opbragt Hu;
 Han greb med begge Hænder,
 Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
 Med Tyrens Hovedknub
 Nu saae man Thor at træde
 Hen over Gierdets Stub.
 Han bar det let paa Nakken,
 Han vandred hen med Hast,
 Thi Hymir alt i Smakken
 Oploftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
 Paa Svendens Skulder saae,
 Han høit hans Kræfter loved,
 Og stak i Vølgen blaa.
 Han brugte vel sin Nare,
 Og Thor vel brugte sin,
 Thi ilte Risen saare
 Med Suseu og med Hvin.

Da tænkte Thor hin høie:
 Hvis jeg kan Ormen naae,
 Og i dens lumste Die
 Til Næbbet Mislner staae,
 Da' vil jeg meer mig glæde
 Paa denne stille Dag,
 End om t Herresæde
 Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qual og Smerte
 Kun kommer fra den Snog;
 Den spænder Jordens Hierte
 Affides i sin Krog;
 Al Angst og søle Syger
 Flød fra dens Huggetand;
 Dens Pest i store Byger
 Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter,
 I hidsig Febergslød,
 Og naar han tænker efter,
 Og føler nær sin Død,
 Og naar ham Hustru læser
 I brustne Blik: Farvel;
 Da Midgardeormen hvæser
 Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat bedrøvet
 Har Barnet ved sit Bryst:
 Nys lignte det, i Løvet
 Et Eble, rødt i Høst;
 Nu vil det meer ei die,
 Dets Die slukkes brat —
 Da kan ei Ormen tie,
 Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
 Fra Norden og til Syd.
 Er iiskold Mandens Hjerne,
 Da viser den sin Fryd.
 Og naar en trofast Veiler
 Paa Baalet seer sin Mo,
 Da Skummet aldrig feiler
 Paa Midgardormens Sø.

Alle de lumske Snoge
 Paa Jorden fiern og nær
 Udflækkes af den Taage,
 Som Ormen avler her.
 Den største Kæmpestange
 Paa fierne Sydens De,
 Som Oren ei kan stange,
 Er af det samme Træ.

Den vinder sig med Halen
 Omkring det tykke Træ,
 Saa strider den i Dalen
 Og sluger Markens Græs.
 De mindre, lige bistre,
 Med skionne Farvers Plet,
 Mens deres Dine gnistre
 Fordærve Afsurs Ret.

Som Blomster er at Røe
 Den Ham med Striber paa,
 Beklædt med Rosens Røe
 Og med Fiolens Blaa.
 De under Hækker stirre,
 Med sød, forgiftig Dunst,
 Og Fuglene forvirre
 Med deres Hærekunst.

Fenris er fæl tilviffe,
 Den fule Mattens Ven;
 Heel tit fra Klippens Iffe
 Til Hæl han styrter Mænd.
 En Stimand er hans Hyrde,
 Han er sin Hyrdes Hund,
 Naar Nøveren vil myrde
 Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Kønning,
 Han avled Tigren strax.
 Før Bjørnen slakte Honning,
 Uskyldig bag sin Tax;
 Da avled han, for at røve,
 Hyæne, Los og Ræv; —
 Da maatte Bjørn og Løve
 Vel gaae i Striden giev!

Fenris ved Nattetider,
 Saasnart han Liget seer,
 Strax i sit Nadsel slider,
 Dog skader Ormen meer.
 Thi vil jeg den forøde,
 Paa det ei Affurs Væ
 Skal vorde Gremesøde,
 Og tabe Kraften flet.

Med Sundhed skal de gange
 Til Freia, Giosn og Hnos;
 Og naar de blier for mange,
 Saa skal de ærligt staaes;
 Som Kæmper vorde vrede,
 Men hidses ei af Had;
 Er Sværdet af sin Skede,
 Er Hjertet lige glad.

I Kækker skal de storme
 Da mod hverandre kæf,
 Og ingen Havets Orme
 Skal fylde dem med Skræk.
 Som lystige, muntre Svende
 De vise deres Mod;
 Kæft mod hinanden rende,
 For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
 Skal jeg paa Skyen staae;
 Mit Tordenskræld betyder
 At de til Valhal gaae.
 Der skal dem Misden smage,
 Der har de intet Savn,
 Og Bragi skal gientage
 Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
 Og roede ivrig fort,
 Det salte Vand han kasted
 Saa vredt fra Aaren bort.
 Alt som i Harm han tænkte,
 Han roede fort i Harm,
 Med Bølgerne bestænkte
 Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
 Men Jetten, ræd paa Stand,
 I Baaden greb sin Øse,
 Han sad alt dybt i Vand.
 Han raabte: No ei længer!
 Hvad holder du for Huus?
 Vi sætte til med Stænger,
 Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maae giøre
 Endnu et lille Kæst.
 Slog Jetten paa sit Øre
 Med den afbrukne Mast.
 Nu, freg den vilde Jette,
 I fald du længer roer,
 Da vil du snarlig sprætte,
 Hvor Jormungarder boer.

Jeg frygter ingen Orme,
 Sang Thor, den Skipper god,
 Og Nordens værste Storme
 Afkiøle kun mit Blod.
 De hilse mig saa friske;
 Her standse vi paa Dyb,
 Nu skal vi snarlig fiske
 Skælbugtet feige Kryb.

Med disse høie Tanker
 Han løstede i sin Hede
 Det tunge Jettens Anker,
 Han brugte det som Medde.
 Han Tyrens Hoved satte
 Paa Skarpen Ankerkrog.
 Ei Jetten kunde fatte
 Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Velt,
 Han brugte det som Snor;
 Den høie Gud for Helte
 Slap Angelen fra Bord.
 Han bandt den ene Ende
 Af Veltet om sit Liv,
 Saa lod han Snoren rende
 Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskerie.

Ormen laa paa salten Bund i Havet,
Strængt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og driftig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Veed han slugen sig i Halsen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
Kan han dog ei Bugten tvinge,
Kan ei have Skallet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa han Dine lukke,
Dybet tit har hørt ham sukke.

Bandet dækker for ham Himlens Buer.
 Som en Bivørn paa Labben suer,
 Bider Stiarten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
 Sætte sig i Bankers Rage
 Som et Skæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
 Bandet stiger, Jorden ryster,
 Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
 Røden Sod, som Stenen smelter,
 Størkner sig til Biergets Belter.

Bandet slaaer i Ormens Mankeloffer.
 Som han ligger nu og rokker,
 Og forventer Ragnaroffer;

Klabner Diet han paa venstre Side,
 Vender ud det fæle Hvide:
 Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham imøde hæver,
 Dorff sin Hovedknub han hæver,
 Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
 Bider døsig han i Tanker,
 Med de haarde Gummens Planker.

See da trækker Thor i Meigingarder.
 I de sorte Ganens Varder
 Bider Hægten, som en Varder.

Ormen føler draget op med Balde
 Vandten, mosbegroet af Elde,
 Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
 Ankeret med Gift besugter,
 Men hans Kampen intet frugter.

Asathor en Fisker er med Kræfter,
 Ormen med opladne Ræfter
 Give mag for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
 Gysen giennemfarer Landet,
 Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
 Høit i Sky han Svælget vender,
 Med de lange Huggetænder.

Høire stort og lidet venstre Die,
 Ringene sig farvet bøie
 Som paa smidig Pandsfertrøie.

Kieven gaber. Med den svulne Bane
 Dragen, efter gamle Bane,
 Galer som en Kæmpehane.

Luften bliver qualm af Svælgets Tørke.
 Da den Gud, som Helte dyrke,
 Først iførte sig sin Styrke.

Spændte mere fast om Lænd sit Belte;
 Baaden truer med at velte,
 Herlig stæeg den Gud for Helte.

Giernt i Sky sit Hoved op han hæver,
 Rykker til — og Ormen bæver,
 Blodet strømmer af dens Kiever.

Baaden brister: med sin Fod paa Bunden
 Thor har atter Fæste funden,
 Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Diet blodigt flammer.
 Aukathor, med løftet Hammer,
 Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Zetten saae den store Fare,
 Tænkte han: Jeg maa bevare
 Kryberen for Viergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kræften?
 Afthor den sidste Afsten
 Daane skal for Vaddersaften.

Da den lumste Trold med Uverynker,
 Nød, fordi alt Baaden synker,
 Og fordi den Fangne klynker;

Tog sin Daggert frem, det skarpe Børge,
 Som i Nordens dybe Bierge
 Smedded ham de kloge Dverge.

Gav sig til paa Veltets Snor at file —
 Da sank Mislær tyve Mile
 Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryfter,
 Raster Lov paa sine Ryfter;
 Asaheimdal sig forlyfter.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
 Heimdal stod paa Farveluen,
 Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen ligned.
Solens Dæ, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Ussathor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Gothun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Beltet tvinge;
Da, med Svømmefinners Vinge,
Pladsker han til Ormens Bringe;

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skielve,
Himlen maa sig fulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter!
Da sang Ussalokes Datter
Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet,
Thor til Beltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de salte Bølger,
Ei Forbittrellen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger;

Haaber han har Slangen Døden givet,
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bølgeloffer,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnarokker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hæfter.
Ha de skønne spilte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Mislner under skægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage!

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
 Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
 Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimmer vrage;
 Han bittert leer og spotter Guder.

Det skumle Blik ei godt bebuder,
 Sit Buskebryn han ofte sænker,
 Paa Mithor han stedsø tænker.

"Du drog paa Eventyr, Du Stærke,
 Men lod for Lok dig intet mærke!" —
 Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
 Og derfor lyfter ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
 Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Rømpere ved Side,
 At bære for ham staaende Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
 I Eggestammens Rift at trives,
 Derved han styrkes og oplives.

Thi fiendt han mægtigt Guden hader,
 Dog Glandsen af den Høies Plader
 Bestraaler ham i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
 Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
 De tage Vegge dog for Guder!

Du sidder han, hvor Hulen luder,
 Og pondser dybt og vil sig hevne.
 Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
 Thi han er feig og lumsk tillige;
 Eligt elsker ingen Viv og Pige.
 Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
 Til Dammen, som af Løvet frandses;
 Der seer han hvor paa Græsset danses.

Den skønne Freia Giosn omsvinger;
 Og Idun, Eir med Fuglevinger
 Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
 I Græsset Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
 Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
 Og fyldig Lænd, og smukke Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie
 Hver vender sig mod Loke ofte.

Og ingen skuler Bryst og Høfte,
 De veed ei at den Lumsket titter.

Som Svaner der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømme de i Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arm vinde
Og dukke ned som vilde Vender.

De kruge de snehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Glade,
Fordi de Skønne den forlade.

Men den som Løse meest betragter,
Hvem han idag for Skønneft agter,
Er Sif, den Aukthors høie Frue.

Han bluffer ved en Viv at flue,
Saa mægtig og saa skøn tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
 Den stærke Odin Livet skienkte,
 Da han paa Verdens Glæde tænkte.
 Med Freia kan hun ei sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
 I Diets Blaa, som Hiertet smelter,
 Og ligner Maanen, naar den vælter
 Sit Skin paa Blommens Aftenflade,
 Nedsænkt igiennem Virkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde;
 Og dog en ægte Danneqvinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
 De fulde Arme, til at stride
 Og til at kryste elskovshede,
 Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok i Dine stikke.
 Hun titter med de stolte Blikke
 En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Hienbrynets stærke Due
 Er sammenvoret under Panden.

Det vilde skamme hver en anden,
 Men Sif det gier en Ynde mere;

Det marker hende ud blandt flere.
 Den høie Siæl paa disse Bryns
 Tit vugger sig og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
 Hun skuer stolt og ligegyldig;
 Og store Hænder har Gudinden;

Men hvide, som i Nattevinden
 Nyfalden Sne paa Klippeaasen,
 Som allerfinest Duun paa Gaasen.
 Og Negler som lombardske Nodder.

Fast staaer hun paa de skønne Fodder,
 Og langt og glandsfuldt har hun Haaret
 Til Hælen i en Flætning baaret.

Ueløke seer fra Bøgestubben
 Thors Biv saa frisk som Rosenknuppen.

Da tænker han: O hvis jeg kunde
 Engang kun trykkes af den runde,
 Den hvide Arm, i Birkelunden!

O hvis jeg turde klæbe Munden
 Engang mod disse Læber røde,
 Der aldrig knibe sig imøde,
 Men aabnes klækt, mens Diet brænder,

Og viser tvende Nader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske.

O medens Thor gif ud at fiske,
O kunde jeg ham dog tilfamme
I Dammen fiske med det samme.

Saa tænker han, og slu sig Kiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege Skælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaar i Biergehallen,
Hvor Fossen med en sælsom Skralden
I Søvine strax den Skionne dyffer.

Men Vinden trækker ind og kysser
De fugtige Lokker under Kyse,
Og gjør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Silgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig atter
Afsæl finder.
Vil du ei vorde
Williens Frister,
Bringe du Brand i
Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen,
Hærier Møsen.
Snedig Sønnen
Sviger ei Loke:
Lumsk sig til Leiet
Loptur stæler.

Lofe.

Meden møder til
Mund for Fiske,
Sax udsættes som
Snare for Ræven.
Fanges Fiske,
I Fællen Ræven?
Lofe loffes af
Qvindeloffer!

Sif.

Hent i Hulen din
Hustru, Lofe!
Signi dig snøre med
Sorte Lynghaar.
Beed du Angerbod
Beile vorde!
Nidst hun nægter ei
Næring Onsket.

Lofe.

Edikablen
Edes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Vær ei vranten,
Væneste Dile!
Veilerens Væn lad
Varmen smelte.

Din Husbond hist paa
 Havet fisker;
 I Jettens Jolle
 Jager Hvalen;
 Alst han atter
 Alter kun fage:
 Leger med Læren,
 Længes hjem ei.

Vandre lad ham
 Veiene sine,
 Deilig Diis og
 Dine du søge!
 Herligt Huln
 Hvalver med Løv sig.
 Leiligheden
 Er Længsers Læge.

S i f.

Mindes du Mimers
 Maaltid Løse?
 Isbægret bragte paa
 Vænken jeg dig.
 Af Isens Bøger,
 Skumle Bøler,
 Atter dig Sif
 Foragten skænker.

Gak, du Guders
 Guffne Fiende!
 Tvinge dig Taabe
 Thor ſkal hurtig;
 Stivt dig spænde for
 Stormen i Natten,
 Mellem de mørke
 Miøsens Graner.

Qvad ſaa Qvinden, den
 Riække Diſa,
 Bredt fra Boleren
 Vort ſig vende.
 Roligt Ryggen
 Rakte mod ham;
 Sov ſaa ſødeligt
 Sif, paa Lei.

Heed af Harme
 Haaret da tog han,
 Fyldige Flætning
 Flød fra Nakken.
 Ifsens Skove
 Saren meied;
 Pludſelig Pragt fra
 Panden rullede.

Let i Luften sig
 Løftet Løke;
 Glad ved Ranets
 Gyldne Gave;
 Holdt i Haanden
 Haarprydglansen;
 Vidt for Vinden
 Vifted Svævet

Bølren bluffed som
 Bolt af Jlden,
 Dunstomkrandsen paa
 Dalens Himmel;
 Naar i Natten
 Nær den lyser,
 Svævet da synker
 Straaleflammet.

Hvor han henfloi
 Haaret nedfaldt,
 Ar paa Ageren
 Fanged Straaler.
 Deraf danned sig
 Duun paa Aret.
 Stivt det størkned, som
 Skægget, Frosten.

Hvor han henflet
 Haaret nedfaldt,
 I Herthedalen,
 I Guldbrandsdalen.
 Finge deraf de
 Fagre Piger
 Guldhaargaven, i
 Bøndergaarde.

Slakket bare de
 Veile vene
 For hver Flætning, som
 Finneqvinder.
 Guldhaarfagre som
 Gefion og Freia,
 Blev fra den Tid
 Bønderdøttre!

251

Løse skaffer Aser Klenodier hos Dværgene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte saa saare:
Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun slætter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarlig gysse.

Som saa han sad under Granens Green,
Bed Hulen, listig som Næven,
Da knaged i Nord den stærke Steen
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel hvad det betød,
 Han mærkede Thor var kommen;
 Brat som en Lax han sig smidig kied,
 Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked, som Maage, sig
 Og fanged med Næbbet Laren;
 Han raabte: Røver jeg kiænder dig,
 Du skal du bløde for Saren.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
 Som Møllen Meel under Hiulet;
 Da var ei Løse ret længe seen,
 Han kastede Tryllekiulet.

Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?
 Sang han, heel listig i Sinde;
 Det kaffer ei Sif et eneste Haar,
 Du farner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
 En Spøg jeg kalder det ene —
 Da sværger jeg dig, ved Urt og ved Løg,
 Bed Ruffet paa Bantastene;

Ved Odins Die, ved Mimers Væld,
 Og ved dit mægtige Bærg,
 At jeg vil vandre til hule Fjeld,
 Til Frænderne, mine Dværge.

Og skaffe din Sif igien et Haar
 Af Guld, før Dagen er omme,
 Saa hun skal ligne den unge Vaar,
 Med Græssets forgyldte Blomme.

Gjensvarede Thor: Du sværger Træl
 Ved Hammeren, som jeg savner;
 Som vidste du det ei saare vel,
 At Nan den i Havet savner.

Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,
 Sang Løse, herlig at føre;
 For den skal alle de Trolde flye,
 Som du kun lystet at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Geir;
 Nei dig nu vil jeg forøde;
 Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
 Vi give dig Navne til Jøde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
 Jeg slaaer mit Tag i det andet;
 Saa splitte vi dig for Binden ad,
 Dine Lemmer skal følge paa Vandet.

O staa mig Freir, du venlige Drot!
 Sang Løse, med Bøn og Klage;
 Jeg tænker en Ganger dig paa dit Slot,
 Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens De,
 Saa smidig som Tigerkatten,
 Den svømmer med dig paa saltens Sæ,
 Som Sild den lysner om Natten!

Ved slige Løfter, som han besvor,
 Lod Thor og Freir sig formilde.
 Saa steg han ned i den sorte Jord,
 Igennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Nal,
 Fra Kilden i Viergets Bue,
 Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
 Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dværge der,
 Dybt i de hvælvede Haller.
 Med Skjoldskind for af det sorte Lær,
 De gif og støbte Krydstaller.

De smelted Sandet ved Jldens Glød,
 Og rørte med Rosengrenen;
 Deraf de danned Rubinen rød,
 Indkilet i Klippestenen.

De samlede en Bunke Fioler smaae,
 Dem plukkede Dværgekonen;
 Dermed de farved de Stene blaae,
 Som Dan fik siden i Kronen.

Uf saftige Græs de fogte Sod,
 Da skinte den Edelsteen saare.
 De dryppede Perler, med roligt Mod,
 Uf Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel
 At Kæmper tilforn havde leget,
 Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
 Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
 Nodbrun i Solen, forstenet.
 Her sang Biergfossen, med megen Larm,
 Sine Viser om Kævebenet.

Til Ralk forvandlet ved rissende Vand
 Udtaf det af Fjeldeskanten;
 I Kæverne var langt stærkere Tand,
 End Tænder paa Elefanten.

Da Loke sit Verinde røgtes nu,
 Strax Dværzene gjorde dem færdig.
 De raabte: Loke, vor Drot est du,
 Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Bildsvineskind,
 Det bedste de kunde vælge,
 Paa Skorsteensilden de gjorde Vind
 Med de pustende Blæsebælge.

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
 Saa Junken af Skindet knitted.
 Men Loke, fortæret af skumle Nag,
 Var dybt i Hjertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
 At give Guderne Gave;
 Han tænkte: De skal af Viergets Skjød
 Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen og Sindrig slog,
 Saa Gnisten af Skindet springer.
 Da Løke Forvandlingen sig paatog,
 Og blev en Flue med Binger.

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
 Og gav sig stemt til at stifke;
 Men haard var Huden og haard hans Nand,
 Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
 De Bildsvins herlige Første:
 Til Freier den livsalige Galt,
 De straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jorden plat forladt,
 Den Kornmoenglandsen paatager.
 Han rider paa den i mørke Nat,
 For troe at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bøsten hen,
 Det var kun et lidet Stykke;
 Men da de toge det ud igien,
 Det blev det deiligste Smykke.

En jevnglat Ring af røden Guld,
 To Hænder Krystet hinanden,
 En Blomst af Edelsteen underfuld
 Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af fælden Vægt,
 Thi Odin skulde den bære;
 Han Drotten var for Asernes Slægt,
 Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han alt, stor er hans Magt,
 Til Gavn kan man intet ham lave,
 Thi smeddede ham en Ring til Pragt,
 Og hylde ham med en Gave.

Man fiændte den lidet ved eengang brat
 At see den i Dværgenes Rige:
 Den eier en Dyd, hver niende Nat
 Den drypper Otte, sig lige.

Trolovede To ved Baldur har
 Tit Odin med Ringene trøstet.
 Da Fromhedens Gud man til Baalet bar
 Paa Trofæbæringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Vølt,
 De brugte dertil ei Lue,
 De hamred det ud, saa sort saa koldt,
 For at det ret skulde due.

Da Løke nu saae hvor det Jern fik Kraft,
 Og hvor det varligt blev handlet,
 (Det var en Hammer med stærken Skæft)
 Da han sig atter forvandlede;

Og foer, som Bremse, med smertelig Braad,
 Og slagred i Blæsevinden,
 Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
 Saa Blod ham trilled paa Rinden.

Da jog ham Dværgerne med Haanden bort;
 Ei Hamren blev ganske færdig,
 Thi Skæftet paa den var noget kort,
 Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dværgesflo
 Og gave det til Dværginden:
 Hun satte, som Hør, det paa sin Nof,
 Hvis Hiul hensused for Binden.

Og spandt og spandt, mens Guldtraaden randt,
 Til Haar for den deilige Dife;
 Hun snurrede og sang, ved Rildernes Klang,
 En underlig Spindevise:

Gudinden i Vaar skal bære sit Håar
 Heel frit for Binden herefter,
 Ei sætte det meer, at yndig sig teer
 Dets Glæds med herlige Kræfter.

Hver Svend som det saae, fra Himmels Blaa,
 Hans Hierte skal Haarene fange.
 Selv Lokkerne ei paa veneste Frei
 Sig følge saa bløde, saa lange.

Skiondt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
 Gudindens Linding den høie,
 Det levende blier, og efter sig gier,
 Og lader som Hørren sig høie.

Beholder sin Glands, i Vindenes Dands,
 Og lader sig aldrig udrykke,
 Som Middagens Skin, det søber sig ind
 Dag Hielmens ludende Skygge. —

Saa sang hun, og gif med ydmyge Blik
 For Thor, og rakte ham Haaret;
 Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
 Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt
 Og Thor, med Haaret og Hammer,
 Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
 I Lysets salige Flamme.

Da satte paa Sig, liig Tang paa et Ris,
 Sig fast Guldhaaret paa stande,
 Og monne sig slaae, i Lokker saa smaae,
 Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring,
 Man tilgav Loke sin Brøde.
 Men snart dog igien Biergtrolldenes Ven
 Maa for sin Troløshed bøde.

Yduns Ran.

Asodin ud med Hænir drog,
Og med Loke, den Evend i Ophav stærk;
De Menneſkeſkikkelſer dem paatog.
(Vil du kende din Mand, prøv ſelv hans Værk.)
Af at ſidde paa Stol i Hlidſkialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand, i Skyggernes Løv
Han aander, og føler ſelv ſig Støv.

De reifte paa Fjeld giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
Hvor en Jisbjørn, ſtor ſom en liden Hval,
Saa eenſomt ſtod i ſit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den ſkiulte Guddom nær,
Og plumped rød under Iſens Skær.

Saa ginge de frem, til Sneen vreg
 For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
 Ei længer Fjeldet nøgent steg,
 Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
 Ei hængte paa Taget frosne Lap,
 Hvor i Nøgen slumred den skrumpne Lap.
 Af Vielfer Husene, stærkt og trygt
 I Dalene steg, med Skønhed bygt.

I Slæder ei meer, med stærken Keen,
 Dem mødte Finner med svarten Haar.
 Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
 Og veldigt kneiste Jarlers Gaard.
 Og paa Volfstret laae bag Vielfers Muur
 Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
 Mens Lærken fløited sin aarle Sang
 Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
 Med Perler sprængt var Blomst og Græs.
 Den liden Smaadrenge drev Bondens Gæs,
 Og Ørerne drak af Klaren Na.
 Nu toired han dem i grønne Bælg,
 Til Gaarden atter gik Bondens Dreng.
 Men Guderne sadde paa Jordens Bold,
 Som modige Kæmper, med Sværd og Skjold.

Da smilte Seiersfader og saae
 Til Løke, som bleg ved Siden sad.
 Han sagde: Saa vidt jeg kan forstaae,
 Dig lyfter at lange til Bondens Fad.
 Jeg selv er hungrig, jeg nægter det ei,
 Det trætter at vandre den lange Wei.
 Fra Vardø droge vi for en Stund,
 Til Gulbrandsdalenes Virkelund.

Da meldte Løke: Saa fremt du vil,
 Saa laver jeg snart et Maaltid her.
 Vi har jo alt hvad der hører til,
 Thi Øren brøler paa Bangen der!
 Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
 Til Stegerse, hen som røden Ræv;
 Og henter Smørret af Bondens Fad,
 For vel at stege den lækre Brad.

Imens maa Hænit Øren slaae,
 Og gyde dens Blod i Jordens Skid,
 Med Daggerten Huden varligt slaae;
 Jeg henter i Ønnen de varme Brød.
 Maaskee du selv, o Lysets Drot,
 Medlader dig til hvad kun er smaat:
 Slaaer Funken ud af den liden Steen,
 Og nærer Flammen med Riis og Green.

Da svared Odin bag sin Gran:

Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
 Thi Mennesket lever kun af Nan,
 Naar Een har vundet, har Andre tabt.
 Velan, saa skynd dig paa letten Hæl,
 Og følg din daglige Drift, og stiel!
 Hvis Bonden kiendte sin Gæst som Gud,
 Jeg tænker han slagted os selv sin Stud.

Da Hænir slagted, og Løse løb
 Til Hadeburet i Bondens Huus,
 Igienem Sprækken han smidig krøb,
 Og fyldte med friske Smør sit Kruus;
 Han Brødene tog i hviden Dug,
 Vel sigtet af den fineste Rug;
 Og da han paa Veien kom forbi,
 Han hentede Eg i en Hønsfesti.

Smidlertid var ei Hænir seen:

Den Ore slagtet i Snor han bandt,
 Og tridsed den op i Træets Green.
 Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
 Fra Ryggen han Skindet hængte lod,
 Og tvætted med Kilden alt for Blod.
 Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
 Og Tølgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smil —
 Han, som bevæger Solen stærk,
 Som tænder Ild i dens Flammepil,
 Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
 Han, som sin Glands fra Solen slaar,
 At mildere den til Maanen gaaer,
 Og springer fra den i Gnister smaae,
 Naar Natmulin dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
 At lokke de røde Gnister frem,
 At fange dem op med trøffet Splint,
 Og med Riisqvisten at nære dem.
 Og da nu Røgens hvide Qvalm
 Udviklede sig af Spaan og Halm,
 Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
 Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Diets Blaa
 Han hæved sit Blik med Guddomsfiar,
 Og raabte: Sælsom i det Smaa
 Som i det Store — fiern som nær!
 I Draaben Vgir som i sin Ø,
 I Solen Odin, i Gnistens Frø!
 Min Søn, naar drabeligt lyner du,
 Hvad gjør du da meer, end jeg gjør nu?

Nu vendte Loke til dynklen Skov
 Tilbage med Smør, med Høg og Salt,
 Og glædte sig mere ved sit Rov,
 End om man havde forært ham alt.
 Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
 Af deres Huser og saae dem om,
 Og sagde: Der gaaer vor Gud saa let,
 Han lærer sit Folk at stiale ret.

Men Odin loe, og tænkte: Jeg skal
 Giengælde vel hvad Loke forbrød:
 Paa Bondens Ager i tusindtal
 Skal Kornet betale de tagne Brød!
 Og Hiorden skal stønne med Hverne spændt,
 Saa veed jeg Smørret er vel fortient;
 Og for det Salt, vi her har søgt,
 Jeg skænker de Smaabørn Vid og Kløgt.

Nu hugged Hænit Bøvene fra,
 Men Loke skured skarpen Spær;
 I Overdrevet han søgte da
 Til Stegevenderen Klostetræer;
 I Muld han stak de Grene to,
 Saa at han Spydet vel kunde snøe.
 Han spæded Stegen, ved Jlden stod,
 Og dreied og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den fløgtige Rok —
 (Med Hæir Odin gif vidt omkring)
 Og tænkte Stegen snart havde nok,
 Og prikked deri med Daggertsting;
 Da flød end Blodet af Riddet ud,
 Som om det var paa en levende Stud,
 Og skiondt han næred sit Arnested,
 Det brændte kun mere mat derved.

Som nu han løstet sit Hoved op
 Og utaalsmodig i Veiret saae,
 En stor, en gyselig Ørnekrøp
 Opdaged han da i Træets Braa.
 Den bredte sig vidt i grønne Urm,
 Med Vinger saa sorte som Nattens Mulk,
 Og lod et Næb under Lovet see,
 Saa krunt og blankt som en hvæffet Lee.

Dens Øine gnistred som Lygtemænd
 I sorten Nøse, ved Midnatstid.
 Den stirred stedse paa Braden hen;
 Ved Øynet Løse blev murehvid.
 Den rysted Vingen — og Grenen brak,
 Og Bullen lige til Roden sprak —
 Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
 Saa Jlden ud af Forfærdelse gif.

Hvi sidder du der, — var Lokes Ord —
 Og kogler, og spilder Maden mig?
 Gienstvared Trollden: Min Sult er stor,
 Jeg Øren nyde nu vil med dig.
 Hvis du mig skænker som Gæst en Deel,
 Skal Braden snart være sødet heel. —
 Saa talte, han hopped fra Grenene ned,
 Og satte paa Bovenne sig og beed.

Nu sulkmed Galden i Loke brat,
 Han greb et tungt, et magtigt Spær;
 Men som man hugger i mørke Nat,
 Saa sank i Mulmet Bæret her.
 Med Næbbet Øren om Spæret kneb,
 Fast klæbed sig Lokes Haand som greb.
 Da Trollden fløi, og Loke hang
 Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
 Med Asaloke Trollden fløi;
 Snart sank i Mosen dybt hans Been,
 Snart stotte de dem mod Fiældets Hvi.
 Og Øren loe og Frøerne loe.
 Hvo ynker vel den Skadefro?
 Med Dynd ham Mosen overslog,
 Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog tilblods hans Taa.
 Han græd, men koldt var Klippens Smil.
 Og Stormen under Himlens Blaa
 Traf Barmen med sin stumpe Piil.
 Han laae i Havets dybe Nat,
 Som Pindsvin, med Makrel besat.
 Han steg — da hang i Solens Skin
 En Drue Vier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
 Forgieves han høit paa Odin skreg,
 Forgieves kaldte han tit paa Thor,
 I Fjeldet med ham Trollden steg.
 Med Lænker tykt om Arm og Been
 Han smedded ham til en Kampesteen.
 Nu sid, Forræder, paa denne Blok,
 Og vent din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — sang Loke snild —
 At du mig hader, Mørkets Drot!
 Jeg glemte min Arne, Viergets Ild,
 Forfængelig paa Lustens Slot;
 Men hvis du skænker Frihed mig,
 Som trofast Søn da lyder jeg dig!
 Tilføier de Guder al Fordærv,
 Og tiener med Villien dig og Hverv.

Velan, — giensvarde Trollden mørk —

End eengang prøver jeg dit Bryst:
Jeg slipper dig ud af Mattens Dæk,
Og sender dig atter til Lysets Lyst;
Paa Vilkaar at du mig skaffer snart,
Hvad kosteligst er, af fielden Art,
Den bedste Gave, Guder fik,
Fra Skabelsens hellige Øjeblik.

Hist sidder i sin Abildgaard
Ydun den unge, vene Siv;
En Knude binder de brune Haar,
Og rank hun er som Dammens Siv;
Og fyldig som sin egen Frugt;
Thi over Midien svulmer smukt,
Bedækt med ærbare grønne Tøi
Halvdulgte Længsels Morgenhvi.

Hun holder i sin Haand af Sne
Et fieldent Kar af røden Gulb;
Det bragte Odin, Vil' og Bee
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed ingen saa let forstaaer:
Een høster mens en Anden saaer;
Og Solen stiger af mørken Dunst.
Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Aar hun Eblet har
 Som Rosen rød, som Voret guult,
 En Guddomskraft heel dyrebar
 Dybt holder sig i Mosten kiult;
 Thi hvo som nyder af denne Frugt,
 Med ham faaer Tiden aldrig Bugt,
 Og hver Gudinde, som Eble faaer,
 Blier atter en Mo paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
 Den Fylde, denne kjaeffe Kraft?
 Ha hver Afynie lignte Hel,
 Hvis ei hun nød af denne Saft.
 Som Vinden Sandets Furer ud,
 Den sletter Rynker af gusten Hud;
 Som Sneen dækker Høiens Muld,
 Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Jlden tænder troffet Green,
 Den styrker matte Oldings Blik.
 Afodin var en Gubbe seen,
 Hvis ei ham qvæged denne Drik.
 Og Thor med samt sin Vogn og Bue,
 Udstødte mangt asmægtigt Suk,
 Hvis Ydun ei sin Most saa sød
 Hver Morgen blandte med Guttungs Mød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
 Der høres aldrig Sidffensang,
 Thi Asabragi, en Skiald saa stor,
 Opliver alt med Harpeklang.
 Mod Østen vender sit Afsyn han,
 Og naar da Solen staaer i Brand,
 Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
 Da staaer han Strengen undersuld.

Da røres Jorden af hellig Lyst,
 Og Taaren Blomsten i Diet staaer;
 Da quiddre de Fugle Hjertet Trøst,
 Og dobbelt rødmer friffen Vaar,
 Og dobbelt elffer den unge Mæ,
 Da vorder det Oldingen let at døe;
 Udødelighedens Drossel sang,
 Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Liv,
 Med samt sit Kar af røden Guld,
 Da skænker jeg Frihed dig og Liv
 Og sender dig atter af Viergets Muld.
 Vel — raabte Løse — jeg sværge vil —
 Ei spar du kun dit Abespil,
 Giensvarde Thiaffe: vel du veed,
 Man stoler ei paa Løses Fed.

Alt længst du var en Mindremand,
 En Vold for Guders, Troldes Kamp.
 Steds var dit Løfte Skum paa Vand,
 En Sky, som løses op i Damp.
 Nei, vaklende Forræder, nei!
 Vi vandre maae en bedre Vei.
 Med Lænke binder man Bondens Hund,
 Og Løse — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
 Forsamlet i den hule Tand,
 Og skader kun, naar i Hudens Rist
 Det blander med Blødet sig som Vand;
 Saasnart man Tandens ud har brudt,
 Er Slangen som en nyfødt Glut,
 Et Legetøi der sig vinder smukt
 Om Armen, i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab?
 Velan, det giælder et Forsøg!
 Du slippe skal med Talens Tab;
 Jeg lukker Spieldet for denne Næg.
 Derpaa tog Thiasse Traad af Staal
 Og syede med en Demantnaal
 Fast Løses smalle Læber til.
 Cia, det var et lystigt Spil!

Jeg faaer ei Lust, hør først et Ord,
 Skreeg Loke — hi, jeg qvæles jo! —
 And du kun med dit Næsebor,
 Siensvarde Trollden: du har jo to!
 Det vil erstatte din Munds Forlis.
 En Næsviis bruger Næsen viis.
 Storagtigt var den altid spiilt,
 Og Laben har ei lange hvilt.

Saa syede han med en dobbelt Traad,
 Og mumled stærke Trolldomsord,
 Og agted ikke Lokes Graad. —
 Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
 Saa snart du bringer mig mit Kov,
 Ved Nordkap i Jernvidieskov,
 Da løser jeg strax din Mund igien
 Og kalder Loke Biergets Ven.

Dermed han slap ham af Bierget ud,
 Og høit loe Thiasse ved sit Spøg.
 Slukøret fløi den stumme Gud,
 Som Algerhøne for glubsten Høg,
 Naar i et Ly den slipper ind,
 Før Høgen reent har plukt dens Skind.
 Med hængende Fier, med Ak og O
 Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Æsgard foer,
 Da tænkte han: Det er u hørt!
 Hvordan faaer den som mangler Ord
 Et Qvindehierte vel forført?
 Udrettes kan det ei med Magt.
 Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt!
 Den som er baade svag og stum,
 Maa plat foragtes lig en Dum.

Som nu han fløi over Bussen lav
 Og sig betænkte vel et Døgn,
 Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
 Med Runer ikke man riste Løgn?
 Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
 Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
 Godhiertig er hun, røres let —
 Og Løke forstaaer ei Kunsten stet.

Med disse Tanker han drog sit Sværd
 Og hug i Bussen sig en Stang,
 Begyndte strax med Løgnens Færd,
 Og løi saalangt som hans Riep var lang.
 I Staven risted han Runer smaae:
 I Jothunfoven jeg Væbler saae,
 De hænge bag Løvet, tre og tre,
 Som Solens Purpur, Mattens Sne.

I dem er større Mesterkraft,
 End dem du giemmer i gyldne Skaal.
 Hvis Aserne nød af denne Gæst
 Da brændte Jetterne snart paa Baal;
 Da Odin Fenrisulven slog,
 Og Thor i Havet Ormen vog;
 Men Jetterne frygte Lysets Ekin,
 Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettens —
 (Huld Elskov meer end det formaaer)
 Alsøke Bei til Glædens De,
 Hvor Abildtræet herligt staaer.
 Disværre belured os en Trold,
 Bag Kobbermalmets glatte Bold,
 Og for at holde Skatten skjult
 Behandlede Løse grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til
 Med Staaltraad og med Demantnaal;
 Han brugte mangt et Tryllespil,
 Dog rakte til Kløgten ei hans Staal;
 Den har jeg, Tak skee Mimer, fri,
 Og den staaer mig i Nøden bi.
 Thi raster jeg, at du det veed,
 I Staven hele min Hemmelighed.

Saa fremt du selv mig følge vil
 Med Eblerne til Jettens Lund,
 (Din Hielp fornøden er dertil),
 Da brister Seglet fra min Mund.
 Jeg bryder Eblet ei fra Baand,
 Men naar kun Du med Liliehaand
 Berører Frugten: — strax paa Stand
 Den synker selv i Skaalens Rand.

Saa krev han, og med Staven stød
 Fra Havet hen til Lundens Læ,
 Hvor Ydun ved en busket Høj
 Sad yndig bag sit Ebletræ.
 Hun stirred stivt paa Skovens Dyr
 Og tænkte paa et Eventyr;
 Betragted Hiorten, brun og rank,
 Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Bussen gød,
 Og langsomt i den klare Flod
 En Svane trind paa Vandet stød,
 Og standsed ved Gudindens Fod.
 Hun sad med Karret i sit Skød,
 Og kasted hen til Svanen Brød.
 Sin Hals den dybt i Floden drev,
 Hvor lette Krumme Kredsen krev.

Hist Bragi sang Alfaders Pris
 I Skjoldbedækte Valaskjalf,
 Omringt af hver en As og Dis
 Og af saa mangen lystig Alf;
 Og Mimer havde nys forladt
 Fru Ydun med sin Eblefkat;
 Hun sad, et huldt uskyldigt Barm,
 Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun røstes over Gudens Nød,
 Med Ynk betragted hun hans Mund,
 Af Listens Dine Taarer flød,
 Da svulmed Yduns Barm saa rund.
 Hun rakte ham sin hvide Haand,
 Og i sit Fiæderklædebond
 Hun svang sig, medens Mimer sov,
 Trofskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skjul
 I Lusten over grønne Muld,
 Saa Fion som Paradisets Fugl,
 Med lange lyse Vingers Guld.
 Da kom den sorte Kæmpegrif
 Med Brusen fra sit Klipperis,
 Omfatted Ydun med sin Klo —
 Og alle Viergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Biv;
 Men Vinden havde Taaren kjær,
 Redvisted den til Havets Siv
 Og størkned den til Perle der.
 Og Gienlyd klaged høit fra Fiold,
 Da Ydun sukked sit Farvel.
 Og Lilien sank i strenge Luft,
 Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage, tyk og kold
 Sig langsomt over Himlen stød,
 Og Solen, som et blodigt Skiold,
 I Taagen stod med Maaneglød.
 Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
 Og pludselig blev Vaaren Høst.
 Sangfuglene fløj til Syden hjem,
 Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
Saa svinder hver Bedrift i Evigheden;
En Bølge sank, een reiser sig paa ny,
Og Kampen leger leslende med Freden;
Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
Hvad er det alt? Et flygtigt Gisglemøde,
En Sommerfugl, som parred sig — og døde.

Du Helt, som svulmer af din Tapperhed,
Hvad var den meest? Et Skum paa Tidens Bølge!
Selvfærligheden pirred Barmen heed,
Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
Tilstaa den ærligt! det er feigt at dølgge —
Den Daad, som gjør dig værdig dine Fædre?
Du trodsed Døden? — Det gjør Dyret bedre.

Hvor forðum Timur-flog ved Samarkand
 Uhyre Skarer, med Tartarer stærke,
 Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
 Og af hans hele Daad er intet Mærke.
 I Græsset synger end den muntre Lærke,
 Hvor Hjertets røde Strømme flød som Bække.
 De smulne Deen kan Ingen meer forkræffe.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
 Ei nær saa stærk som Heklas Mattelue;
 Thi stærknet Lava sætter dog en Ring,
 Som Diet efter tusind Aar kan flue;
 Og Lava modner ofte søden Drue!
 Din Daad, som Asken, hviler hos de Døde;
 Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravnesejde.

Dog kro dig heller ei, du liden Dværg!
 Som sidder i dit Værksted hiit og filer;
 Til Kæmpesfærden seer, fra sikke Bierg,
 Og trygt som Lammet ned ad Ulven smiler;
 Troer Sylen mere værd, end Aukthors Riler!
 Ei heller du kan Væblet reent undvære,
 Hvis du dit Værktøi bruge vil med Være.

Vil Jetten og vil Dværgen have sig
 Fra Ørk og Kløft til det Guddommelige,
 Da, Moder Ydun, maae de skue dig,
 I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
 Fra ingen Helt din Salighed maa vige;
 Da glemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
 Og evig elskes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Væld?
 Hvor blomstrer Livet uden Yduns Væger?
 Den skumle Surtur jubled i sit Fjeld,
 Og han, som smidiglistig sig bevæger,
 Som lunefuldt med Diebliffet leger,
 Den falske Gud, med Løben meer ei bundet,
 Hvit spottet nu, thi Ydun var forsvundet.

Naar Solen steg, da steg den taagesuld,
 Til Andagt intet kjærligt Bryst den rørte;
 Naar Maanen smiled over Jordens Muld,
 Den intet Elfsøvsul i Natten hørte.
 Thor længer ei med sine Bukke kjørte,
 Han stille sad, i Skjødets laa hans Hammer,
 Og Odins Hlidskialf tabte sine Flammer.

Og Freyas Varm sank ind; de gyldne Haar
 Blev Sølv, og Diet ligte Vand som fryser;
 Og Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
 Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
 Troldqvinder saae, med sorte Hovedkyster,
 Uhyre Ugler liig, og med en Brusen
 Af lodne Binger, som paa Slaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
 Og kaldte Skade frem af sine Grøfter.
 Niord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
 Som rendser Lusten, naar han Panden løfter;
 Men Skade, paa et Udgangssøg som snøfter,
 Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
 Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skulde sig hver Stjerne klar,
 Ei rasken Skipper kunde Veien finde:
 I Kattegat, hvor Bølgen høit ham bar,
 Han slap sit Roer, fortvivlet, som iblinde,
 Og naar han ud sit Anker vilde vinde,
 Var Touget stivt af Is, ei til at bøie,
 Og Døden viste ham sit skumle Die.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
 Og som en Træl da maatte Bonden svede;
 Til Rittel sled han op sin Høitidskiol,
 Og til Alfader glemte han at bede;
 Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede,
 Hans Hest var mere stolt end han; i Hunden
 Blev Hjertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei
 Som før, bredskuldrede med Sværd ved Belte,
 Thors gode Sønner, mildnede ved Fret,
 Hvis diærve lyse Dine viste Helte;
 I hidsig Riv de sloges og de skieldte.
 De bolde Fædre sov i Graven længe,
 Nu kroete sig kun opblæst deres Dreng.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
 Men ikke længer Simles rene Flamme.
 Natur! han died ei dit Moderbryst,
 Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
 Midvisen gjorde Bragamaal tilskamme,
 Og den som sikkert vilde Hoben gotte,
 Han maatte hykle, smigre, skjælde, spotte.

Før Saga sad og tegnede paa sit Skjold
 Hver stor Bedrift, den Yndige, den Heire!
 Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, fold,
 Besøgte meer ei Midaros og Leire.
 Paa hendes Tavle ruged Glemsels Heire.
 Den friske Krands af Gran og Egelevet
 Medtraadte slap Nagsomhed i Støvet.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
 Og Baldur saae den i sit stille Nige.
 Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
 Hvor Gaft ei kunde meer i Frugten stige;
 Og Baldur, bløddedrøvet som en Dige,
 Besøgte Mimer i den kolde Hule,
 I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel at Glæden var forbi,
 Og at Gudinden blomstred længer ikke;
 Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
 Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke;
 Og Baldur — som han Luften vilde drikke —
 Med Heberblussen og med Graad i Die
 Kun talde vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
 Det kongelige Træ som skygger Jorden,
 Som Guderne fra Bifrost ride til;
 Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
 Asodin, mellem Guderne fra Norden,
 Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
 Og hører hvad hans Svend Hermodur melder.

I Aften er en Dren, som alting seer,
 For at berette sligt til Odins Ravne;
 Men ei dens Ildblis var opmærksomt meer,
 Thi Taagen stod om Træet mange Havne,
 Indslørte Dal og Fjeld og Skovens Havne;
 Og Egernet, som sad ved Drenens Fodder
 I Træet, knækked lutter hule Nodder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
 Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
 I Skoven ledte dem den snevre Sti
 Til Fjeldeskloftens Væld i Matten silde.
 Graasleen, beklædt med Vedbendranke vilde,
 Indklemte Dalen, Granskov dækte Fjeldet,
 Og Bær og Blomster skjulte Kildevældet.

Men visnet alt. Og see, ved Kildens Rand
 Sad Mornen Skuld, med Læben mod sin Finger.
 Forfærdelige Qvinde! hvis Forstand
 Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
 Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger.
 Om Panden brede Haand med gyldne Runer,
 Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebond, og Diet snart
 Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
 Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
 I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
 Og smykt i broget Skæl, fast som en Drage,
 Sad Barand, Tidens Mø. Men alle Qvinder
 Af Kæmpeforhed, mægtige Gudinder.

Ei Sønnen breder ud sin Flige der,
 Der sænkes aldrig Morners Dienlaage.
 I Middagsglænde, i Stiernens Sølværsker,
 De sidde stivt som Støtter, men de vaage.
 Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
 Baranda paa sin gyldne Vægt tilveier
 Alfaders Gaver: Døden eller Seier!

Som Jomfruløver i Egyptens Sand
 De stirre hen, de Ubevægelige;
 Og Kilden suger i sit klare Vand
 Det skønne Billed af den høie Pige.
 Valkyrier sig hist om Lunden snige,
 For Morners Bud fra Kilden at erfare,
 Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
 O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
 Du, som er Ingen harm, og Ingen huld,
 Hvis Fælkeblik igiennem Natten stirrer!
 Om Duen kurrer, eller Sværdet klirrer,
 Du røres ei! — Saa løs den store Gaade:
 Tael! Kan Fru Ydun frelses af sin Vaade?

Da sfulmed Skulds jomfruelige Bryst,
 Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
 Hun saae paa Mimer, og han sølte Trøst,
 Og Urduks Kilde lod sin Nislen hemme;
 Og Mornen raabte med sin stærke Stemme:
 Naar Tapperhed til Trosteb Tiden tvinger,
 Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talte — indsvøbte Natten sig i Mulm;
 Og sagte rysted Jordens Overflade;
 Og Strømmen til sin Bølge raabte: Svalm!
 Og Blæsten hvidsled i de visne Blade.
 Men Guderne hiemilte begge glade;
 Thi de forstod hvad Mornen dem forkyndte,
 Og svævende de sig til Valhal skyndte.

"Naar Tapperhed til Trofskab Tiden tvang,
 Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger!
 Saa lød Gudindens underlige Sang,
 Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
 Hvo er vel uden Thor den Gud, som tvinger?
 Kun han kan kue Loke, Tidens Gisgler;
 Og Elfskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte fligt den stærke Asathor,
 Før rød som Blod han sprang fra Klippeblokken,
 Og greb — imens hans Brede mangled Ord —
 Den blege Loke frygteligt ved Lokken!
 Og snelt, som Hjulet dreier sig i Roffen,
 Han snurrede ham omkring, saa snart med Daanen
 Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

Dit Væsen, sammensat af Ås og Hel,
 Qvad Thor, maa Kraften tvinge til at sukke!
 Du rystes maa, at alt kan blandes vel,
 Som Ediken med Olien i en Krukke.
 Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
 Om du vil bedre dig, og atter bringe
 Afsynien paa Freyas lette Vinge?

Og Løse, — han er feig som han er fuul,
 Og al hans Handling mangler Egenwillie —
 Angst for igien at gjøre sligt et Hiul,
 Forkærdet kasted sig for Thor paa Lilie,
 Og raabte: Høis den ranke Valhals Lilie,
 Den evige Freya mig sin Ham vil række,
 Da skal ei Bierg og Frolde mig forskrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
 Thi denne Qual mit Hierte med bevæger.
 Mig Jettens tvang, min Villie var ei fri,
 Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bøger;
 Men over Havets Bølge, Skovens Eger
 I Freyas Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
 Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hentede Disen strax sin Fiæderham,
 (Meer for sin Skønhed vel hun havde givet)
 Og Løse; — thi nu følte han sin Skam,
 Nu ængsted ham at øde Usalivet,
 Fløi over Bierg og Dal og Bust og Sivet,
 Til Jothunheim, hvor dybt i Fjeldets Huler
 Det frygtelige Mulm Fru Ydun skjuler.

Men Løse bedst i Mørke finder Vej,
 Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække;
 Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
 Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
 Han trængte giennem Biergets skumle Sprække;
 Han fløi som Uglen og han krøb som Katten,
 Did, hvor de brune Klipper glemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
 I Miklegård — med Hjertet stumt for Klage;
 Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
 Hvis skønne Bølge vender ei tilbage.
 Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
 I Hulen Løse. Kort han Ydun trøstede,
 Og greb den smekkede Diis tæt under Bryffet.

De henfløi over Klipperne. — Men see,
 Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
 Det Aegard var, hvor Odin, Vil' og Ve
 Forsamled dem, og Bud til Loke sendte.
 Han kem — og Længselen og Smerten endte.
 Knap var i Aegard Mimers omme Datter,
 Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm,
 Den svulmed ud som før, med Ungdomsfylde.
 Og Odin følte Kraften i sin Arm,
 Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde;
 Og Maanen lod af Solen sig forgylde;
 Ei lenger Mimer sig med Rynker nærmed,
 Og Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see nu kom et svart og lystigt Syn:
 Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
 Blev blindet af de stærke Baalets Lyn,
 Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
 Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
 Saa styrted den uhyre Iothunflue
 Med Skræk sig i den unge Morgenslue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
 Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
 Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
 Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
 Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker;
 Og Fuglen synger, som den glade Brage,
 Da han i Lunden fik sin Biv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skønne Ginistan;
Hør de hid til Norden droge,
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jætters Hær og Dværge's Flok;

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt;
Vaner med til Asgard bragte
Megen Vnde, megen Kløgt;
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Nytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
 Tørtes Flod og Skov og Dal:
 Knap var Niord paa letten Skimmel,
 Saa var hele Luften sval.
 Han forstod at dese Dunster,
 Og at farve Himlen blaa.
 Skionne Kunster!
 Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var givet paa Vaners Maade:
 Blodets Baand han agted ei.
 Ved sin Søster blev han Fader
 Først til Freir og saa til Frei.
 Begge skionne! — Mænd og Qvinder
 Tændte de med Elskovs Blus.
 End man finder
 Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Gyrfker
 Asalandets Dal forlod,
 For at blande Sydens Lue
 Med det nordiske Blod;
 Deres Ønsker ei de dulgte,
 Niord de vandt ved deres Bøn;
 Han dem fulgte
 Med sin Datter og sin Søn.

Odin quad: Os vinker Norden
 Med sit granbevorne Fjeld;
 Hift de skønne Havets Lunde
 Hvalve dem for Livets Held.
 Did jeg bringer Gudefaren,
 Der jeg bygge vil mit Slot.
 Thor i Faren,
 Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
 Føre vi til Fjeld og De,
 Der de stride skal paa Klipper
 Og paa Skumbedækte Søe.
 Tænk, naar Ostens høie Flamme
 Blander sig med Jernets Vægt —
 Hvilken Stamme,
 Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
 Drog foran den hele Hær;
 Torte Moser, splitted Taager,
 Skilte Skovens tætte Trær;
 Rejsens Længde Guden mindsker,
 Viser Vinden Skibets Veie.
 Hesten vrindsker,
 Svæver, svømmer, trættes ei!

O hvor herlig var at flue
 Nord i Lufsten under Sky!
 Indigt svæved Gangrens Vinger,
 Som en Drøm i Morgengry.
 Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
 Snart besøgt, og snart forladt!
 Morgenstiernen
 Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner,
 Hvad var Asers Magt i Nord?
 Hvad din Visdom, sterke Odin?
 Hvad din Styrke, bolde Thor?
 Bei til Frugtbarheden finder
 Freier, mellem Steen og Tiørn;
 Mænd og Qvinder
 Skænker Freya Blomme Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom
 Osur kaldte man ham her;
 Hift i Indien ved Ganges
 Traf hun ham i Heltefærd.
 Mær og Svende var hans Følge,
 Lysteligt de Væbner slog.
 Fiend og Vølge
 Deres Seierssang gientog.

Paa sit raske Tog han førte
 I en høi, en gylden Karm.
 Gulen Løve, spraglet Tiger
 Tæmte han med Heltearm.
 Ydmygt nu de Vognen droge;
 Nager gik foran og sang,
 Trommer slog;

Fløiter høit i Skoven klang.

Hst fra Skovens grønne Buske
 Kom de grimme Vildmænd frem,
 Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
 Grinte, dandste, glædte dem.
 Odur ved den klare Kilde
 Standsed dem i dunklen Skov,
 Greb de Vilde,
 Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
 Nær den friske Bølge klar,
 Planted han sin grønne Ranke,
 Som den søde Drue bar.
 Snart at præsse røden Drue
 Dalens unge Søn forstod.
 Elskovs Lue
 Sandt sin Næring i dens Blod.

Freya kom engang i Skoven,
 Smagte Gudens søde Drik;
 Druen hang ham i hans Loffer,
 Sværmerisk var drukne Blik;
 Gyltig var han, som en Kvinde,
 Dog en Mand i Kraftens Aar;
 Lod sig binde
 Et af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
 Saae det elskovsfulde Sind:
 Hvor hun med de hvide Hænder
 Klapped Gudens brune Kind;
 Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
 Svulmed knuppetnøgne Bryst;
 Blomster dølge
 Gunders og Gudinders Lyst!

Freya nu var Odurs Kvinde;
 Sielden kun de skiltes ad;
 Og da Gunders stolte Skare
 Reiste fra den gamle Stad,
 Odur sig paa Vognen satte
 Med sin Hustru i sin Arm.
 Tigerkatte
 Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
 Rankens varme Fædreland;
 Men hvo foretrækker Druen
 For en deilig Lilieland?
 I sit Kar af tynde Staver
 Tog han Vinen med til Nord.
 Odurs Gaver
 Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skændt alle andre Guder
 Drikke Mæd og Æl og Most —
 Odin prøges kun ved Vinen
 Og ved Iduns Æblekost.
 Og da Odur Frei forlader,
 Da fra Nord han skilles ad,
 Guders Fader
 Skænker han det fældne Fæd.

Kunde troløs han forglemme
 Disen for saa høi en Lyst?
 Grusomt sig, letfindigt rive
 Fra det elskovsfulde Bryst?
 Kjærligt dog han Freya savned,
 Kaldte hende største Skat;
 Aldrig savned
 Ham den elskovsrige Nat!

Men da Ydun fløi fra Valhal,
 Da den hele Skjønhed svandt;
 Da han i sin unge Disa
 Kun en gusten Qvinde fandt;
 Sprang fra Leiets han forfærdet,
 Vred sig af den Magres Arm;
 Greb til Sværdet,
 Høist forbittret i sin Harm.

Ha saa har du mig bedraget,
 Naabte han, du lede Trold!
 Løi, og kaldte dig Gudinde,
 For at fange mig i Vold?
 Men nu seer jeg Larven synker,
 Hvad du var, det vorder du!
 Dine Rynker
 Viser du mig uden Blus!

Freyas Taarer intet virked;
 Odur sig med Affky vandt
 Af de kraftesløse Arme,
 Hvor han før sin Glæde fandt.
 Kerren med de skønne Katte
 Og sit Viinkar, lod han staae.
 Den Forladte
 Stirred i det fjerne Blaa!

Bort han veeg til sine Vaner,
 Nser saae ham aldrig meer.
 Freya græder gyldne Taarer,
 Naar hun i det Fierne seer.
 Hendes Skønhed kom tilbage,
 Men den grumme Husbond ei.
 Hendes Klage
 Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Nser Frugten
 Nød af Livets stærke Træ,
 Nktes Odin ved at flue
 Skønhed sørge bag sit Læ.
 Høist forbittret da han sendte
 Hermod, med sin Tryllestang.
 Hvad der hændte,
 Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gif i Laurbærlunden,
 Tænkte paa den skønne Frei;
 Skovens Mænd, med Bukkesødder,
 Muntred ham ved Kløiten ei;
 Og forgieves, vedbendkrandsset,
 Dandsed vellystfulde Mø;
 Kun han sandsed
 Tabte Frei paa Herthas De.

Som han nu med tunge Druer,
 Vedbendløv i loffet Haar,
 Sværmerisk mod Himlen stuer,
 Tensomt i den unge Vaar,
 Mens hans Blif vemodigt svømmer,
 Gødtberuset er hans Aand;
 Mens han drømmer,
 Trykker Nakken med sin Haand; —

Kommer Hermod giennem Buxten,
 Rører ham med Herregreen —
 Og til Marvens dybe Viber
 Trylles han til Marmelsteen!
 Og saa har ham Skialden funden,
 Paa sin fjerne Vandring hist:
 Steen i Lunden,
 Dækkes han af Laurens Qvist!

Men den skønne Freya saare
 Græmmed sig ved Gudens Død;
 Hendes gyldne, søde Taare
 Sværmerisk hver Aften flød;
 Hendes Hjertes dybe Trængsel
 Blander hun i Elsktes Bryst:
 Bittre Længsel!
 Deraf kom din søde Lyst.

Skades Givtermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar De var opslugt af bældørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Braa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Svarde, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Og tomme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freyas Lund var øde; De Veilere man saae
 Ei meer i Duegangen henrykte gaae.
 Mens Nattergaler sloge, med glødende Kind
 De sadd' ei meer ved Kilden i blegen Maanestkin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
 Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
 Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
 Evang sig fra Livets Jammer til Gladheimasal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
 Fordi det Bøger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
 Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
 Nu tænkte de at lægge Valhal i Baand.

Hvo først sig vilde hævne, med Hielm og Skjoldeplade,
 Det var hin Thiaffes Datter, den umilde Skade:
 Hun stod for Valhals Porte i blanken Kobber rød,
 Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiondt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
 Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
 Naar hun paa Hesten henreed i balmørke Nat,
 Da funkled hendes Dine klart under sorten Hat.

Hun førte gamle Hæxer med tangblege Haar,
 Men selv var hun en Skioldmo i Ungdommens Vaar;
 Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
 De løse sorte Lokker, de hølged som et Hav.

Som to skumhyide Bølger sig blotted hendes Barm,
 Stærk var hun af Lænder og rund var hun af Arm.
 Grisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
 Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun var i Vingolf, da glemte hun sin Brede.
 Hun saae de skionne Guder; og Elfkovens Hede
 Betog det vilde Hjerte; da Baldur hun saae,
 Hun sukked: Aldrig skinte to Dine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun fordi
 Gudinden ei med Væbner staaer Guden nu bi.
 Hun raabte høit i Hallen: Jeg slutter Fred paa Stand,
 Hvis Odin mig vil skænke skion Baldur til Mand.

Da blev for Dine bundet den dristige Mø.
 Paa det hun ei af Elfkovens Længsel skulde døe,
 Det Odin saa bestemte: Den som hun greb i Blinde,
 Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl sorthaarede Qvind,
 I det høie Vingolf hun sused som en Vind.
 De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
 De vidste ret ei om de skulde Bruden undsige.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
 Kort før de alle tabte det friske Blomsterstær,
 Hun var dog mere qvil nu, hun løb omkring saa frisk,
 Som naar i Vølgen piler den sølvfalte Tist.

Hun vined bag Klædet to velskabte Been,
 Saa dannede, saa smekkere, saa reent foruden Meen.
 Den stærke Rundhedsfylde, det Smalbeen, den Fod,
 Oppustet Elfkovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte det var Balbur — hun greb ham uden Ord,
 Hun afrev sit Klæde — hun saae at det var Riord —
 Da slog hun op en Latter, saa Hvalvingen skialv,
 Hun kysted ham til Varmen, som Linet skulde halv.

Hun quod: Vi to vi passe, vi udgør et Par!
 Naar Nidun kommer atter tilbage med sit Kar,
 Da kan igien du blæse; jeg haver Mattens Vind,
 Saa kiste vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfar ved høilys Dag;
 Paa Hrymfar jeg om Natten forfølger mit Brag.
 Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Fjeld;
 Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
 Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
 Da løber jeg i Finmark, med Buen paa Ski,
 Og bryder giennem Snefog min useete Sti.

Med Sidsten paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
 Med Bøgeqvist i Haand og med Blomster besat,
 Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
 Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfare kun er liden, er sort med korte Haar,
 Og ved dens Mund i Skiægget Niimfrosten staaer;
 Men frygteligt den vrindsker, og naar den sparker bag,
 Den stiller Skib ved Master og Huseene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
 Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
 Sølhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
 Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret?
 Har Egir ei en Hustru i Havet med et Næt?
 Er Nan ei jettebaaren? Er Egir ei en Gud?
 Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid,
 Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes det er Tid
 Engang at ende Riven; og det kan gierne see,
 Hvis ei Jos Foragten for strengt lader see.

Det Vittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
 Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt;
 Med Nat maa Dagen verle, Glæderne med Qual;
 Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urte kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
 Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
 Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Sne,
 Da vilde snart man Stammen udhulet see.

Med flige Taler loffed hun den raadvilde Gud.
 Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
 Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
 Og alle Diser sørged, især den skønne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gif omkring;
 For Freir var i Hiertet af en Kniv det et Sting.
 Han signed ei sin Fader, men, med uroligt Mod,
 Han steeg i Hvielofte, hvor Hlidskjalfen stod.

Den Stol den staaer i Taarnet af Valaskjalfens Slot;
 Til alle Verdens Kanter derfra man stuer godt;
 Men ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
 Det monne Asafreier idag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
 Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
 Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
 Nu vil jeg Eder sunge hvad Freiers Dine saae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fjelddehallen et Kammer blev han vaer.
 En deilig Mø han vined paa Voldstrene, klar;
 I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
 Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Vanden saa Skædesløst hun laa.
 Om hvide Fingre snoete sig sorte Lokker smaae.
 Den spæde Haand begravet sig i de mørke Haar,
 Som naar et Lam i Buxten bag Løvene staaer.

Den lange bløde Flætning løb ned i Barmens Krog;
 Som naar i Liliens Væger sig Kiuler en Snog.
 Og Læbe kyssed Læbe saa kjærligt som en Søster;
 Men stolt som Fiender soulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midtens Rand;
 De lignte dog hverandre som to Draaber Vand.
 Snart Freir saae paa Løben, snart paa den skønneste Arm,
 Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt:
 Thi hvide blev det Røde, det Hvide blev rødt:
 Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
 Og Løben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Svulmen, fra Barmens hvide Hud
 Livstykket gled tilside, sprang Rosenknuppen ud;
 Da vaagned hun og skulde med Haandens bløde Blad,
 Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som 'en Hind;
 I Kamret flød en Kilde, der vasked hun sin Kind,
 De store sorte Pine, de sneehvide Arme:
 Da sølte Biergekilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fjeldet, for ei sin Kraft at spille,
 Til Askurs Et i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
 Den stod beslangt med Krykker! naar Halte kom derhen,
 Paa raske Been de løbe fra Stedet igjen.

Og Blinde, som forgiæves opspiled deres Bryn,
 Gik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
 Man undrede sig saare, den sieldne Brønd man dyrked.
 Og det var Gerdas Ungdom, som Dølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Gulbet rød,
 Den sorte tykke Flætning med hvide Fingre brød;
 Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst;
 Hver Funke Freier sølte, den smelted i hans Bryst.

Saa flatted hun paa Jffen af Haaret sig en Krands,
 Sprængt med siolblaae Stene, det gav en listig Glands.
 Af sølverhvide Steenbør en Riortel tog hun paa,
 Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkefar da saae han hende toe;
 Saa gik hun ud paa Vængen til sin brogede Ro.
 Den græssed dybt i Kløver med gylbenlange Horn,
 Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaacentorn.

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
 Tog med de hvide Fingre det spændte Dver fat.
 Mens Melken stummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
 Ha hvor Freier foragted den koldfindige Ro!

Med sine Blik han fulgte den deilige Getinde;
 Han sukked: Aldrig saae jeg en venere Qvinde.
 Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
 Men Ustyld var i Diet, paa Panden Forstand.

Id bluffed paa Kinderne, men Læben smilte huld;
 Af Trofasthed og Dinhed var Barmen saa fuld.
 I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
 Hvor hyggeligt hun heged de Sødskende saa smaae;

Og kielded for sin Fader; hun klapped hans Skiæg
 Med sine glatte Hænder; og hængte paa Bæg
 Hans Rogger og hans Bue, da han kom hjem fra Lund,
 Og skar i Skiver Brødet i Mælk til hans Hund.

Gerper og Kyper hisset paa Riøffenbielken hang;
 Nu afbrød de med Skrigen ei længer Drosslens Sang!
 Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
 Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
 Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt;
 Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
 Da foer der af dens Rørne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergms med Forklæde paa;
 Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
 Ei heller bruntes Kinden, ei tabtes Varmens Sneer.
 At hun var jettebaaren deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
 Unge, gamle Fetter, at tømme Sølvkruus;
 Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
 Med Bukkestiæg de Fleste, de Andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Trolbenes Hær
 Der gives mange Slægter af høist ulige Færd;
 Som Ulve, Børne nogle; de boe i Skovens Grøft;
 Uthdsker, Kæmper og Drauger, i Fjeldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandfion, som Guder i Valhal;
 At de mod Aserne frede, det voldte deres Fald;
 De har ei Usamagten, dog Trolddom de forstaae;
 Som Bønder tit i Dalen de vadmelsklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hendes Fader med Magt
 Hrymtusser vilde giæste; hun saae dem med Foragt.
 De sadd' ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
 Det fandt den unge Hestibeen, det fandt den gamle Bue.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkne Liv;
 Da rødmed høit af Brede den unge Jetteviv.
 Hun trued: Hvis ei høvise I gode Sæder vise,
 Da bort jeg mig forsoier; saa kan I ene spise.

Saa mægtig er Skionhed med Yndighed foreent:
 De skammed sig og svor paa, det var ei ilde meent.
 Da skienkte hun dem Misden, ind Fuglestegen bar;
 Men da de atter klamredes, hun kysset sin Fa'er;

Og ilte paa sit Kammer. Allene der hun stod,
 Hun stirred i det Bide, med et uroligt Mod;
 Hun sukked af en Længsel, hun sølte sig saa varm,
 Og løste langsomt Sløisen for den soulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
 Den sendte klar sin Lysning i Fjeldkløftens Braa.
 Hun meente det var Maanen, den blide Mattens Sol —
 Men det var Asafreier paa Hlidskialfens Stol!

Han saae hvor hun sig skjulte bag Volfstrene brat,
 Da ønskede han den Skionne vel tusinde Godnat!
 Fra Taarnet som en Drømmer han steeg i stillen Stund,
 Og vandred hen i Maanskin til Freyas Bøgelund.

Der sad den Hjertegrebne nu dybt i Freyas Skov,
 Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
 I store gule Dufte hang Løv paa sorten Green;
 Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Eusen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
 Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
 Saa ser er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
 Ham tyktes Træernes Blade forelskte grød med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, mærkte han med Lyst,
 Han syntes at de lignte Sukket i hans Bryst.
 Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
 Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued alt forandret. Heimskringla var vel død,
 Fordi nu Bierget glemte Demanten i sit Skjød;
 Men det var ei Fru Ydun, som Freier ønskede sig,
 Huldosalige Jomfru Gerda! Gjetinde, det var dig!

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freya hist,
 Svæbt i de blege Lokker, kom frem bag Skoven Qvist;
 Som en afblomstret Frue ærbar i Linet staaer,
 Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder: Usalige, hun sang,
 Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forheret var din Gang!
 Ifald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
 Til Forhumheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skienke Freir
 En Jettens til Hustru? Har han dig ikke Eir
 Til Brud udkaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
 Naar Ydun er i Balhal, med Saft af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvarde Freier vreed,
 Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
 Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at bse
 Den Brand som i mit Hjerte blusser for Biergets Mæ.

Saa sad de gode Sødsfænde og delte Længslens Qval.
 Den hulde Freya sukked bedrøvet i sin Sal;
 Hun sagde: Kiære Broder, Fremtiden er for dig,
 Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi Den, som intet eier, har dog det Haab at naae,
 Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
 Men Den, som var lykfsalig, og er det ikke meer,
 Den seer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer!

Ha, sukked Freier modløs, jeg er ei længer Van!
 Ja, var jeg skøn at skue, som før Fru Yduns Ran,
 Men sunden er mit Tælle, jeg er mig selv ei liig,
 Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lofes Svig.

Som Freir saa monne male, da i en Skynding brat
 Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Volt.

Træet stod fuldt af Knupper, de svulmed og sprang ud.
 Da sølte Frei for Hjertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun nedflog sine Dine, hun vilde dem ei troe:
 I Lunden var udsprungne de fagreste Knupper to.

Freir stirred hen paa Bækken, som nys bag Stene krøb,
 Nu snelt den i Fioler bag Lærketorven løb.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duft,
 Skid Diet over Arel, og saae en Rosenbust.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
 At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Nar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae dem om;
Og mærkte det var Storken, som med sin Mæge kom.
Den drog fra Blaamandslandet, dens Reise var vel stor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den søgte til sin Rede, hist i det høie Træ.
I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
Og fra sin sorte Larve, ved Solens Atterkomst,
Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Brimmel blev med eet.
Freir og Freya sukked, de følte, det var hedt.
De undrede dem saare — de lytted — og en Klang
Fra Valastjalfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freiers gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er nu Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset, ved dette Glædesord,
De skyndte dem til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skønne Vælebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solstik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forløste Jord
 Var hende sendt en Bladfrands til Pragt for hendes Word
 Hun foreskar Sørimmer, i lange store Skaar,
 Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla Friggas Ælkens omkring da Flesket bød.
 Gna, som Hofvarpur rider, isfiankte liflig Mød.
 De Bøgre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
 Mens Æser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
 Var ledig Plads for Freya, og for den Asa Freir.
 Hos Thor sad Sif hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
 Mod hendes Skulder hældte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 Han Læben trak tilside, og viste Tandens Guld.
 Han hører Græsset vore, han hører Ullden groe,
 Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To. —

Gefion, den friske Skjoldmø, ved Heimdals Side sad;
 Det hialp ham ei han lested, og rakte hende Mad;
 Frisk var hun, som naar Knuppen af Hylde briste vil,
 Men lidet kun hun agter paa venlig Ælskovs Epil.

Alle de unge Piger, som kender Elskov ei,
 Som, før dem Freya signer, maa vandre Dødens Vej,
 Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Vølt,
 Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomstens Hær,
 Men ingen Krandsse bindes, ei brydes Rosen der.
 De bade dem i Floden, med Hækker tæt besat,
 Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freyas Lund,
 Og sukke stundum lønligt, naar Maanen straalet rund;
 Men Ingen tør det vide; thi Gefion er saa streng,
 At ei i hendes Høisal hun taaler selv en Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Mage
 Afstak til Gefions Kulde, som Omhed til Foragt:
 Det var den stille Giofn, saa tiælen og saa sm,
 Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I musfælskættet Brynie, som over Barmen sprak,
 Sad Egir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
 Ved ham sad Nan hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
 De bange Diser skottede til Egirs fule Biv.

Thi lumskt var hendes Ansyn og grusomt hendes Blik,
 Og aldrig var hun gladere end naar et Skib forgik;
 Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal.
 Ugierne Nan blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til den som nær hun sad,
 Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
 Thi det var Asabaldur, der atter var saa skøn,
 At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysgule Lokker may Aft i Vandet saae.
 Hans Bryne var som Blomstret der kaldes Baldurs Braa.
 Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik.
 Hvorhen hans Dine stued, det dybt til Hjerte gif.

Han lignede Den som giemmer en Hemmelighed stor,
 Hvortil ei Støvet har Dre, og ikke Verden Ord.
 Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
 Saae han paa Thor, da maatte selv Thor staae Dine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
 Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
 Selv Nan han monne bevæge; hun talde med ham gierne;
 Hun smilte som en Bølge, ved Skindet af en Stierne.

Af Steen en høirød Plante et blaa-hvidt Perlemoer
 Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
 Hun gav det Baldurs Manna, at skænke det i Nød,
 Til dem hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Bed Mannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
 Naar unge Hjerter glædes af dine Drømme, Siofn!
 Da, naar hun stærkt anraabes, da gjør hun Sielen fro,
 Uagtet hver en Hindring forbinder hun dog de To.

Og skeer det ei paa Jorden i Frangølers dybe Dal,
 Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freyas Sal.
 Hun skænkte Manna Baldur, hun hørte Signes Sang,
 Og svang fra Egen Hægbarth til Freyas glade Bang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
 Hun mumled sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
 Hødur er Nattens Ronning, han er saa blind som stærk,
 Han sad med Sølvstærner i fulsort Pandersærk.

Hemmelighedens Bogter er Vidar allensfund,
 Blandt peltalende Guder han aabner ei sin Mund.
 Men bred hon er af Herder, og stærkest efter Thor,
 Og stærk er den der tæmmer liig Vidar sine Ord.

To Aser, som forenede man fælden finde Skal,
 Sad altid kiærligt sammen i Asa Odins Hal:
 Den første kaldtes Loder, Hæmir den anden Mand.
 Hiin Guden er for Skjønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hæmir saaes Gudinden, den frygtelige Dits,
 Den strænge Var, som binder Samvittighedens Riis.
 Hun hører alle Eder, og den som Eden brød,
 Den viser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledig fleer Hynder. Hendes Ven
 Forsete, den Retfærdige, kom ei saasnart igien;
 Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
 At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga, med Skiold og Griffel, var med Forsete fulgt,
 At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
 Man ventede hende tilbage, nysgierrig mangelund,
 Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenstund.

Niord, som nys ægtede Skade, sit Bryllup alt fortrød;
 I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
 Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fjeldets Krog;
 Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne og loe;
 Dybt Venene neddingled; da var kun lidet fro
 Den ængstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
 Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
 Og greb sin lange Landse, at dele Vanesaar.
 Op, hielp mig kiære Brudgom! til Niordur hun freg,
 Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage;
 Da fælte saare Niordur sin Vælde tiltage;
 Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
 Da flygted Skade til Jinmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderik just fyldt sin kolde Lunge
 Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
 Med dem hun vilde kiøle just hele Nordens Luft;
 Da seired Niord og vifted igjen i Blomsterdust.

Nu blev en Fred der sluttet: I skønne Dage ni
 Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
 Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
 Saaledes voxler Uheld evindeligen med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
 Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
 Nu hersker Taagen længer, den strænge Østenvind,
 Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa Niord
 Og hvælver lysblaa Lufte om Friggas grønne Jord.
 Og mere deilig findes vel ingen Skov og Bang,
 End DannerSkov som dufter til Nattergalesang.

Af Brede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn.
 Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn:
 Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge;
 Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Niøden man ombød,
 Thi mens Forsete dømte, han rendsed Luftens Skib.
 Da aanded frit hver Bonde hvor han sig vendte hen;
 Ei længer dræbte Syger og ei Jldgierningsmænd.

Snotra, med hulde Lader, ei langt fra Valdur sad,
 Tog rødmenende med Fingre Smaakager af et Fad.
 Huldosalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
 Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
 Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
 Gad Uller goden Skytte, med Buen ved sin Lend.
 Han raader ene for Evkamp, mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskjalfen klar,
 Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar,
 Høit hvælved sig de Haller, med lyse Farveskier,
 Hvis Piller vare saa ranke som Skovens bedste Trær.

Rundtom hang gyldne Skjolde og Sværd med Sølv:
 Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte Chialte.
 Den Nød der nys var hændet, og havde truet Nord.
 Imens gik Vduns Guldkar med Væbler om Vord.

Og Sangen steeg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
 Og tabte sig mod Hlidskjalf fiernt i den sorte Luft.
 Forferdeligt at skue var Taarnet, byggt af Steen,
 Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freya, til dem hentraadte Tyr,
 Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer;
 End er han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
 Og varted op som Smaadreng i forten Vandserkiol.

Men Freya sorgfuld stirred og saare lidet nød,
 Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden fald.
 Hun tænkte: Hvad er Skønhed? Hvi kommer den igien,
 Hvis ei den bringer atter til Hjertet Hjertets Ven?

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend,
 Odin den Vældighøie. Da gik og kom igien
 Hermod den altid Snelle, saa flink som Fielsbets Fos,
 Og bragte ind i Hallen, Freyas Varn, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel fiknede langt over Skuldre smaae,
 Den spæde Mø paa Lilie mon for sin Moder staae.
 Da græd hun ydermere, hun trykte sit Varn i Arm,
 Da faldt de gyldne Taarer i Freyas skionne Varm.

Nu reiste sig fra Borde Odin den høie Gud,
 Med Harm i Dine vished til Hermod han sit Bud.
 Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
 Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

At havde Valfauder ikke nu seet Fion Freyas Graad!
 Saa sønderriver Breden tit Hielpens sidste Traad!
 Hvis Odur nu sin Hustru kun eengang havde seet,
 Jeg vædder han elskte atter, fortrød hvad der var skeet.

Men trykket til en Støtte, hvad kan han føle meer?
 Han staaer med aabne Dine, men Diet intet seer;
 Beslaes ei af Druen som svulmer i hans Haar,
 Han staaer paa skønne Fødder, men aldrig Foden gaar.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke hvad hun leed.
 Fra den Tid blandes Elskov med sød Bemodighed.
 Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smuk;
 Hun bringer Elskov Glæde, men Freya Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskjalf gik Odin nu i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i tusindtal.
Syn, den gode Bogterfke, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege med Blod besprængt,
De stirred som i Drømme! Hvo havde sigt vel tænkt?

Da fremtreen Gier, som fulgte Odin den Herre god,
De røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da vorte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr,
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først hvor de var.

En mægtig Klægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
 Thi kløvet var hans Iffe med Eggen af et Sværd.
 Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Bægt
 Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: Kæmpe, hvad kaldte dig Stridens
 Han svarede: Stærkodder; mit Navn du kiender nok. [Hlok?
 Paa Jorden mange Fiender jeg Navnen gav til Føde,
 Nu seer jeg dem som Venner, her atter blandt de Døde.

Hærfader mælte: Stærkodd, du var jo Niding først,
 Til en fiellig Udaad dig bragte Guldets Tørst!
 Han svarede: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
 Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

Jeg veed at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.
 Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
 Han i sin Favn ham trykte og raabte rørt med Graad:
 Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst!
 Lyksalig Den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst.
 Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød,
 Indsprædet, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hjertet, høit græd den stærke Gud;
 Mosk den Tærne bragte en deilig Loffehud.

Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skjoldebulder,
 Mens Thor selv Raaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i sin Haand.
 Da blev til Halvgud kaaret Stærkoddens Aand.
 Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
 Men som ved Baldurs Rilde afsvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
 Det vrimlede med Helte, som Vølger paa et Hav.
 Den Fare som paa Jorden knap Modet overvandt,
 Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da giordes Svinespillet, man fældte blanke Spyd,
 Af utallige Sværde blev hørt en Hvidselehd;
 Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
 Og Klingen traf som Lynet, der dræber før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille sælsomt Sind,
 Betragtede de Haller, som stutted Gaarden ind:
 I Midten Balastkialfen, Vingolf og Gladheim der,
 Og Friggas lyse Fønsal opløftede sig her.

Men over Valaskjalfen det frygtelige Taarn,
 Hvis Ege Jordens Die vist aldrig saae tilforu.
 Det var som Midgardsormen, i Skallets stærke Glands,
 Hvis lodret den sig løstede i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skjolde, to Dyr Stærkodder saae,
 En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
 Fra Geedens Nyre strømte en brunlig Drif, som flød
 I Karret ned i Vingolf og blev til listig Misd.

Men høit fra Hiortens Tæller sprang Vand med Blink
 Med evig lystig Nislen; den Lyd blev aldrig stum; [og Skum
 Naar ned da Straalen pladsfød, den Sølvbæknet fandt,
 Derfra gik Vandet i Rønder til hver en Verdens Kant.

Hist, bag det skønne Bolværk, Afsynierne sad
 Og skued Kampens Lege; det var en deilig Nad!
 Med deres hvide Hænder de Egefrandsø bandt,
 Og kasted dem i Gaarden til Heltene som vandt.

Stærkodder steeg paa Taget, for alting at beskue,
 Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
 Han saae hvor Heidrun nipped af Asfetræets Top,
 Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted fro,
 Stærkodd er fæd Vifrost, den underfæinne Bro.
 Med røde gule Striber, fiolne, grønne, blaae,
 Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Braa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
 At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
 Den Bro er flem at fare, den er saa steil som puur;
 Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden; man paa en Bakke saae
 Et Lyshuus let og fagert, med Viller i det Blaa.
 De dunkelgrønne Bøge indsluttet Blomsters Dal;
 Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freyas Sal.

En Skov stod sort mod Norden; paa steile Granefant
 Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
 Takt Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
 Heimdal fortalte Stærkodd at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen klar og rund
 Saae ned paa Valaskjalfen, Thors Skov, og Freias Lund.
 Da mellem Skyer vined Stærkodd fiernt et Skær:
 Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den Lysning, svarde Gudn, som duen Maane troer,
 Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
 Der hersker Asabaldur i Skyens Sølvhang.
 Hør, hvor med hvide Alfes han holder Aftensang.

Da mærkte man fra Skyen en huld livsalig Lyd,
 Den bæved, som i Hjertet Afkyldighedens Fryd.
 Men nedenfor i Hallen opstod stor Larin og Spøg,
 Da veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

Nu gif de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd.
 Man drak paa Bænk men Odin ved Skioldenes Lyd.
 Da sang de gode Skjalde, som havde glædet Nerd,
 De sad som holde Brødre ved Odins Egebord.

Og qvad et Drapa sammen! eenstemmig herlig Klang
 Den høie Ræmpevis, det var en sielden Sang:
 Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
 Der plukkes nu og præsSES til een livsalig Viin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag.
 Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
 Og glædte sig, som Barnet der skønne Blomster saae,
 Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
 En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
 Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Råd;
 Stærkt Sølvfanget iyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mjødren nu var druffet og Skjaldefangen endt,
 Fremtraadte Asaloke, hans Væsen er bekiendt!
 Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot
 Ved uanstændig Gieslen for alle Afers Spot.

Dog var han kløgtig, vittig, og kunde Guder more;
 Skjændt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
 Man vilde ham ei undvære; tit hialp mod List hans Kløgt;
 Og steds han var paa Færde hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
 Snart Venner og snart Fiender, men han var overgiven;
 Det kom tilpas ved Gilder; mens Mjødren man ombar
 Alvorligheden trættes, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig guul,
 Som han med Heren avled i Hulens sorte Skjul;
 Men ei den Leeg behaged, hans Løier ei ham hialp,
 Thi Aferne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Dine gloede, hver Dag den vorte meer.
 Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer!
 Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
 Han visked ham i Dre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte at Fenris var forhadet,
 Da ud han lukte Ulven i den balmørke Nat.
 Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
 Hialp Nøveren at myrde, og glubst i Liget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tilloob,
 Og hentede een af Bukkene, som spændt for Kerren stod.
 Den skæggede Tandgniofter udstødte dybe Suk;
 Hvor tungt at være Giegler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skægget med Füllas Høsebaand,
 Og snoede sig det i Brynien, saa smidig med sin Haand;
 Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
 Da stanged ham Tandgniofter med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa falskt de beggeto.
 Da høit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
 Det kildrede Lokes Hjerte, han følte lidt sin Skam,
 Han troede de loe ad Bukken, endskjøndt det var ad ham.

Sligt Gøglerie kan more, men kun en liden Stund.
 Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hjertens Grund.
 Tit maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
 Fordi ei Sindet og Hjertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Gefion rynkede Bryn,
 Den strænge Mø forargede det taabelige Syn,
 Hun vilde sig bortbegive; da hvisthed Afathor:
 Siung noget, som fornøier det vene Pigenoer.

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen Klang.
 Han sagde: Jeg vil siunge den skønne Gefions Sang.
 Da satte sig Disen atter: En Mø er ei saa sær,
 At naar man hende roser, hun har jo Sangen kjær!

Brags Sang om Gefion.

Da Njaskofke

I tætte Flokke
Fra Østen rede,
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Bove,
Over steile Bierge;
Da blanken Væge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet; —
Da rank som Sivert
Gik Gefion silde
Bed Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Bed Flodegruset

Af Blækker sig hæved;
 Hvor Gylfe kræved
 Skatten af Landet,
 Saa vidt som Vandet
 Biergflatterne fugter
 I Twillingbugter.

Med Gyldenkrone,
 Ved Harpens Tone,
 Drotten for Helte.
 Lytted til Sangen,
 Med Skiæg til Velte.
 Og Harpeklangen
 Indlokke Visen,
 At høre Visen.

Men Gylfes Søner
 Paa Skionhed skionner:
 De saae Gudinden
 Saa let som Hinden
 I Sal at træde;
 De sprang fra Søde,
 Velkommen bøde
 Den Rosenrøde,
 Den Liliehvide,
 Men lidet Blide.

De saae den Høie
 Med deiligt Die
 I Hal at stirre;
 Det mon forvirre
 Dem Sind og Sandser;
 Og under Pandser
 Slog Hiertet smeltet;
 Som før kun hørte,
 Naar Breden førte
 Dem Sværd fra Veltet.

Da endt var Sangen
 Og Harpeklangen,
 Sig Gefion reiste.
 Og Halsen kneiste
 Efter stolten Vane,
 Som naar en Evane
 Sit Hoved hæver,
 Mens Vandet hæver
 Af Belystglæder,
 Fordi det væder
 Hvidbarmen fylldig,
 Der ligegyldig
 Paa Boven flyder.
 Saa Gefions Dydet

Nu Gylfes Sønner
 Med Ild beundre;
 Og Skioldene dundre
 Til hendes Ære.
 Men stolt hun lønner
 Al deres Tragten
 Kun med Foragten.

”Farvel, I Jetter!

Misbhornet sætter
 Jeg her for Munden
 Til Affkedstegnet.
 Jeg gaaer i Lunden,
 Hvor det har regnet,
 Mig Blomster at plukke
 Og høre klukke
 I Foraarsdalen
 Nattergalen.
 Og naar nu atter
 Sig Maanen viser,
 Er Østens Datter
 Hos sine Diser.

Gefion du Ranke,
 Bliv her, at sanke

Blomster hver Sommer,
 Naar Droslen kommer.
 Ei du forlade
 Det svenske Stade!
 Hvis bort du iler,
 Ei lenger Glæder
 Til Biergekjæder
 I Svithiod smiler.

"Ja — vil I Skoven
 I Solverdoven
 Mig selv udtrække?
 Saa skal jeg dække
 Med Blomster Landet.
 Men midt i Vandet
 Maa Den kneise;
 Hvis ikke reise
 Jeg skal imorgen
 Fra Jetteborgen.

Hvis ei du vil ile,
 Men lidt kun smile
 Til Jettesønner,
 Da Elskov sønner
 Med hvad dig lyster,

O Freyas Syster!
 Vælg selv den bedste
 Plet kun af Landet!
 Og ud i Vandet
 Som Egirs Heste
 Vi Den drager,
 Hvor du behager.

Saa tog hun Ploven
 Med Edilstene,
 Og pløied Skoven
 Med Træer og Grene
 Og Bakkerne bratte.
 Hun Klinten satte
 Mod Syd, at bryde
 De Vølger som sydes;
 Og efter i Vandet
 Flyvesandet
 Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion fulgte
 Sin Fryd i Havet.
 En Viig hun graved
 Til Hæls for Nord,
 Og kaldte saa Vigen
 Sæfærd.

De Kæmper blide,
 Som Ørne hvide,
 I Gefionsaaget
 Karbunkelbroget,
 Uddroge Den
 Fra Fjeld i Søen.
 Det bedste Stykke,
 O hvilken Lykke!
 Af FastlandsKoven
 Staaer nu i Boven,
 Og senest Alder
 Det Siølund kalder.
 Thi Sø med Lunden
 Er huldt forbunden.
 En Pragt for Jorden!
 Et Øyd i Norden.

Men Svælget fyldtes
 Med Vand, som forgyldtes
 Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
 I Volgen sig speiler.
 Nu Baaden seiler
 Hvor Karmen førte;
 Og hvor man hørte

Bladene hvikke,
Der svømme fiske.
Søt Benneren syder,
Og Tungen sig skyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugten i Den.

Hil Gefion Vise!
Dig lod min Vise.
Din Skønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Eislund grønnes
Bed Øresundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Fjeld var flygtet,
hæftig forfulgt af
Maanegarm, den bevingede Trolde, som stedse
den ængster,
Mæst usynlig for Menneskers Blik, dog stund-
um i Regnsky
Synlig som Ulv, naar i Dunsterne brun han
viser sit Hoved; —
Da steg Solen af Hav, som af Bad den rød-
mende Freya,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter
sin Skønhed
For det koldfindige Gry, mens paa Qvist end
Fuglene slumre.
Skirnir, den lystige Rytter, paa modige
Ganger med Tasken
Snørt paa sin Ryg; (ham skienkte Fru Ydun
Væbler, og Fulka

Fyldte ham Flasken med Suttungs Miod) nu
 reed han i Daggry
 Odins Verind at røgte; thi Hermod Faderens
 Skofvend,
 Ei var i Valhal i Nat; han fløt med Staven
 til Græfland,
 For at hævne din Sorg, o Frei paa den tro
 løse Brudgom.
 Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte
 til Dofre,
 Hvor Smaadværgene boe, de kunstigfløtrende
 Smedde,
 Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige
 Værktøi.
 Odin bad dem Kiæden idag at hamre til
 Fenris:
 Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved
 foglende Kunster
 Virkt uslidelig. — Jern, samt Kobrets raslende
 Lænker
 Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som
 Kæmpen et Halmstraa.
 Men da nu Skirnir paa Vifrost reed, da
 tænkte den Volde:
 Mon ei Freier min Drot et Verind mig giver?
 Jeg bør dog

Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin
byder os Alle

Men en Svend er sin Husbond næst, og skyl-
der et Ord ham.

Ned saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien,
hvor ofte

Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at
træffe sin Herre.

Drømmende sad med Haand under Kind ved
Kilden i Baaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar
Høst var i Vente.

Da nu Skirnir ham fandt, saa forgrædt saa
bleg og bedrøvet,

Undred han høit sig derved og udbrød: Hvad
Drotten i Sørgeomod?

Nu da dog Skabningen trindt, rødsmykt, med
frodige Svulmen

Yttrer et Haab, som allene din Magt kan trylle
til Visshed.

Thi kun du est Frugternes Gud. Det hielper
en Sædmand

Lidt at han saer, hvis ei du først lod usynlig
en Alfsværm

For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med spræ-
tende Vinger,

Spurven til Angst, og som dræbte med smaae
 befærede Pile

Regnormskarer og Larver, som vente paa Sø-
 den i Furen.

Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig
 viser,

Naar med dit hellige Blik du forgylder den bøl-
 gende Kornmark.

Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning,
 til Ere!

Naar Høstfærlens hvæsse, da glæder sig Menne-
 skets Hierte

Meer, end naar Sværdene slaar paa Skjold
 for Kæmperen Aukthor.

Freier quod: Hvad nytter mig Styrken,
 naar ikke den rækker

Dybere ned, end som Årene groe, samt sugen-
 de Bøgrød?

Hvad er vel Skønhed, naar ikke du elskes? —

Da svared ham Skirnir:

Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei Freier din
 Guddom?

Er du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et
 Hierte

Dag en Asynias Barm som ei høit din Deilige-
 hed henrev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvor-
 dan paa Hlidskjalf
 Driftig han steg igaar, hvad i Bierget han
 saae i en Fjeldkloft;
 Hvordan dybt i hans Dyrst nu stod det yndige
 Billed,
 Fyldte ham Sjælen med Savn og fortærte ham
 Hjertet med Længsel.
 Skirnir svared: Du mærker jeg Elskovs Virk-
 ning; thi Freya
 Veemod vækker og Tvivl om Held; og den
 Elskende sidder
 Gierne forsagt med Hænder i Skjød, og vover
 ei driftig
 Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis
 Handlingen fulgte.
 Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda tænker
 du røres?
 Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren
 et Blomster?
 Troer du en Troldmand vande det Skionhed fø-
 lende Hierte?
 Eja ved Frigg! jeg tænker, at hverken den
 flæggede Graabuk,
 Eller den Ungkarl Hestbeen, vandt, hvad du
 savner i Valhal.

Da gienfukkede Freir: Om jeg vandt din Kiær-
 lighed Gerda,
 Gav dog ei Msernes Fader sit Ja; jeg frygter
 for Odin!
 Men den smilende Svend ung Skirnir svared
 sin Husbond:
 Frygter du Odin nægter sit Ja? Og lod han ei
 Vgir
 Love den hæslige Ran, som saa lumst paa bøl-
 gende Saltbund
 Fanger de druknede Mænd i et Næt? Bifalde
 han ei Skades
 Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med
 den deiligste Biergmø?
 Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig,
 som naar han
 Skægget som Gubbe sig viser paa Bænk med
 Kæmper i Valhal.
 Fuld vel kiender han Elfkøvs Lyst. Den skært-
 sende Freya
 Dit forstyrred hans No; da forhadte selv blev
 ham Gærimner,
 Kiedelig hist Einheriars Kamp, og han smutted
 forklædt, som
 Pillegrim ofte til Jord, hvor ham huldt sød Kiær-
 lighed vinkte.

Mindest du da som Noster, den Smed, han gier
sted Fyrstinden?

Ninda, hin Konningedatter i Garberik? Tænkte
ved Klægten

Først at vinde sin Yndiges Hu, ved utallige
Gaver,

Hamret af Jern, af Sølv og af blødt lystbøieligt
Guldmalm?

Men hun foragtede det alt, og hun slog ham i
sværtebe Pande

Hæftig med snehvid Haand. Dog sank ham
Modet for det ei:

Rom som en Høvding igien, hielsmsmykt med
vaiende Fierbust.

Men hun foragtede paa ny, og berørte den bruns
lige Kind ham

Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kil-
dred ham Tugten

Meer end den smerted; thi Slag af en Mø
beskæmmer ei Helten.

Breden kun Olie giød i hans Ild: sagtnodig
som Tærne

Rom han forklædt tilbage, som Trælms, solgte
sin Frihed;

Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked
hver Aften

I det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fødder.

Da blev hun pludselig rørt; — (Saa sært et Qvinders Herte)

Hvad hovmodig hun nægted den sindrige Kunstner og Helten,

Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest

Villien, der stunder til Maal kun med Kraft, og taber sit Mod ei.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skøndt Saga den Snilde

Skjuler Idrættens paa Skjold i en mørk utydelig Rune:

Ufer og Vaner forentes i Fred, paa den østlige Biergaas;

Da klang Matten af Lyst, lofslagrende, blottet til Bæltet,

Vanapigerne bandsed, med Vædbendstav og med Bækner;

Vindrulernes Kraft havde farvet dem Rinden med Purpur;

Høit fra de soulmende Læber istemte de smeltende Sange,

Som naar en Nattegal slaar bag sit Løv for at lokke sin Mage.

Aserne fulgte dem snelt i de kisløgtvinkende
Myrter.

Heimdal og Vidar savntes, den tausfeste Kæmpe,
som aldrig

Praler af Seir og Bedrift; man Hermod sav-
ned, og paaftod

Odin selver forsvandt. — Velan! den lystige
Nat blev

Kvasers Fader; hans Moder en guldhhaarfager
og velskabt

Sangeriske, ferten Nar, af Vanaslægten, som
gav ham

Livet i Myrternes Skygger, og Drengen hun
stænkte til Valhal.

Hurtig han vorte, blev stærk og klog, og han
efter sin Moder

Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner for-
bandt han.

Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Mens-
nesseslægten,

Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tit og
sin Viisdom.

Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Nat-
ten og lurér:

Gengang gjaestede Kvaser i Fjeld to skulende
Dværge,

Disse den Slumrende vog, men de giød hans
 Blod i Odrører,
 Son og Bodn, (saa kaldtes de kunstigtsmed-
 dede Malmkar);
 Blandte saa Blodet med Honning, og brygged
 en Drik som besialed
 Menneffets Bryst til Sang, at han henrykt øve-
 de Skialdskab.
 Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beret-
 ted til Valhal:
 Kvæser var druknet disvæ i sin bundløsflugen-
 de Blisdom!
 Guttung betalte dem dog! den Dræbtes Broder
 afsvang dem
 Miøden brat; til en gold Fjeldsteen de skulende
 Dværge
 Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen
 og landfiern.
 Her han Livet til Straf dem skænfte; men his-
 set paa Klippen
 Engster den Myrdedes Aand og dem plager
 evindeligh Hunger.
 Freier sukked; da smiled og vedblev Skirnir
 sin Tale:
 Guttung gienste nu Miøden i Fjeld; ei rugende
 Drager

Bogted de gyldene Kar, men hans Datter den
blomstrende Sunlød.

Da fik Odin Lyst til at frelse den kostbare
Bøde;

Sleipner sin Hest han besteg, red hen saa til
Ledet paa Marken,

Hvor ni Troldkarle gif og afflog med blinkende
Leejern

Bøndernes Korn ved Nordlysblus; thi Bauge
der Husbond

Harde sit Huns i et rummeligt Fjeld, som
grændsed til Marken.

Men sligt kan Hærfader fortrød! De stielende
Jetter

Agter ei Ret eller Skæl: de røve paa Jorden,
og trodse

Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste
sædvanlig

Der hvor Bonden har pløiet, og Mattens Dun-
felshed skjuler

Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Vt;
hendes Fader

Marfe var Trold, hendes Mand var en As;
og Dalling i Tusmørk

Avled med hende den ærlige Dag! Saa sødes
det Skumle

Etundum hvad skönt er og godt. Men Nat,
som rider om Jorden

Paa Hrymfære sit Og (som tit hun laaner til
Skade)

Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun
skuler i Mørket.

Maane, det deilige Barn, med et guldgulst Haar
om sin Tinding,

Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes bleg-
nende Piger:

Thi hun røber dem tit, fra Skyen hun strækker
sit Hoved

Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen
i Fjeldmusk.

Dog snart atter han herter og Korn indslæber
i Bierget.

Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dage-
ningen, seer han

Fællede tom, og formoder at Natfrostblæsten
har afbrændt

Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme
forgieves! —

Freier stirred og sukked, da vedblev Skirnir sin
Tale;

Thi han haabed med Skæmt og med Sagn at
trøste sin Herre:

Biergtroldhoben ei blot, men de listigpøndsende
Dværge

Stiale ved Somrens Tid sig i Marken og æder
af Arret,

Gnildt forvandlede først til Oldenborrer og
Myrer.

Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han
mægtigt

Over den uselig Bonde; thi tog han Stenen
af Tassen,

Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man
finder;

Naabte: Hvo ønsker en Hein til sin Lee? og ka-
sted i Luften.

Men de begiærlige Trolde, som sloges med Leer
om Heinen,

Dræbte dem selv indbyrdes. Da hengif Odin i
Bierget;

Tieneste tog han hos Jetten og tjente med ni
Mænds Styrke

For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at
Trolde

Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen
til Gumlod,

Driffens Vogterste. — See, da den Trolde mand
bored i Bierget

Først med Svig; thi da Guden (af Bauge
kaldtes han Bolverk)

Blæste det Støv af Arret, som Nageren gna-
 ved, da fløi det
 Ham i Dine, fordi ei et Hul gif' toers giem-
 nem Klippen.
 Andengang da Bauge sit Fritbor dreted i Ste-
 nen.
 Odin blæste: da fløi alt Sand til den modsatte
 Side.
 Hurtig han da, som en Orm, giennem Rabnin-
 gen smutted i Fjeldet.
 Lidet det hlalp kun Trolsen, han stak: den
 smidige Slange
 Spotted det mordforsølgende Staal. Men Odin
 i Fjeldet
 Snart blev igjen til en Gud. Da flued paa
 Leiet han Sunlod,
 Slumre med Purpurkind, paa den fylldigtsvul-
 mende Hvidarm.
 Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet;
 med guldgønt
 Skær Malmunkerne stode, med Laag, med
 Hænker og Bladpragt.
 Sunlod sprætted og vaagned; med hvideste Fin-
 gre begned hun
 Sortbrunt Die; da viste sig Odin ei barst som
 en Bildmand,

Men som en Veiler Kiæk, der veltalende tolker
sin Omhed:

Og han blev tre Nætter hos Gunlød; venligt
hun aabned

Ham Misddunkerne tit; han drak af Misden
i Langdrag,

Følte sig quæget derved, og begav sig atter til
Valhal. —

Skirnir taug og med listige Smil betragtede
sin Husbond.

Da quod Freir: Saa elsker en As! Den stor-
mende Krigshelt

Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs
Et

Kiender den sødere Kiærligheds Fryd, dem
kildrer kun Vellyst.

Var jeg saa lykkelig Skirnir, som Odin at sidde
paa Hlidskialf,

Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see,
o da var jeg

Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-
strømmende Taare;

Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur
fra Gerda;

Og saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i tro-
faste Hierte

Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig
fordunkler.

Ha, hvad høiere Lyst end at see den Elskede,
Skirnir

Gives i Verden der vel? Jffun een: den atter
at mødes

Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i
Elkov.

Huldere vel end Nattergalsang i Veilerens
Dre

Klinger den Indiges Røst og saa sødt er Ordet:
Jeg elsker!

O men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen,
ei halv saa

Omt og beskedent sin Fryd, som et Die, der
svømmer og tier.

Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham
til Fenris

Roglende Baand, til Evang for Ulvens truende
Gener,

Jkke jeg tvivler du faaer dem; thi meget udret:
ter jo stundum

Dvergenes Bid og Klogt. Men Roglen aldrig,
min Eskovend,

Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte
til Valhal!

Evig tilhører det Biergets Nø; og med mægtige
 Vinger
 Flyver det kiest over Sinnungagap, og svæver
 om Gerda.
 Træffer du hende, saa sig hvad du saae, hvad
 Freier fortalte!
 Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er
 hadet af Jetter;
 Sikker i mig kun hun skuer sin fødte, natur-
 lige Fiende.
 Altfor skøn desuden for huld, for høvisk i
 Sæder
 Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter
 al Verden
 Guden end langt over ham — hvad nytter
 det Freier, naar Gerda
 Foretrækker sin Ven? — Farvel! Rygt Verind
 for Odin!
 Tie om din Husbonds Qual. Maaskee den For-
 agtendes Fader
 Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig
 lidt kun!
 Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til
 Datterens Elskov.
 Saae du mig sorgende her, da maaskee sig aab-
 ned dit Hjerte

Gerda, for Kiærligheds Suk, som naar Fjelds
 tindtoppen med Sneedækt
 I Solstraalerne tær, og udklækker et Blomster,
 som dufter
 Med langt stærkere krydret Kraft, end Fiolen
 i Dalen.

Saa han taled, og satte sig hen ved Dams-
 men, hvis Vølger

Elskerens Graad modtog og det Skønhedstaa-
 lende Billed.

Men ung Skirnir — (han gik saa tit til Dørs-
 gene Budskab,

Lærte forskellige Kunster af dem) da Freier
 bevæget

Drømmende sværmed og græd, og nedstirred i
 rolige Damspeil,

Skummed hin, (ei Guden det saae — han
 tænkte paa Gerda)

Billedet med huul Haand brat bort af blinkende
 Glade;

Hældte saa usformærkt i et Horn de farvede
 Vølger,

Proppede vel med en Kork, bandt atter det skin-
 nende Guldhorn

Fast ved sin Lend og besteg den hæftigtvrendskens
 de Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungerfvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freya signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bære stolten Piges Sind,
Fordi dig Vaaren nægter sin Lyst;
Klag ei over Frey, hun deler din Qual,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvers Dal.

Vist Elfskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elfskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Glud omslører vor Jord.
For een lille Fugl, som svinger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom quiddre Spurv og Vibe,
Eielden fløiter en Nattergal.

Og fælden findes ret en deilig Lilevand;
 Men har du nu henrykt fundet Een;
 Maafke hun dog er ond, og har en slet Forstand.
 Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
 Men har hun Skisnhed, og er hun bold,
 Dog ei din Glæde du forkynnder,
 Thi grusomt hun en Anden ynder,
 Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
 For Elskoven ret at trylle frem!
 Først: et Par Hjerter, som hinanden vel forstaae,
 Saa Ynde, som ledsager dem;
 Saa Maanen med sin Straale ned
 I Vaaren, giennem Bøgens Grene;
 Saa at de træffes kan allene, —
 Saa Kys, — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
Med ad den skionne Regnbuerand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpeland.
Det var som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan hyde Stop;
Det var som Blæst paa Havets Bover,
Der kruser Bølgers sorte Top.

Da mældte Skirnir: Mærkt er ude,
Her vorder Veien mere trang!
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidslær, Lyng og Tang.
Dog vil mig neppe Jætten tage,
Endskiondt jeg vorder nu hans Giest.
Til Valhal rider kiæk tilbage
Ung Skirnir, paa sin flinke Hest.

Han valgte Vej til Elivage;
 Ved Fiorden Færgeskarlen stod,
 Og støtted sig til stærken Stage,
 Og Brynet viste skumle Mod.
 Hvo est du Træl, ved Flodens Bover?
 Da raabte Skirnir, kæk og snild;
 Hviis du mig hurtig sætter over,
 Da faaer du Havrebrød og Silb.

See! Seer du Brogen paa min Skulder?
 Der giemmer jeg min Forraad god.
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 Du dytter med den nøgne Fod!
 Du est ei skabt til Byer at ese,
 En Linnedkittel er din Skat;
 Og dog vil du Troldkæmper pleie,
 Paa Hederne ved Midienat?

Skirnir.

Styr Egesneffen hid, du Sene!
 Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 Hvi staaer du der saa tvær allene
 Og spilder Matten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornægter;
 Men var jeg feig som Flodens Skum,
 Jeg dulgte dig ei mine Slægter,
 Du gjør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyfter,
 For dig at lære Edelmød;
 Maaskee du har en yndig Søster,
 Som gjør sin Broders Grovhed god.
 Knarvurren Trolld har deilig Kone.
 For mig til Flodens anden Rand!
 Maaskee din Hustru vil forløse
 Da Skirnir med sin Egtemand.

Harbard.

Ja deilig er vor Qvindeskare,
 Det nægter selv ei Odin jo.
 Alting var godt, ifald de bare
 Var mere stille, mere troe.
 Ifald du efter Skionhed stræber,
 Da blier ei vanskeligt dit Maal;
 Men kysser du de bløde Læber,
 Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
 Maaskee de ligne Fiolders Mand.
 De aldrig vil en Anden unde,
 Hvad selv dem ikke glæde kan.
 I elske ei; dog I forlange
 At elskes! Breden fordrer Taal:
 I er ei troe; dog er I hange,
 At maales med det samme Maal?

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.

Nu hvil dig, spis og sluk din Tørst!

Men hvis jeg dig skal over sætte,

Da maa din Kundskab prøves først.

Jeg taer ei Penge for at fare,

Jeg forelægger Spørgsmaal kun,

Og kan du ikke dem besvare,

Da synker du til Flodens Bund.

Nu spurgte Trolde Skirnir længe

Om Himmels, Sols og Maanes Navn,

Om Skyer, som i Luften hænge,

Om Jorden midt i Havets Favn;

Om Ild og Vand, hvortil de gavne?

Men hvad han fordred strængt især,

Det var de udtrykfulde Navne,

Som man forskiølligt stænkte hver.

Vel kunde Skirnir alt besvare,

Og han for intet Spørgsmaal skialf:

"Jord kaldtes Dal af Asakare,

Og Bei af Vaner, Grøn af Alf;

Malmfiælder af de bitte Dværge,

Frugtstik af Fjeldets Kampemand."

Da Harbard synke lod sit Berge,

Og roste Nytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
 "Hos Aser heed den Hvalving blaa,
 Vindaaben, fiernt i Vaners Rige;
 Og Fagerloft, hos Alfer smaae;
 Drypsal, hos Dværg, Opheim hos Jetter..
 Da Færgekarlen ret blev fro;
 Han sig tilbords hos Skirnir sætter,
 Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
 "Den kaldte Dværge Skinnegul;
 Men Guder: Drømmersken i Dale,
 Og Hel i Dybet: Himmelhiul;
 Kartæller, Alfer; Ubestandig
 Udskialdte Jetter den i Løn..
 Da raabte Harbard stærk og mandig:
 Seg seer du veed Besked, min Søn!

Sol, — vidste Skirnir, — kaldtes Straaler
 I Valaskialf af hver en Gud;
 Men Dværge, som ei Lyset taaler,
 Synblinder, skjælder Solen ud;
 Natkuer kaldes den blandt Thusser,
 Af Alfer: Krands i deilig Glød..
 Harbard ved al den Visdom studser,
 Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
 Og svæver let til hver en Egn,
 Han quod: "Thorsvogn den falde Guder,
 Og Vaners Flokke: Skylleregn,
 Og Skygger Alfer, Jetter: Flygter,
 Fordi den viger feig, som Skialm;
 Men Dværgene, som Solen frygter,
 Den falde glade: Svalehielm.

Selv Vinden havde mange Navne,
 Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg,
 Thi Guder kalde den Vidtsfayne,
 Og Brager kaldes den af Dværg,
 Af Alfer Hviner, Jetter: Aaben,
 Men Hvirvel nævnes den af Hel,
 Fordi den tit, med rædsom Raaben,
 Nedsuser i et Tragtestield.

Ildflammen, som sig blodig vælter
 Og strax fortærer, hvad den seer,
 Den kaldes: Røgsløret, Malmets Smelter,
 Gnist, Lue, Fræk, og meget meer.
 Det grønne Træ, som kiøligt luder
 Med Bladtag om sin ranke Stang,
 Markfare kaldes det af Guder,
 Og Fagergreen, og Hviens Tang.

So meer ham Jetten forelagde,
 Desbedre svarde Skirnir tryg.
 Paa Dag og Nat han Navne sagde,
 Ja han benævnte Al og Byg.
 Da raabte Harbard: Kom i Vaaden!
 Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
 Dog haaber jeg at Gestrugaaden
 Vil gaae langt over din Forstand.

Nu foer aasted paa sorten Færge
 Den skønne Freiers gode Svend;
 Han stolte paa sit stærke Værge,
 Han frygted ikke Biergets Mænd.
 Skøndt hæsligt Færgekarlen stirred
 Og gloede paa ham, som et Liig,
 Det ei den holde Svend forvirred,
 Og han foragted Troldens Sviig.

Med lagde Harbard nu sin Kare,
 Thi let gik Vaaden af sig selv;
 Den skyndte sig mod Klippen saare,
 Den stille sorte Rødselselv;
 Aldeles uliig andre Floder,
 Som sig med Skynding ud begav,
 Fra Bierget, deres fælles Moder,
 Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
 Hvor Vinden støder Klippens Fod,
 Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
 Fordi den finder ingen Rod.
 Der var ei Træer, der var ei Fugle,
 Naturen var et gustent Liig;
 Kun hornet en huulsiet Ugle
 Forsølgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dyrger
 Faldt Sneen over Baad og Strand,
 Drivisen stod i skarpe Klynger
 Omkring den skumle Færgemand.
 Ham Skægget frøs, og Rimkrystallen
 Var selsom i hans Haar at see.
 Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
 Ei ham berørte Mattens Sne.

Nu blev det Dag: sig Floden slyngte
 Sgiennem en uhyre Drk;
 De hede Dunster Lusten tyngte,
 I brune Sky stod Solen mørk;
 En tørstig Bøffel stødte Snuden
 I Tidler efter Lødsfestaft; —
 Men, sval i Lummerheden, Gudem
 Sad listig i sin Asakraft.

Qvad Harbard: Du kan alting taale,
 Det maa man sige dig til Priis:
 Den matte Blaamands Sommerstraale,
 Grønlanderpiltens Vinteris.
 Qvad Skirnir: Den som reise lyfter,
 Maa frygte Kuld og Heden ei;
 Hvis jeg var en forkiølet Kryster,
 Troer du jeg drog saa lang en Vei?

Nu skyndte sig med dobbelt Jlen
 Den sorte Gaad mod Biergets Braa,
 Som vilde den mod Klippefjelen
 Sin lette Planke sønderflaae.
 Men Skirnir ændsed ikke Synet,
 Saae rolig paa den glatte Bæg;
 Da rynked Færgefarten Brynet
 Og mumled gnaven i sit Skæg:

Nu er vi der! Seer du paa Stranden
 Den blinde, solvgraa Gubbe hist?
 Hvis ret du bruger nu Forstanden,
 Da aabner han dig Fjeldet vist.
 Isald du løse kan hans Gaader,
 Du skuer Biergets Helligdom;
 Men tvivler du, da jeg dig raader
 At vandre did hvorfra du kom.

Thi Gæstur taaler ingenslunde
 At nogen Mand indlades før.
 Seer du de fire galne Hunde
 I Kobberlænker ved hans Dør?
 Ifald du ikke Gaaden gietter,
 Han løser dem af Lænken strax.
 Da du for silde blodig sprætter,
 Som Ræven i sin Rævesar.

Jeg lydig er i alle Maader,
 Qvad Skirnir, retter ud hans Bud;
 Og vil han jeg skal løse Gaader,
 Saa løser jeg dem som en Gud.
 Det kunde være dog, du praler,
 Skreg Trollden, med dit eget Held.
 Men det er Tid min Husbond taler.
 Da raabte Gubben fra sit Fjeld:

Hvad samler Folk i Bennesale,
 Og hvad gjør Ben mod Bennen grum?
 Hvad bringer Tungen til at tale,
 Og hvad gjør atter Tungen stum?

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
 Det maa jeg sige dig til Priis!
 Med Miøden svækker sig en Daare,
 Med Miøden styrker sig en Biis.

Gestur.

Jeg gif paa Bei, hvor Beie fandtes;
 Tregange krydsed Beien Bei,
 Og dog ei disse Beie blandtes.
 Ero mig, du løser Gaaden ei.

Skirnir.

Bei fandtes under, Beien oven?
 Paa Isens Bro gif du til By,
 Mens Fikken svam dybt under Boven,
 Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak igaar, det var ei Vandet,
 Ei Æl, Misd, Vin, og ingen Frugt;
 Og ingen Mad med Bæde blandet,
 Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
 Hvor Duggen falder aarle først,
 Da slifte du de kolde Stene,
 Og stillede dermed din Tørst.

Gestur.

Tvenæset sig en Brudgom svinger,
 Som kysser saa forelsket sin Brud,
 At lagde du derhen din Finger,
 Da knuste Næsen Veen og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?

Det viser Kraftens ægte Vaar,
Da brænder Elskovs rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Lungeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slanger kogte de, som hvøse
Og bider efter deres Død.

Skirnir.

Ved Smeddens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd;
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Bæver sad og spandt sin Dug,
Med otte Been, med Nine fire,
Med Knæet mere høit end Bug.

Skirnir.

Skiondt ikke just saa smuk af Kroppen
Den Bæver dog er Odins Lyst:
Thi slittigt spinder Vedderkoppen,
Og alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae den: sort som Ravn at flue,
 Og skarp som Spyd, og blank som Skjold;
 Nys brændte den i Belystflue,
 Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
 Et spraglet Lag, ved Heklas Fod;
 Og størket under Sneens Vinge
 Var nu til Steen den flukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
 Jeg hende Rugler danne saae,
 Og dog har Qvinden ingen Hænder.
 Hvordan kan du nu det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
 Som ude boer ved saltens Strand,
 At danne sine Væg har Vane;
 Hun lærte Kunsten af sin Mand!

Gestur.

Lig sad paa Lig; Blind reed en Anden!
 Skiondt Hesten selv var uden Liv,
 Den styndte sig dog hen til Stranden,
 Og standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Isens Drive,
 Den laae paa Hesten, frossen død,
 Og — skøndt den ikke var i Live —
 Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Mær kan i Kampen stride,
 Og gjør sig uden Baaben fri?
 Tit faldes Helten af de Hvide,
 De Sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Bretspil maa jeg her formode,
 Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
 Tit findes Grimhed hos den Gode,
 Og Gramhed hos den Skønne tit.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
 Saa faderløs, for Frænder blot;
 Men staaer han op og kaster Masken,
 Da hersker vældigt han som Drot.

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
 Af alle let forglemmes kan;
 Men flammer den, og herier Luen,
 Da ødelægges By og Land.

Gestur.

Hvo er den Trolld i Graaværkskaaben,
 Som ruger over Skov og Elv,
 Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
 Og som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gest hin Blinde!
 For Taagen selve Solen flyer;
 Men kommer Niord med sine Vinde,
 Da splitter han de tætte Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det som Padden ligner,
 Men hurtigt, som den flinke Mand,
 Som Kæmpen midt i Slaget signer,
 Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skilbpadde kryber langsomvarligt
 Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
 Men Skioldet er, hvor der er farligt,
 Og det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smukke Qvinder?
 Om Somren brune klædt, som Jord,
 Om Vintren man dem hvide finder,
 Litig Sneen i den frogne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene,
 I Gulen hvide, høit til Fields,
 I Vaaren, brunt som Træets Grene,
 De skifte Fjær, som Bjørnen Pels.

Gestur.

Hvad Mær er det: som Roser smukke,
 Men hidsed' af saa heftig Tørst,
 At intet Væger den kan slukke,
 I eget Blod de lødskes først?

Skirnir.

Hvad Mær er deilig som en Due?
 Men hidses den og blier for fri,
 Da Regnen selv fra Himlens Due
 Husvaler ei dens Kaserie.

Gestur.

Hvad Mær er det, som aldrig matte
 Henile, som ugipte døer,
 Paa mørke Lokker hvide Hatte,
 Og hen ad Ryggen lange Sløer?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei følger,
 Den løser mig selv Flodens Drum:
 Du mener Havets unge Bølger,
 Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
 Som naar han bider med sin Tand,
 Og Hovedet mod Helved vender
 Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
 Et Billed staaer for Sielen skönt:
 Høitideligt er Frelsens Anker,
 Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Gæster, uden dem at rømme,
 Udtømme Karret, taase hver?
 Men Karret, som de taase tømme,
 Gjør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
 De tier under hendes Liv;
 Men Soen selv kan sielden tie,
 Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiøndt du knækker haarde Nødder,
 Du dog for eet Uhyre stier:
 Ti Tunger, fyrgetyve Fodder
 Og tyve Dine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
 Det giver mig ei Banesaar:
 Lad Soen slagte først derude,
 Som staaer ved Truget i din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise
 Om Skirnir kunde sig befrie,
 Da talte man de spæde Grise,
 Og fandt med Skræk at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur mødte,
 Var det ham ikke til Behag;
 Han blev til Steen, han blev en Støtte,
 Og sidder der den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
 Som gloede fælt og biskert før.
 Da aabned sig, saa vidt den kunde,
 Den skønne Fielsdets Kobberdør.

Og ind gif Skirnir ufortrøden,
 Han rygted tro sin Herres Bud;
 Han frygted ingen List, ei Døden,
 Han vidste selv at han var Gud.

I giennem Biergets mørke Kroege
 Han uden Fakler Veien fandt.
 Da aabned sig en Solverlaage,
 Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerda's Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte
verne Laage,
Hvor med fulsort Glands ham en Broes glatte
dannede Steenful
Veien viste; da gif han derind; og brat han
befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige
Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i
Gaarden han Slanger
Fandt istedet for Høns og istedet for Velling
Øgler;
Husligt krøb de omkring og de drak imellem af
Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Væde sig viste paa
Tærsklen
Af Dørhvelvingen; raabte paa "Tippe, Tippe.,
da rasted

Det i Krogene; Slangerne løb, og de lange
 somme Padder
 Brasted, Giæffene liig, naar paa vaklende
 Svømfod flodset
 Flydningens stadige Flugt de betale med latter-
 lig Skridtgang.
 Men da Tærnen fik Skirnir at see, da løb
 hun i Risfnet
 Til sin Jomfru og Kreg; men det Sprog ei
 Skirnir forstod ret,
 Thi det var finst, og det tonte som Vinden der
 sufer i Braget.
 Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for
 at betragte
 Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir
 besaae dem
 Net nu i Nag: de var smaae, sorthaarede,
 blege, med Rynker;
 Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen;
 Pandernes Hvælving
 Spored man knap: stumpnæsedede Folk, med
 Dine saa smaae som
 Hasselnøgdder og Fingre saa Krumpne som tørrede
 Gulrod;
 Sørgeligt stirred et livløst Blik, og den matte
 Forundring

Viste hvorlidt de besad af en høi guddommelig
Flamme.

End man finder det Kulb i Finmarksdaalen og
Grønland.

Skirnir sukkeð og quað: Hielp Thor! hvad
fattes min Husbond?

Elsker den deilige Mand nu en Her? Vel Elskov
er blind tit,

Men saa blind Vanvid dog kun er, at en Yng-
ling, som Baaren,

Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig
Trælqvind.

Som han tænkte paa sligt ved sig selv, da
saa han i Døren

Gerda stande bag Tærnernes Flok. Saa studser
en Bonde

Naar i en mudret Grøvt med sin Skovl han
graver i Dyndet,

Op at kline den skraalige Bæg, og han finder
et Guldhorn.

Nu begreb han sin Husbonds Qual; thi deilig
var Gerda:

Ikke som Frei guldhvid; hun var sorthaarfager,
og Lokken

Vandt sig, som Ibenholt, om en høihvale
Pande som Filsbeen.

Jkke som Himlen var Vinene blaae, de var
mørke Granater;

Klart var det giennemfigtige Dyb, som Søen
i Havblis,

Og i den bruneste Grund stod Siæl og smilte
til Siælen.

Halv kun den deilige Varm var bedæft; i
Knuppernes Huulning

Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn
Gerda

Fik paa sin Jettatur; men det skæmmede Bar-
men saa lidt, som

Negligen Purpurets Plet, og som Mussen be-
skæmmer en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien og sit
Erinde røgtes,

See da svared ham stolt og med Harm den dri-
stige Biergmo:

Hils din Husbond, sig ham, at længe med
smægtende Længsel

Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie
mit Hierte,

Mindre trykke mig fast i sin Arm; jeg hader
ham heftigt.

Ei har den Spee vi forglemte, som os Guderne
viste; med Lænker

Utgardelofe nu dybt i Mørkhedskjælderens run-
ger.

Men ei Lænken er stakket! En Skønnere Verden
sig viser

Her i vort Fjelds Grundvold, end paa Fladerne.
Lege kan Odin

Længenok hist med den flygtige Sol, som Regir
med Havskum,

Frigg med det visnende Græs, og med Lustpust
Alfernes Skare!

Vi har dog Jld, Steenkiærnen og Jord, og de
flammende Vierge

Lystre vort Vink; vi ryste, som Hesten sin
svulmende Manke,

Makken, da styrter omkuld, som et Bretspil,
Byer og Borge!

Skoven nedsynker som Skummet paa Vandblaat.
Odin i Valhal

Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst var
Lofe, som eier

Jorden ved Fødselsret, og kun Odin raned
hans Vælsod.

Dog snart svinder den giøglende Tid; snart
kommer tilbage

Magter og Vren som svandt, og da Valhal
synker i Avner.

Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I
vaagne dog tidnok.

Men den betragtede Evend ung Skirnit
meldte til Gerda:

Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende
Barn? Og forstaaer du
Net hvad du nu mig har sagt? Ved mit Sværd,
jeg vædder, den Viisdom
Ei undfanged sig selv i dit eget uskyldige
Hjerte.

Thi du kiender ei Utgardelof, du skued ham
aldrig,

Sort, med de stikkende Haar, som Horn,
nedgravet i Biergmulm.

Men din Fader har lært dig det alt; og dat-
terlig deler

Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør
elske sin Fader.

Men betænk at du langt — kun langtud stam-
mer fra Loke;

Deler ei noget med Setten: du skøn, han hæ-
lig at skue;

Du liig Knuppen uskyldig i Duft; han skuler
med Arglist.

Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældres
nes Brøde

Til det Forskiellige mødes og blandes af ulige
Kilder.

Sider ei selv det mudrede Væld giennem San-
det saa lang Tid,

Til det er klart som Demant, og et Speil
for Pigen i Dalen?

Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lysen
sit Bæger.

Lad da nu Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen
med Dybet!

Men den formildede Mø skion Gerda meldte
til Skirnir:

Høvisst taler du Svend; jeg tilstaaer dig, tro-
fast dit Erind

Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser
din Kløgt mig.

Gaf nu tilbage naar først du har prøvet dig her
med en Nadver,

Thi din Tale bevæger mig ei; den bøier mit
Sind ei.

Vierget har herlige Kæmper, som vel kan lig-
nes ved Guder!

Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fiel-
denes Malmkløst

Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed
atter mit Hjerte

See da vorder hans Viv med Fryd den blom-
strende Jomfru;

Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Fjeld
og min Kilde,

Kneiser kiest i Jetindernes Flok, blandt Vier-
genes Første.

Men saa ringe jeg føler mig ei, at forsængelig
ængstlig

Gerda til Afers Hob indtrængte sig, blot for
at haanes,

Oversees med et taabeligt Blik i Asyniers
Skare,

Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til
Gudernes Tre.

Men den smilende Svend ung Skirnie
meldte til Gienfvar:

Falske Tanker du har om Asynier! Taabelig
Hovmod

Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Gu-
der er Eenfold.

Hvad der er stærkt og skönt, hvad der virker i
Klogt og i Viisdom,

Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin
og Thor selv

Sprang ved Alfauvers Bud til et Liv af Intet
som Miden.

Men den livsalige Mø skien Gerda meldte
til Skirnir:

Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel
kiender mit Fjeld jeg,

Ei Balhal eller Freir, som jeg aldrig har seet,
og som aldrig

Mig saae; halv jeg maa tænke: forrykt er vor-
den hans Hierne.

Da fortalte med Omsvøb hin sin Herres
Bedrifter:

At han paa Hlidskialf steeg, hvad han skued i
Ramret hos Gerda,

Og om den Ild der var tændt i hans Bryst af
den blottede Skønhed.

Gerda rødmed som Morgenens Gry; med syn-
kende Blik hun

Stirred i soulmende Barm; men da Skirnir om
Maanen fortalte;

Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen,
og raabte

Høit med Latter: Min Tro hvis din Freir hist
ligner en Maane,

Maae han ei beile til blomstrende Møer; thi
Maaner er gulfne,

Og for det Gulfne kun føler man lidt; det
Elskov er lunket.

Krysted dig Freir i sin Arm, giensoared den
blussende Skirnir,

Vilde du mærke hvor lunken han var. Jeg taler
ei længer.

Viis mig nu mit Herberg, og tillad mig, stue
det Kammer,

Næ, hvor du sover i Næld! thi en Skat Næ-
freier mig medgav

Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der. Da viste
med Latter

Pigen ham Kamret, men gif, for at lave den
qvægende Nædver;

Thi hun var god af Natur, og hun ynded den
driftige Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da stued han
yndigt ved Leiet

Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige
Fodder,

Fylt med et biergklart Vand; hvori hun toede
sit Ansigt,

Hænder og Bryst før hun slumred, den sundheds-
blomstrende Jomfru.

See, da greb han i Hast sit Guldhorn, hældte
dets Vølger

Snelt i det ventende Vand, og forlod det hvæl-
vede Kammer.

Men Jætinden, (da Guden var vederqvæget og
 henbragt
 Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig
 skyndte,
 For dog at see hvori Gaven bestod, som bragtes
 fra Valhal:
 Traf med sin Læbe paa Pigernes Blis, med spot-
 tende Stoltthed,
 Loe med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skien-
 ne Demanter,
 Sølv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end
 jeg bruger; det findes
 Hyppigt i Fielssteenskløften, kun sielden hos
 Guder i Lusten.
 Men da intet hun vined, da loe hun atter,
 fortørnet
 Dybt i sin Siæl, og qvød: "Det tænkte jeg
 vel! I at giække
 Overgaae vist Guderne Jetter; det nægter ei
 Sandhed!
 Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit
 Belte;
 Slængte saa sneehvidt Lin over Skuldrene; blottet
 til Midien
 Stod hun ved Skin af den klare Demant, som
 lyste ved Karret;

Og med de hulede Hænder hun greb mod Vøl-
 gernes Glade
 Purpurkinden at kiole. Da skued forfærdet hun
 Freiers
 Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage;
 men forsviis
 Armene fast over Barmen knugt, og indhylled
 sig skamrød
 I de nedhængende Lin, med en Skæk som
 svandt i Forundring.
 Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed
 sig langsomt
 Hyllet til Halsen i Maar, for igien hint Bil-
 led at se.
 Men da Gerda betragted den elskovsmilende
 Guddom
 Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til
 Marven
 I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til
 Beundring.
 Thi han var herlig og Fien: med den hvælvede
 Pande, som yndigt
 Slog Slagskyggen mod Hinenes Jld, han stir-
 red med sørmerse
 Taare, med Bemødsblik, med et Suk, som
 gielbte kun hende.
 Rige som Guldbløv slagred om Halsen de mæg-
 tige Loffer;

Og paa det dunedede Bryst med sin Haand han
blussende dækte

Hiertet som elskende slog bag sin Ræmpehvælving
for Gerda!

Lange fordybet hun stued, og mærked ei
selv at en Taare

Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun
rørtes af Længsel,

Og en forunderlig Jld fra Vandet optrængte til
Hiertet.

Omt hun smilede og sukede: "O Freir!.. hun
bøied sit Hoved

Dybt hen over den sølsomme Skaal; saae først
sig tilbage,

Om hun var vidneløs? og da sikkert hun troede
sig ene,

Sukked hun hurtigt sig ned for at kysse det dei-
lige Billed.

Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis is-
kolde Bøde

Fugted din Purpurmund, stændt ei den Læber-
ne kiste!

Engstelig da stirred hun atter, om Billedet
svandt for bestandig?

Men da Vandet var klart, og da Freir stod at-
ter paa Gladen,

Da fordybed hun sig i Betragtninger: fældede
den Vise

Grandfæter med saa stor Flid, hvad klogt hans
 Hierne begrunder,
 Som Elskerindens Blik, den hæftigtelskende Be-
 ler ;

Hver en Skønhed da glæder, hver ubetydelig
 Mangel

Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendoms-
 meligtkiære.

Gerda forgieves dog her hos Freir om Mang-
 lerne søgte,

Ehi han var fuldkommen skøn, var Gud, blandt
 Aser en Første.

Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun
 paa eengang

Lam som et Lam, og saa from som en inder-
 ligtkurrende Due ;

Da gled haarede Plesværk ned fra den glatteste
 Nakke,

Ehi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvir-
 fled med Blussen :

Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser
 et Gienskiær ;

Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke
 jeg først har

Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun
 Linene synke,

Skælvende stod hun nu der, som da Embla
 sprunget af Stammen
 End halvnøgen i Barken stak og betragtede sin
 Afsur.

Og med de snehvide Hænder hun Bølgerne tog,
 og begiød sig
 Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblus-
 sende Kinder.

Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled;
 hun fandt sig

Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa
 sit Leie,

Vendte sig tit, opstod, og gik hen for Freier
 at skue.

Men den venlige Giosin (useet i Følge med
 Skirnir,

Rom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig
 Vidne til alt var).

Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælves
 de Laage,

Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med
 Liliefingre,

Afsted sin Balmufrands over loffede Tinding,
 og glædte

Med den livsaligste Drøm skien Gerdas bankende
 Hjerte.

Skirnir fuldender sit Verinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Diergtrolden i Pandserplader.

Som Guldbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle quiddre paa Grene)
I Haanden bar han en sortbrændt Stang,
Dog stod han der ei allene.

Ham fulgte trolig den Datter huld;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Som Ranken omslynger den runfne Vul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bøger hun ind for Guden bar;
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Den Gamle sagde: Med kielligt Svar
 Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold;
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Hvis ret jeg mærker, hun er ei fold,
 Han elsker ei meer allene.

Men uden Faderens Ja dertil;
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Er alt kun Tant! Det give sig vil;
 Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget, min Ven, du veed!
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Mellem Jetter og Guder er Enighed
 Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker min Mø er saameget værd,
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Som Veilerens gode, bedste Sværd;
 Det vil han mig ei formene.

Naar Hjertet elsker foruden Evig,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Da tænker Veileren ei paa Krig,
 Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skænker sin Klinge blank,
 (Solstraalen i Skyen sig bader)
 Da skal han favne den Lilie rank,
 Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave smuk,
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Da møder forgieves hans ømme Suk
 Granfieldets haardeste Stene.

Med denne Bækked drog Skirnir bort;
 Dugdraaben glindser paa Blommen;
 Og Veien fandt han langt mere kort,
 End den, som han først var kommen.

Nu reed han igjen paa grønne Vang;
 Solstraalen i Skyen sig bader;
 Da tænkte den Svend, ved Sværdets Klang,
 Paa Odin Asernes Fader.

Da huffed han paa den Kiede sei,
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Som Fenris bandt, og som svigted ei;
 Vandt Hesten, og gif allene.

Med langsomme Skridt til Elverhøi;
 Dugdraaben glindsr paa Blommen;
 Og nærmed sig uden mindste Støi
 To Dverge, som did var kommen.

De sad og nød den friske Luft;
 Solstraalen i Øyehen sig bader;
 De quæge dem tit i Græssets Duft,
 Men Solens Lue de haver.

Der dandse de tit saa veltilsfreds,
 Mens Fugle quiddre paa Grene,
 Beskriver i Duggen den mørke Kreds,
 Og plette de mosgroete Stene.

Da Skirnt saae dem i Dandsefærd —
 Dugdraaben glindsr paa Blommen;
 Forment han dennem med draget Sværd
 Den Vei, som de did var kommen.

Og Kaffer J ikke den Lænke god,
 (Solskraalen i Skyen sig bader)
 Som Odin kræver, da eders Blod
 Jeg offer Gudernes Fader.

Forbausede stode de bitte Mænd;
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Med sorte Tunger de lalled igien,
 De Skælved i hver en Sene.

De blinkte med Vinene, peeb som Muus:
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Af spær os dog ikke det mørke Huus!
 Vi har jo alt Lænken i Lommen!

Vi vidste hvad Odin bød fra Sky!
 Solskraalen i Skyen sig bader;
 Vor bedste Lænke da vilde vi flye
 Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o Skirnir, lyt!
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Af Fuglenes Ande, Fiskenes Spyt,
 Af Bjørnens seigeste Sene.

Af Qvinderne's Skiæg vi den danned god,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Af Ratsodens Smæk, af Klippens Rod;
 Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor;
 Solstraalen i Skyen sig bader;
 Men Dværgene smutted i svarten Jord.
 Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den sribede Himmelbro;
 (De Fugle quiddre paa Grene)
 Den skinte saa listig og farvesro,
 Som Guld og som Edilstene.

Da ileb Skirnir som Fuglen i Vaar;
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 For atter at ssee Valhallas Gaard,
 Hvorfra han saa snelt var kommen.

Indgif han for Odin og Freir igien,
 Han monne sit Bud frembære.
 Tak være den bolde yffe Svend!
 Han røgted sit Vrind med Vre.

Med Lov og Pries blev han overført
 Nu havde man Trøsten funden,
 Naar Freier blev af sin Længsel løst,
 Og Fenviis fængselbunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Badmel, bløde Maar,
Den skønne Viergets Pige foer
Fra Fjeldet og fra grønne Jord.
Ad Vifrost drog den unge Brud,
I Lusten liig et Stiernefud.
Alle Gudinderne mon staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,
Modtogte Freiers Hjertenskiær,
Og da de stued hende nær,
Det sidste Glimt af Harne svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store, gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre fald.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freyas Lund,

Og kysset hendes Rosenmund.
 Og hver en Ås, med henrykt Aand,
 Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Eder Freiers Fryd,
 Dertil har Harpen ingen Lyd.
 Du som har beilet kiender sligt;
 Det læres ei af Skjalbedigte.
 Men du, som elsker ei endnu,
 Skynd dig jo før jo heller du!
 Og naar du favnes af din Mø,
 Og troer af Glæde sødt at døe,
 Saa veed du hvad Gud Freir fornam,
 Da kjaalent Gerda kysted ham.

Nu ender her min Elskovsang,
 Snart giver Harpen anden Klang.
 Tit Visen, som en liden Fugl,
 I Vaarens grønne Bøgeskiul
 Opholder sig i Glædens Dal;
 Snart stormer Sengen som en Hval
 Snelt giennem Nordens Vinteris,
 Da suser det paa Jetteviis;
 Da skynde sig de drevne Ord,
 Liig Skum af Hvalens Næsebor,
 En Straale høi og stærk at see,
 Der taber sig i Nattens Sne.

I Glædens allerbedste Fæst
 Tit findes Spiren til at døe!
 Ulykken strax begyndte nu,
 Af Bryllupsfryd stæeg Frygt og Gru.
 I Hallen var vel Lystighed,
 Men Ulven gif omkring og beed;
 Snart napped den i Asaskiæg,
 Snart i Gudinders trinde Læg.
 Da Odin nu af sligt blev fied,
 Og eied Lanken, som vi veed,
 Da var han kun betænkt derpaa
 Fenris med den at bundet faae.
 Han Kieden gav i Heimdals Haand,
 Thi denne Gud var snild i Aand:
 Næst Løse, naar der her blev spøgt,
 Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;
 Dog Heimdals Spøg var bittert ei,
 Det blomstred som Fiol i Mai;
 Men høstes Asalokes Nøst,
 Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdal med Lanken i sin Haand,
 (Den var et smidigt Senebaand)
 Sig nærmed Ulven, med et Smil,
 Og raabte: Nu har Sorgen Fjil.
 Fordømt til Helheim alt Fordærv!
 Til Glæden give hver sin Skjærv.

Hver stræbe maa, som han kan bedst,
 At hædre Freiers Bryllupsfest.
 Og du, min Ulv! som taus gaaer om,
 Hvad om du frem i Krebsen kom,
 Og mored Guderne med Styrke?
 Det er dog den vi alle dyrke.

Ga, grinte Ulven, uden Kraft
 Blier Hamren kun et Hammerkast.
 Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
 Vil du mig binde som en Hund?

Den, svared Heimdal, bindes flet,
 Som raader selv sin Frihed ret.
 Træl bindes; men i Styrkens Haand,
 Blier Baandet til et Hædersbaand.
 Tillad, du som paa Helteviis
 Kan knække Jern, som fløre Riis,
 Til Lyst for Odin, Freir og Thor,
 At binde dig med denne Snor!

Spidsesnudet Ulv hen i hver Bran
 Efter sin snilde Fader saae;
 Men Loke var paa Eventyr.
 Da skulede det lumste Dyr,
 Lod Halsen synke, viste Tand,
 Skød Tungen over Riøvens Rand,

Og giøde: Heimdal gaa din Vej!
 I Aften vil jeg bindes ei.
 Det veed desuden Freir og Thor,
 At Den kan bryde Senesnor,
 Som tykke Kobberlænker brak;
 Det skaffer mig kun liden Tak.
 Er denne Snor naturligt giort,
 Da vil den ikke sige stort;
 Men er den lavet saa med Evig,
 Hvi vil du da forraade mig?

Heimdal blev rød; men Asatyr
 Den Ungersvend, som intet skyer,
 Og Heimdal skamfuld rødme saae,
 Sik Løben fast af Harme blaa:
 Det ærgred ham, at slig en Gud,
 En Heimdal saae forlegen ud,
 Og skjulte sig bag Tausheds Lø,
 Til Være for et lumpent Fæ!

Ydmyge vilde han den Klobes,
 Opveie Skamfuldhed med Trods,
 Og raabte høit: Kom Ulo! min Haand
 Skal være Borgen for dit Baand!
 Jeg lægger Haanden dig i Munden,
 Imens du vorder lænkebunden,

Og mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der.

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asathor gif til ham hen,
Og hvistked: Hør, min unge Ven,
Det skulde du dog ikke vove!
Jeg maa dit holde Forsæt love,
Men Helten trænger til sin Haand.
Da svarde Tyr med opbragt Aand:
Du Kloge der, lad mig i Ro!
Vel muligt du behøver To,
Men Asatyr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med Een.

Derpaa han stak, med Blus paa Kind,
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gaved som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bundet ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dværges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asatyr,

Thi han betalte Ulvens Bæand,
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt skaf den unge Mand
Armstumpen i en Bunte Sand,
Og strakte Armen høit i Bø'r,
Og raabte: Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaar til Bausunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som flemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.
Naar Haand og Sværd staae ligegodt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Dermed han ud af Salen gif,
Fulgt af Gudinders ømme Blik.
De tænkte: Hvilken Helt, hvor stor!
Han vil fordunkle Asathor.
Kun Gerda paa sin Freier saae,
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

Asodin saae paa Asathor,
Der fæstet Blikket dybt til Jord,

Og mæled: Det har ingen Art!
 Du vorder Aser Jetter snart:
 I Vildskab, ubesindigt Mod,
 Kun spilder sig det frække Blod.
 Du kasted bort, min Søn, din Hammer!
 Ei længer Freiers Glavind flammer,
 Som, naar det droges, raabte: Skialv!
 Og dræbte Kæmper af sig selv.
 I Morgengaven han det gav,
 Nu giemmes det i Biergets Grav!
 Vel Fenris nu er lagt i Baand,
 Men Tyr har tabt sin høire Haand;
 Han hersker alt i Egirs Fiord,
 Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talte, stod Odin langsomt op,
 Med Brynien om sin Heltetekrop,
 Og gik fra Vingolf, mørk i Sind. —
 Da sad med Haanden under Kind
 Og saae paa Ulven Asathor,
 Og begge mæled ei et Ord.
 De Tærner slukte Fakler ud;
 I Mørke sad den vrede Gud,
 Og stirred hen paa Ulven hist,
 Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
 Hvorved fast skælved Hlidskjalfs Top;

Gæst ud af Sal, slog Døren i,
 Næst Hjelmen af, gav Løkken fri,
 Tog frem sin Karm af lune Stald
 Og agede med Jordenskrald.
 Den hele Nat med Lyn han skød,
 Det slog paa Jorden Mangen død.
 Da brændte hist en herlig By;
 Eggkoven flammed høit i Sky;
 Da græd de Mødre, spæde Børn,
 Mens Thor kun skummed som en Bjørn.
 Han var af Harm som Graven stum,
 Det kildred ham, at han var grum.
 Først da det gryede hen ad Dag,
 Han kjørte mod Thrudvangers Tag.
 Der trykte Sig i stærken Arm
 Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
 Hun frygted ei hans Raserie,
 Hun vidste det var snart forbi.
 Da smilte Jorden mildt, men græd
 Sin klare Dug, som Drengen spæd,
 Naar Faderen var altfor streng,
 Og slog for haardt sin lille Dreng.
 Da rørtes Thor, det ham fortrød,
 Af Kempens Dine Taarer flød;
 Thi rolig var han god af Sind.
 Da sendte han paa Morgenvind
 Tialfe med Roska ned, den Mø,

Til faste Land og Gefions De,
 At skænke Guld og Sølvkruus,
 Til dem som misted deres Huus.
 De Døde bragtes til Valhal;
 De spæde Børn i Flokketal
 Som indebrændte denne Nat,
 Dem kaared Frei til Alfes brat.
 Da glemte Smerten de for Glæde,
 Af Skuldre voxte Binger spæde.
 De fløi omkring i Freyas Skov,
 Forældrene fik daglig Lov
 De kiære Glutter der at møde.
 Da glemte de at de var døde!

Ægirs Gæstebud.

I Havet stander Den:

Nu Hlesey kun er liden,

Ehi Bølgerne med Tiden

Har pløiet den i Søen;

Men stor i Oldtids Dage

Den kneised høi og brat,

Og trodsed Nordens Drage,

Det sorte Rattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,

Der stod af Muslingskaller

De hvælvehøie Haller,

Hvori Hler Ægir boede.

Mens Ran paa Dybet hvæste,

Han sad ved Perlekruus;

Snart drak han, og snart blæste

Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
 Den skumle Nan, som spættet
 Udspænder Druknenættet,
 Som Egenes Gudinde;
 Som Gladen Egir smilte,
 Kief var han, uden Harm,
 Og tit han trøstet hvilte
 I deilig Havfruarms.

Naar Nan paa Dybet lured,
 Han blev i Sol tilbage;
 Med demantkroget Stage
 Han Søverspeilet fured.
 Og ei han kunde følge
 Med Skum sin søde Lyst,
 Hvergang han trykte Bølge
 Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
 Han ofte dybt bevæget;
 Thi saligvederqvæget
 Nu Arm i Arm de hvilte.
 Høit Egir elskte Guder,
 Og han var Guder kjær:
 Mod Søen Himlen luder
 I sammensmeltet Skær.

Nu bød han dem til Festen;
 Thi, var ei Man tilstæde,
 Han følte Benneglæde
 Og tit bespiste Gæsten.
 Han brygger Øl i Kummer
 Af Flintesteen og Sis;
 Og Fisk og Krebs og Hummer
 Blev kogt i tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
 Thi hvergang han har Glæster,
 Er Gudens Riggemeester
 Den raske Finnaefænger.
 Han bruger lidt kun Ilden,
 Ham hylder hver en Elv:
 Alt sødet blier ved Kilden,
 Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
 Medhvirvler i en Hule
 I Skum de Bølger gule
 Med rædsomtfaale Fagter,
 Der knuser Eldirs Rølle,
 Hvad Havet blev til Deel,
 Der knager Vgirs Mølle,
 Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
 At Freir til Gerdas Fader
 Gav den af staaene Plader,
 Som bedst var til at stride;
 Han mildned Troldens Avind,
 For ei af Sorg at døe,
 Gav bort sin stærke Glavind
 Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
 Dem intet meer adskilled,
 Han overgik sit Villed,
 Han vandt den bedste Seier;
 Og Biergets skønne Pige
 Gav ham til Bederlag
 Et Skib, som ei sin Lige
 Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
 Den gode Baldurs Snekke:
 Den kan ei Klippen knække,
 Den gaaer i Sø og Mose;
 Der sidde kan ved Siden
 Af Gud, Gudinde trygt;
 Men ikke dog til Striden
 Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid, til Stabel
 Den glider let fra Havnen,
 Med rige Fragt i Stavnen
 Og hæver høit sin Snabel
 Af sorte Horn med Ringe,
 Saa glindsende, saa frum;
 Og mod den brede Bringe
 Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
 Jernpladerne bevare,
 Det kaldes Nagelfare,
 Og det er bygt af Negle.
 Det Skib tilhører Jetter,
 Det stil i Sumpen staaer;
 Bygmesteren dog sætter
 Til Skibet, Kar for Kar.

Hvo klipper ei af Døde
 Den lange Negl paa Haanden,
 Han steds forøger Baanden,
 Han Guder vil forøde;
 En Fordeel Jetten gives,
 Som han at nytte veed:
 Ulykken stille trives
 Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Setinden
 Nu gav i Morgengave,
 Gjør hver en Storm til Slave,
 Og segler stik mod Vinden.
 I Harnisk Guder alle
 Paa Dækket kunde staae,
 Og seile fra Valhalle
 Til Egir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
 Det foer paa Sø og Stræde,
 Da vikled som et Klæde
 Ung Gerda Skibet sammen.
 Paa Brystet hun det dølger,
 Der vugges det, — o Frei!
 Igien paa tvende Bølger,
 Som Havet eier ei.

Tænk nu hvor stolt at stue
 Var denne Fart mod Den,
 Til Egir over Søen,
 I Morgenrødens Lue:
 Ved Roret Odin Vise,
 I Stavnen Vidar var,
 Og hver en deilig Dise,
 Som Blomster i et Kar.

Da løb det som i Naen,
 Da trængtes ei til Raften,
 Og Bragi sang ved Maaften,
 Og Heimdal sang i Naen.
 Niord slagred høit i Flaget,
 Fiint stænkte Vandets Støv,
 Men Frigga hvælved Taget
 Med sine Egelsøv.

Da slyngtes Løb om Vanden
 Og da forøgtes Spøgen,
 Thi aflædt, splitternøgen,
 Stod Tyr paa Snekkeranden:
 Sit Sværd, det korte, brede,
 I venstre Haand han holdt,
 At styre Hayens Brede,
 Som vilde spille Vølt.

Da maatte Diser bæve,
 Thi Hayen sægted tapper,
 Den efter Guden snapper
 Med frygtelige Kiæve.
 Dog hørtes Heltens Latter,
 Ei Vølgen tvang hans Mod.
 Han sprang i Skibet atter,
 Og Hayen flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge;
 Den fæle Ran i Dybet,
 Som glæder sig blandt Krybet,
 Tog Hayen fra sit Følge,
 At gjøre dem forfærdet,
 Som giæsted Egirs Sal.
 Nu, da den sank for Sværdet,
 Udsendte hun en Hval.

Som De med Klipperevner,
 Den kom, med barske Bæsen;
 Vandstraalen stod af Næsen,
 Den svulmed som en Hævner.
 Da Heimdal foer som Lynet
 I Springets Straalevand,
 Og deilig stod for Synet
 En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
 Med rædsomt Gnisterøie;
 Det monne Hvalen boie,
 Den sølte sig forvirret.
 Mens Odin læste Runer
 Tilbunds den atter gif,
 Thi stærkt, som med Harpuner,
 Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
 Til Egirs De, den milde,
 I Aftenrøden silde
 Hin høie Asaskare;
 Og som en Sky sig flyder
 Fra Luft i Bølgens Favn,
 Saa let Skybladner flyder,
 Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet
 I Solens Aftenrøde,
 Da svømmed dem imøde
 Havfruerne, som hastet;
 Med Haar saa grønt som Sivet
 Man saae dem, tre og tre,
 Med Arm i Arm om Livet,
 Saa hvide som en Snee.

Med Sølvørstør ad Nakken,
 Paa Iffen hvide Hatte,
 De tumled, aldrig matte,
 Bød Alferne paa Bakken.
 Det lyse Alfesølge
 Da steg fra Skibets Rand,
 Og fulgte dem fra Bølge,
 Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
 Hver Alf var deilig Kriger,
 Havfruene var Piger;
 Da gik det med en Kyssen,
 En Kryssen og en Hvisken,
 Dag Hieldekloftens Skiul,
 Som naar hos Sølvfiskken
 Der pladsker sig en Fugl.

Hler Vægir sad med Elmen,
 Sin Stang, med Demanthage;
 Og dannet som en Drage
 Med Kam, var Sølvhjelmen.
 Skiondt Hjelmen smykte Guden,
 Den rysted Siæl og Sind:
 Der hørte man med Tuden
 En evig Hvirvelvind.

Og midt i Glæstestuen,
 Thi Nat det nu var vorden,
 En Klump af Guld paa Jorden
 Høit lysnede som Luen.
 Da Vægir dem bespiste
 Med hvad han havde bedst,
 Og alle Guder viste
 Sig glade ved hans Fæst.

Men fiernt i Finnedalen,
 Igiennem Sne og Taage,
 Med skuldne Dienlaage
 Fløi Alflok som galen.
 Som Sne var bleg ham Rinden;
 Den sorte Hovedlok
 Udbredte sig for Binden,
 Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Sielen,
 At Fenris nu man tvinger.
 Med Flaggermusens Binger
 Han vredt ombandt sig Hælen.
 Paa Skuldren sig af Uglen
 Han satte Binger studs;
 Derpaa Ulykkesfuglen
 Strøg Klippen, som en Struds.

Mig har man ikke buden
 Til Hlesey med de Andre.
 Nu kan jeg ene vandre!
 Nu man foragter Guden.
 Men Thor i Østerleden
 Drog bort, er ikke Giæst; —
 Jeg kaster Klint i Hveden,
 Forstyrrer denne Fæst!

Hvis ikke jeg kan nyde,
 Skal Andre heller ikke;
 Med glædedrukne Blikke
 Skal ingen Gud sig fryde.
 Snart vil de alle sande,
 At Rosen har en Torn;
 Og Malurt skal jeg blande
 Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
 Dog ogsaa Svag kan saare!
 Du staaer til Disars Taare
 Min Higen og min Tragten,
 De lære skal at frygte
 Usløse som en Mand:
 Jeg spilder deres Rygte,
 Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
 Med Falskhed vel kan trives?
 En Sandhed kun der gives,
 Men hundredtusind Løgne.
 Man Mængden let forfører
 Naar fræk man ifkun vil:
 Snart troer den, hvad den hører,
 Og Løse har sit Spil.

Som saa han monne siunge,
 Henfoer han ever Bierge,
 Han stolte paa sit Bærge
 Sin frygtelige Tunge.
 Han gif til Kystens Næbde,
 Og lod af Dværge smaae
 Med skarpe Slangebædder
 Sin Tunge tæt bælæ.

En Krands hans Hoved pryder:
 I hvert et Findinghjørne
 Udstrutte stive Tjørne
 Og sortblæe Skarntyder.
 Til Hleser han sig trænger;
 Der voldte ham din Død,
 Du bolde Finnaefænger!
 Som Veien ham forbød.

Besprængt med Trællebldet
 Ved Døren han sig satte;
 Han monne vel sig fatte,
 Han tabte ikke Modet.
 Den blege Blodbefrængte,
 Ved Dørens gyldne Pæl,
 Paa Trædsfæd ene tænkte,
 Og stirred paa sin Hæl.

Hil være Diser alle!
 Hil være Balhals Guder!
 Derude Blæsten tuder,
 Men luun er Egirs Halle.
 Her efter Glæden tragtes,
 Her vorder Øllet smagt:
 Ubuden Gæst foragtes,
 Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I saa stille
 Og stirre ned i Skibdet?
 Jeg Egirs Træl har dødet,
 Det største Kogesnille.
 Han vilde mig forbyde
 At staae paa Egirs De.
 Træl maa sin Herre lyde,
 Og næsviis Træl maa døe.

Odin.

Med Asers gode Minde
 Du meer indbydes neppe,
 Du Hgle bag en Skræppe!
 Du Broder til Helblinde!
 Viig bort, du Lystforsøder,
 Som bryder Fredens Eed.
 Hvor jeg dig atter møder,
 Dig Gagner styrter ned.

Lofe.

Meer venlig i din Tale
 Var du, da du som Tærne
 Fortrylled Nindas Hjerne
 I Garderikes Sale.
 Du gik i Trællekapper,
 Og glemte Fønsals Diis;
 Gud! mere viis end tapper,
 Og mere klog end viis.

Bragi.

Saaledes tør du siunge
 Til Valhals høie Fyrste?
 Med Haar i trodsig Børste,
 Med giftigstebne Tunge?
 Ha fly Valhallas Straale,
 Styr i dit Mulm og fnys!
 Og kan du ikke taale,
 Saa se det rene Lys.

Lofe.

Jeg kiender dine Dyder:
 I No du sanker Falgen,
 Med rustne Sværd i Balgen,
 Du, Bragi Bønfepryder!
 Du slyer, hvor der er farligst,
 Du pyntelige Gud!
 Til Drabet est du varligst,
 Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tør du forhaane
 Den Gud, som glæder Jorden?
 Hvis høie Qvad i Norden
 Husvaler som en Maane?
 Som Nidingsværket dræber,
 Som danner Gud af Grum;
 Som aabner Elfskovs Læber;
 Gjør han ei Ondskab stum?

Løke.

Huff da du dig forlystet,
 Og svagt mod Thiasse værged!
 Da Erolden dig i Bierget
 De skionne Vbler krystet.
 Taalmodig da at være
 Dig lærte Fjeldets Skræk.
 Dengang af Bragis Vre
 Du tog dig ei saa fiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig
 End Ydun, ingen findes.
 Tid at din Tunge bindes!
 Dog jeg er ligegyldig.
 Din Uffelhed dig gotter?
 O en elendig Høst!
 Lys kun, du Gudsbespotter,
 Jeg agter ei din Røst.

Lofe.

Du hader Mænd, du Grumme,
 Ved hviis Dag i Sale;
 Men Natten kan ei tale,
 Og Skovens Træer er stumme;
 Bag Bussens lave Toppe
 Du hader dig i Flod:
 Den hvideste blandt Kroppe
 Ophidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt du dig formaster?
 Du pletter Maanestraalen?
 Har Torne da Fiolen?
 Paa Sneen Kul du faster?
 Ha fly til Fielde sorte!
 Forstyr ei Glædens Stund,
 Og gise ved Egirs Porte
 Ei høst som Lænkehund.

Lofe.

Tie Odin! Kun iblinde
 Du deler Geir blandt Kæmper,
 Din Trolddom Modet dæmper,
 Du søger Seid som Qvinde.
 Du helst den Feige Kaaner,
 Bag tykke Skjolderand.
 Du Mimers Hoved laaner,
 Men fielden hans Forstand.

Frigga.

Ha Loke, du est galen
 Som alle Guder haber;
 Til Afernes Alfader
 Du taler saa i Galen?
 Han vil ei Freden bryde
 Ved Egirs Glastebord,
 Men dybt vil dig fortryde
 Smorgen dine Ord.

Loke.

Tie, Frigga, Jordens Dronning!
 Paa Kløen følger Svien.
 Du ligner Dronningbien,
 Har Mænd, men ingen Konning.
 Dit Blomsterfæd i Vaaren
 Sig aabner for hver Lyst,
 Da viser Længselstaaren
 Os Tanken i dit Bryst.

Freya.

O Loke, kan ei Vreden
 Din bittre Tunge tømme,
 Saa hør en bønlig Stemme,
 Hat dig og vær besfeden!
 See Freyas gyldne Taare,
 Den smelte lad din Harm.
 Hvor nænner du at saare
 De store Gunders Barm?

L o f e.

Hvad svækker Freyas Kræfter?
 Hvad volder hendes Trængsel?
 Hvi græder hun? Af Længsel!
 Af Længsel! Og hvorefter?
 Den skønne Brudgom fattes?
 O der er Flere jo!
 Elig Mangel kan erstattes,
 Før Maanen gaaer til No.

Hvi mon vel Odur vige?
 Hvi brød han sine Kieder?
 Blev disse Yndigheder
 Tilfidsst ham væmmelige?
 Blev de ham altfor blotte?
 Veeg han i Valaskialf
 En Fryd, som deles maatte
 Med hver en As og Alf?

F r e i r.

Sie Snog, som arrigt hvidsker
 Med ildrødfiale Blikke.
 Hvi vil du Rosen stikke?
 Bind dig om dine Tidster!
 Hvi haaner du den Gode?
 Utykker er der nok;
 Gaf til din Angerbode,
 Med filtet Maresok.

L o f e.

Dit Vælskøie brænder,
 Du har Valhalla sveget;
 Thi med dit Sværd er veget
 Din Kraft fra dine Lænder.
 Som Igle Gerda nyder
 Dit søde varme Blod;
 Hvergang dig Freya fryder,
 Da smiler Angerbod.

H e i m d a l.

Hos Trolde af Vandefallen
 Du drak i Klippehuset,
 Nu kommer du beruset
 Og ypper Riv i Hallen.
 Kun Ølets stærke Dunster
 Har lært dig tale frit;
 Vi kende dine Kunster,
 Din gamle Vid er slidt.

L o f e.

Hvad Taabe? faer til Helved!
 Hvad? Du tør Lofe true?
 Er ei af Regn din Bue?
 Af lutter Dunster hvælvet?
 Hvad er din skønne Farve?
 Riv Rosen af sin Torn!
 Hvad est du bag din Larve?
 En Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
 En Hjarne snild og fløgtig,
 Men som blier aldrig dygtig,
 Fordi den mangler Dyden.
 Som Løgtemand du spaser
 I Mosens Taageslud,
 Vil blusse vilde mod Ufer,
 Men slukkes og gaaer ud.

Lofe.

Naar Lammet venligt bræger
 Og lader feigt sig slagte,
 Mon derfor jeg skal agte
 Hvad Taaben kun bevæger?
 At være from og lydig,
 Hvad er det i en Sum?
 Kun, Baldur, den er dydig,
 Som søvnig er og dum.

Da Vidur tang, men stirred
 Saa strængt i Lofes Døie,
 At Trolden for den Høie
 Blev bleg, og Løben dirred.
 Det var som Skyens Pumpe,
 Naar den med sagte Brum,
 Med tykke Sko paa Stumpe,
 Udsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
 Og dybt i Mulmet lyste,
 Mens Asaloke gyste,
 En blaaligkantet Lue.
 Et Skrald hen over Jorden
 Og over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden
 At nær var Asathor.

Da maatte Loke sukke,
 Dog tvang han end ei Harmen.
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skæggethvilde Bukke;
 Han skued Thor hin Hvie,
 I Malm, med sorte Skiæg;
 Dog gnistred Lokes Dje,
 Han blegned som en Bæg.

Thor.

Tie stille Guds Bespotter!
 Som Afers Glands fordunkler;
 Jeg seer dit Dje funkler,
 Dit Nidingsværk dig gotter.
 Kom kun, din Skiabne haster,
 Jeg ende vil din Ewig:
 Til Utgard jeg dig kaster,
 Til Hel, paa dine Liig.

Lofe.

Jeg tør dog sige dette:
 Din Hammer ei forskrækker!
 Thi Midgardsormen dækker
 Med sine Skæl den rette.
 Tit spottet som en Fiante
 Du bluffed, mindre kief:
 Husk da du sad i Vante
 Hos Skrymner, som en Giæk.

Thor.

Tie stille Gudsforagter!
 Som haaner Lysets Flamme;
 Jeg bruger ingen Hammer,
 At standse dine Jagter.
 Seer Granen du paa Stenen?
 Den skumbestænkte Blok?
 Jeg hænger dig paa Grenen
 Der, ved din egen Lok.

Lofe.

Det ei Umagen lønner
 At Lofe længer raser.
 Jeg sang for høie Aser,
 Jeg sang for Asers Sønner;
 Kun Thor min Tunge truer,
 Han kan ei Spøg forstaae,
 Han hugger før han truer,
 Og derfor vil jeg gaae.

Saa skød han sig, som Aalen,
 Med Slim igiennem Bølgen.
 Heel ivrig i Forfølgen
 Da saae man Lynildstraalen.
 Dog skærmed Klippens Bolde,
 Og Lokes egen Jil,
 Han slap til sine Trolde
 Og undgik Skyens Piil.

Men som en Slud der svinder
 Meer blaa os Luften viser,
 Saa smilte Balhals Diser
 Med mere røde Kinder.
 Huldt hørte man bevæge
 Sig Bølgerne paa Kyst,
 Og Egirs Strengselege
 Forkyndte Gunders Lyst.

Loke's Sviig.

Hen Loke flød i Havet, som Orm, slimet blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Jil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Miil.
De smidige Knuder fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forsølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand, Græs.
Saa blev han atter Asa; sad paa Klippeblok,
Som Hyrden naar han vogter. Fjeldgieders Flok.
Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
Hvad est du nu min Loke? Jothun eller Gud?
Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa døsfige som Drager de ruge taust paa Skat.
Der varmer intet Solskin, fryder ingen Baar;

Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
 Der kiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
 Al deres Belyst er Biergffossens Klang.
 De slumre dybt som Bjørnen i Vinterkuldens Plet.
 Hvad gavner Heltekræften, naar Tossen er en Helt?
 Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
 Det mored dog at spotte hans Harpe naar den klang.
 Skal aldrig meer i Fænsal jeg skionne Diser see?
 Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Sne?
 Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
 Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
 Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
 Til Blus din høie Lue, du stærke Asathor?
 Ha, ved min Fader Forbout, Asathor er dog en Mand!
 Hvis Hælften han besad kun af Lokes Forstand,
 Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
 Saalmodig længe taalte han Asalokes Spot.
 Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul
 Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
 Jeg deelte Florridas Hæder; og hvergang Jorden skialt
 Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
 Diserne de vene mit Die forlystet';
 Med Blussen Fulla skælved naar jeg hende krystet;
 Jeg veed hun er forelsket i Loke, stakkels Varn.
 Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
 Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
 Naar Rødmen blier Bane, saa rødmer man ei meer.

Godt smagte Søhrimmer, og Valaskjalsens Drif,
 Einheriarne leged med Skjold, Sverdestik.
 Det var dog altid lystigt, Udspredelse for Diet;
 Saadan gif Tiden hurtigt; Løse var fornøiet.
 Jeg kunde alting nyde, kunde høre, see,
 Dertil var jeg den Kløgtigste for alt at belee.
 Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
 Som Kat naar den spaser paa Guls med en Muus:
 Først gatter den sig listigt ved Staklens Springebands,
 Griner taust i Skjægget, loggrer med sin Svands;
 Men er den først tilfulde ret af de Løier kied,
 Da bløder stakkels Taabe, den føler Katten beed.
 Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
 Han slikker sig om Skjægget, han sig om Poten slikker,
 Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
 Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil J savne meer!
 Snart vil sig Odin undre, hvorfor der ingen leer?
 Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
 Og kirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
 Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg:
 Snart vil de see hvor Alvor blier dum uden Spøg.
 Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
 Naar ei Løse bringer Suurdeig meer til deres Brød.
 Nu vil sig Rosen reise, som glat Straa med Korn:
 Ha hvilken Skallet Rose, foruden Mus og Torn!

Straal kun høie Glæde, glinds kun stolte Lys!
 Hvor er din skønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
 Ha sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skid,
 Bevægelsen er ophørt, Jer Stilhed er Død!

I disse sære Tanker urolig han sad,
 Og stirred stundum heftigt som Espetræets Blad.
 Han tænkte: Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
 Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven.
 Urolig sværmed Loke blandt Fiældets Granstammer;
 Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg Kasser ham sin Hammer.
 Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
 Thor, raabte han, for Hamren gav gierne sin Sif!

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal,
 Til Jernvidieskoven, ved Fiældkløstens Gal.
 Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Vakkens Muld:
 Han snøete sine Pile med Baand af klaren Guld;
 Han fletted Hestenes Manke med røde Lidser ind,
 Mens Guldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
 Han stirred hen i Marken, og da han Loke saae,
 Da raabte han: Velkommen, du Odins mindste Taae!
 Medlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
 Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpeland?
 Har du lidt næsviis været? jog Guder dig paa Port?
 Ei, det var utilbørligt, uforstammet giort.

Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?

Sagtmodig satte sig Løse hos Jetten paa Blok;
Han quod: De lækre Smuler jeg dyrt fortjener nok;
Og var det ei for Eder at være tit til Gavn,
Jeg holdt ei ud i Åsgard, i Valhallasavn.
J trønge til en Speider, en Viismand, som veed
Om Guder's Idrætter fuldkommen god Bessed;
J kan mig ei undvære: saa fandt jeg mig deri!
Miskien'dt jeg stedse vorder, staaer dog Eder bi.
Og maa da nu mig trøste, for alt hvad jeg leed,
Den Løn jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da Foggred Thrymurs Patter, saa Grøvtens Vidie
Hvad, raabte han, betyder den taabelige Snak? [sprak;
Troer du at fange Jetter, med Vine svøbt i Blaar,
Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
Naar den er ødelysten og myrde vil en Mand.
Hvad vil du Vendekaabe? tael ud af dit Skæg!
Hvis ei jeg gaaer i Fjeldet, lukker Biergets Væg.

Åk, du har Net at trodse, svarde Løse nu,
Selv Aukthor i Valhal har Kraft ei som du.
Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,

Du frydes ved Ranet, og deri gjør du vel.
 Thi kiondt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,
 Den skaffer dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
 Og store Løsepenge du indkræve kan,
 Ifald du kun nytter din Fordeel med Forstand.

Hvad Penge? raabte Jetten drabelig og svar,
 Mon Guld, Sølv, Kobber, Thor som Thrymur har?
 Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
 Men meget har man talt om Odins Datter Frei!
 Man siger hun er yndig, har Haar: guult Metal,
 Krop som Elfenbenet, Læber som Korall;
 Dertil liflige Stemme; en Arm rund, blød;
 En Mund der veed at kysse, som Honningen saa sød.
 Elig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
 Lokker ei saa lifligt, seer ei deilig ud.
 De frumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er fied;
 Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 Skal Thor i Morgengave Mjøltnir atter faae;
 Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
 Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
 I Vederlag at faare til Brud hans smukke Syster.
 Der hørte du mit Forsæt! meld det Asers Flok.
 Mig tykkes vi har hadet hverandre længe nok.
 Et stadigt Venfskab slutter kiærlig Elfskøvs Pagt.
 Dybt otte Mil i Jorden er Thors Hammer lagt,

Og aldrig meer sin Midlner han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender Køn Freya til Liv.

Saa meldte Jattedrotten. Som Smaadrenge kom hans
Og fulgte sin Husbond, da lukte sig hans Bierg; [Dværg,
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder, af Jetter, i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gjaaldt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Han dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Bover treen
Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen;
Paa Volfstret hver Niding, med ond Samvittighed,
Omvelted sig, og Vandet stod i den kolde Sved;
Og Fenrisulven gisde hæst i sin Drivesky,
Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

Jeg hader Guder og Jetter! sang Loke, Fiende, Kiælv!
Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
O kunde jeg dem spille! tilintetgøre alt,
Saa dybt i Afgrundsvalget igien hver Skabning faldt.
Vee Jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Læ:
Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
Til Glød fortære begge, begge flamme vildt!

Da er ei meer min Noie, da min Kraft ei spildt.
 Da skal I — forsilde — beundre min Forstand!
 Da fisker Asalok i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker hiergblinde Drot;
 Af Dyd og Vitsdom rose sig Aser paa Slot.
 Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
 Naar List pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
 Da Thor blier en Jette. Naar Odin med Kunst
 Medlader sig til Herer i Midnattens Dunst,
 Da Ygdrasil skælver, da mørknes Urdurs Væld,
 Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
 Da blaaner Hel ei længer, blier af Glæde hvid;
 Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.

Til Valhal voved Loke nu efter sidste Leide
 Ei atter op at stige foruden sikkert Leide:
 Han sneg sig en Aften i Siølund's Bøgeskov,
 Da Bonden hjem fra Marken førte med sin Plov.
 Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
 Sprang giennem hvide Sand fra Herthas Møderbryst;
 Der hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Fro
 Af Tegl, stærke Vielker, opførte Kongebo.
 Der leged Alferne gierne ved Morgen- Aftenstund:
 De stænkte Freyas Taare som Dug i Bøgelund;
 Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu mod,
 Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,

Og sprængte grønne Værter: ved Solens Atterkomst
 Dufted da sødt i Lunden mangen Purpurblomst.
 De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
 Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at flaae,
 Saa blev det Nattergale, der sang om Elkov sødt,
 Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
 De salved Freyas Lokker hver Morgen med en Duft,
 Som lystigt sig udbredte vidt i klaren Luft.
 Engang lidt Olie stjal de fra Disen i en Skaal,
 Og gisde det paa Urten: det blev en Natfiol!
 Men altfor stærk var Kraften, som end man lugte kan;
 Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand
 Og gisde det i en Grønning. Da yndigt man saae
 De smaa Fioler vore, blaae bag grønne Straae.
 Saa leged tit Smaaalfen i Skovens dunkle Sale.
 De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
 For Tiden ham at sige, naar han, til Husets Tær,
 Fra Volfstret ile maatte til Plov og til Harv.
 De viste mangen Beiler, som gif i Aftenrøde,
 Veien han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
 Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
 Wandt Alfens Hænderne sammen, fast med Blomsterbaand,
 Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun om i Hu
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
 Nu dandsed de paa Græsset ved Kilders Klingkling,
 Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
 Da fremtreen Asaloke fra hulen Afskæmme:

Han ligned Ellekongen i Guldmaanens Flamme,
 Han bar en Drombærkrone, fælt Skiægget loe,
 Og under Raaben slæbte han Svandsen som en Ro.
 Først Alferne blev bange, de mente det var Tid
 Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
 Men da de kiendte Loke, da loe de alle høit,
 Sprang omkring i Græffet, og hver var saa fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
 De kiendte ei hans Ondskab, de vidste han var Als.

Hvad gjør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Øvst
 For med os at dandse? — Ja kiære Vørn, ja vist!
 Hvad gjør ei Alsloke, det nok I alle veed,
 For at forlyste Slutten i sød Uskyldighed.

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græffet hvidsled som Slange Lokes Svands:
 Da standsed Kildens Risten, bortsvandt Bækens Skiær,
 Frøer og Tuder kvækked i sorte Doblekiær,
 Og Gaarekyllingsvårmen paa Marken skreg om Liig!
 Dog aned hyide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tit i Græffet Hyrden med sin Nø,
 Mens Feberluftens Bisten forkynder: Een skal døe.
 De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand,
 Da spørger dybt i Busken den fule Lokes Aand;
 Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,

Som ei formaaer at kisle de stærke Blus paa Kind,
Seer tit om nogle Uger, — Frugten af Lokes Ewig —
Paa Daar med hvide Blomster det brataffælte Liig.

J venlige Smaaalfar, sang Loke saa from,
Veed J hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
Valhallas Børn J nævnes, Aser har Jer kjær
Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
J lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkell, ind!
Med Bønner formilde de vrede Guder's Sind.
Jeg har uhøvisk været, har uvorent talt;
Jeg nægter Eder ikke, jeg gjorde det for galt.
Men det var Egirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
Jeg har forhaanet Guder, Broden jeg tilstaaer!
Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
Kan Lukathor forglemme, hvad Asaloke sang,
Og høves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengiæld, Sandhed er mit Ord,
At skaffe Thor sin Mielner af fulsorten Jord,
Saa atter han kan træffe, tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerkast.

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
De stoi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
Folded deres Hænder, gif i en broget Nid
For Guderne paa Tilie, for Asaloke bad.

Da rørtes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frei.
 Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
 De bragte Asaloke frem fra det skulte Læ,
 Han smigred, græd, hylled, han faldt paa sine Knæ,
 Han vilde kysse Fligen af Thors Riortel rød;
 Da blussed Thor i Harmen, hangav hans Mund et Stød,
 Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skjolderand,
 Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
 Vær ei saa nederdrægtig! da raabte Thrudvangs Drot,
 Din Anger tirrer mere til Bredden end din Spot.

Den Tand skal du betale! tænkte Loke bister;
 Man spænder Buestrængen saalænge til den brister.
 Men tving dig Loke, tving dig! det gielder med Glib
 At spare Havnens Rildren til meer beleilig Tid.
 Saa sprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
 Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
 Ei Guder nu og Jetter skal kæmpe hadefuldt,
 Bryftet som Bredden ildned, banker ømt og huldt.
 Thrymur Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
 Paa Jetteviis at sige; — udstøder dybe Suk.
 Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blot,
 Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freyas Rok!
 Naar yndigt da den funkler med gule Tot, Teen,
 Giennem Birkebusken giennem Fyrrens Green,
 Da tænker Jettekongen, sagtmodig bag sin Fyrr:
 Den Biv maa være huslig, som spinder al den Hør.
 Hun var vel værd at sie! De Fingre som forstaae

Saa fint at trække Traaden, maae være langligsmaa,
 Maae være silkebløde. Og jeg har al min Tid
 Hørt sige: Disen Freya var alabasterhvid,
 Høirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Ryst,
 Blegred paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
 Forresten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar
 Hvis tykke treleds Flætning hun om sin Tinding slaaer.
 Man siger, at hun sørger — hun mistet har en Mand;
 Det vidned (mente Jetten) just ei om stor Forstand;
 Men Trofskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
 Og Trofskab forudsætter at man paa Trofskab troer,
 Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn?
 Især for Fru Freya, som er saa saare fion.
 Ei Sommerfuglen leser paa Tidslens Urtebed,
 Men Rosens Kalk for Dien kan aldrig staae i Fred.

Nu nok om Trofskab, Løse, gienstarde Frei og løe:
 Dit eget smukke Hierte sig steds bliver tro.
 Rygt hurtig kun dit Vord! fortæl hvad Thrymur sang,
 Og sig os dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Løse from;
 Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
 Han elsker Freya Dife, med Manddommens Ild,
 Hans Kiærlighed til hende gjør hele Vierget mild.
 Utgardelof hans Fader, forgabet i sin Søn,
 Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungerfvendens Bøn.
 Og hvis nu Odins Svoger kun vorder Utgards Drot,

Da blier der ingen Forfkiel paa Ondt meer og paa Godt.
 Alt smelter kiærligt sammen: med Solfskin Viergets Lue,
 Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
 Da vore mugne Evampe paa Valhals glatte Bæg,
 Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg;
 Tusmørket hersker; Dagen og Natten gaaer af Brug;
 Da vore blaae Fioler paa Vigets gule Bug!
 Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
 Ved Rok spinder Kampen, i Strid gaaer hans Viv.
 O hvilket deiligt Nøre! Dog eet ei glemmes maa:
 Vor Jettedrot er nidkiær, kan ei Spøg forstaae;
 Er Freya først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
 I fælddyben Kiælder af Mulm indeluft.
 Da savner Jorden Elskov! Men siig mig ogsaa: hvad
 Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
 Modsetningen forsvinder. Ei rød, gul, blaae
 Skilles Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
 I brøderlig Forening af alle Farvers Skier.
 Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær!

Da knysed Freya Dife saa Asafalen rysted,
 Af Harme mere fyldigt høit svulmed hende Brystet,
 Hun stued hen paa Loke med stolten Diekast,
 Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
 Hun quad: Ifald jeg reiste med dig til Trolbes Land,
 Tro mig, da blev jeg heftig forlegen for en Mand.

Da samled sig høie Guder, som Sol just stod op
 Paa Thing under Træet, trindt under Aßens Top.
 Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.

Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
 Han hviffed ham i Dre, han gav ham sine Raad,
 Og lod som han af Iver kun virked denne Daad.

Han sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
 Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.

Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!

Benyt den om dig tykkes; bifalder du den ei,

Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,

Og hvad I end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Hvi,
 Og sikkert vidste Loptur for dengang ei løi,
 Bifalddet det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
 Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne!

Meldte da høit paa Thinge, Heimdal den Asa hvid:
 At ende Jettens Hovmod mig tykkes det er Tid.
 Dem høve selv til Guder, det har vi ofte giort,
 Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
 Niord mildner Skades Raser, hun snyser ei saa gram,
 Paa Dybet Egirs Vælde gjør Nan mere tam;
 Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
 Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kulb.
 Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Jld

Steds brænder mere kraftig, skøndt mindre fiælenmild.
 Selv Loke jo tvinges, fra den Tid han blev Gud;
 Hvem veed hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
 At have Nat til Dagen, givr Maanen mangel Nat;
 Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
 Og styrter den i Svælget — hvad er da vel vor Magt?
 Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
 Vi skulde Freya savne? Nei store Guder, nei!
 Hvad var vel selv et Valhal, hvis der var ingen Frei?
 Vel Ydun skænker Rødmen ved Eblets Atterkomst;
 Men Freya skænker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
 Vi elske hende alle! — Hun aabner sin Favn,
 Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn!
 Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
 Slud stedse skulde kiule Folkvangers Himmelblaa?
 Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
 Før raadne dybt i Nastrond, Af Ygdrasil din Top!
 Hvordan? De søde Læber, som smiled yndigt nys,
 Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
 Og Dine, som kun Bemod og Salighed, har straalt,
 Fortvivled' skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 Nei, ved min høie Vifrost, som Odins Magt mig gav,
 Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav.
 Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freya seer,
 Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
 Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,

Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
 Og blæser søde Toner, som fylde Støvet's Bryst
 Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
 Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaae,
 Da tolke tusind Struber at Heimdal Freya saae!

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gif,
 Og Freyas Vine lønte ham med saa sødt et Blik,
 At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
 Og klare Taarer funkled i Diet og paa Kind.

Da foreslog han Aser hvad Løse havde tænkt:
 Han sagde: Thors Mislnir ei vorder atter skænkt,
 Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
 Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Huud.
 Han er ei vant i Dybet til største Skønheds Glæds;
 Hvor let for os at giække da Troldens plumpe Sands.
 Hvis Thor sig kan bekvemme, den drabelige Gud,
 Til Qvindebragt at bære, da vorder han en Brud,
 Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei,
 Jeg veed hun sine Smykker til Festen nægter ei.
 Naar Odin koger Seiden, da skænkes Thor et Vand,
 Hvormed han alle Skrammer af sin Hud vaske kan.
 Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
 Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod!
 Føer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,

Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
 Det skønne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
 Da blier den stærke Skjoldmø for Misløis tilfals.
 To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
 At Varmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
 Seer Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenkind,
 Da som i Solen Rimefrost vil smelte vist hans Sind.
 Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
 Blanke Nøglesnippe ved Skjørtet flinge maa.
 Til Utgard Asloke maa følge med som Tærne!
 Han nægter os det ikke, jeg veed han gjør det gierne.
 Og naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jettens Hiem,
 Naar de sorte Drengs hans Hammer bære frem,
 Naar Thrymur elskovsdrucken har lagt den i hans Skib—
 Behøver jeg at sige hvad Viisdom Guden bød?
 Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
 Sin Misløis ret at bruge han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
 De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
 Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
 Mens herligt Aften visted grøn mod Valhallatag.
 Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing;
 (Fraværelsen benytted Asloke;) Drupners Ring,
 Paa Odins Finger, drypped i Græs vel andre ni,
 Og stod med Trofævarslet sin store Eier bi;

Men skønne Disers Latter jog Odins Tviol i Røg,
 Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
 Thor raabte vel til Diser: Hvad Aukthor en Qvinde?
 I Evighed jeg kan mig til sligt ei overvinde.
 Da smilte Freya yndigt, saa Hul i Rinden blev,
 Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
 Og sagde: Mænd maa vogte sig hist i Støvet's Braa,
 For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
 Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
 Og let af Panden viftes da letten Egeblad;
 Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler han er As?
 Han gjør sig kun elskværlig ved sig en venlig Spas.

Da kom alt Gømfu Gulla med Freyas Klædebond;
 Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
 De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
 Og ei han vilde miste sin gode Pandfersærk.
 Da Hermod satte Stene paa Barm, runde to;
 Valkyrierne rødmed, de vendte sig og loe.
 Da fik han Brysfings Halsbaand, en Pragt i Guldet fin;
 I Brystets sorte Lokker der funkled Rubin.
 Da rørte Odin Guden paa Bryst og Rinden brat;
 Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
 Der fandtes ingen Hue, som passed Asathor;
 Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor,
 Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
 Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,

Naar Hamren laa i Skibbet. De stødte røde Tegl,
 Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
 Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
 Med hyiden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
 De unge, skønne Diser, og raabte: Thrymur ha!
 Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldsfœ til haarden Hov,
 Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov,
 Thor ønskte høit sin Hammer, forklædt tog Løke med;
 Der gnistred ingen Flamme, de sagte foer afsted.
 Med ad den hvalte Bue som Freya kørte Thor,
 Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor,
 Heimdal i Hornet stødte, da Kerren forbi ham gik,
 De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, glimted intet Lyn,
 Guldkerren som en Svane kun skilte Skyen ad,
 Den høie Gothunbane med Tialf og Løke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asathor

Med Løke foer

Paa Gyldenfarm

Til Fjeldets Steen;

Og Løke sad

I Hiertet glad

Ved Gudens Harm,

Til Jettens Meen.

Saa reiste de frem medens Klippen stialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trollden stod,
 Saa sort som Sod,
 Men smykt med Jld,
 Saa stærk og prud;
 Med Kongefrands
 I takket Glands,
 Og hilste huld
 Sin skønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malm-drotterne stod:
 Det blomstrende Sølv, Jernglansen var ny;
 Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
 Og det hvideste Tin og det sorteste Bly.

Da Thor steg ud
 Den høie Gud,
 Man ham modtog
 I Biergets Slot.
 De vandred frem
 I mørken Hiem,
 Og Hiertet slog
 I Fiældets Drot.

Som en Jomfru da, saa skær og saa fin,
 Hver Edelsteen smilte med Straale paa Kant:
 Den muntre Smaragd, den forelskede Rubin,
 Den milde Saphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
 Af Sol forladt,
 Thor steeg i Bierg
 Men Kjalved ei;
 Med Fakkelspaan
 I Krumpne Haand
 Gik liden Dværg
 Og viste Ve.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol
 Skoldvagterne ventede i skumleste Braa:
 Og Rottkrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
 Og det Koboldbarn, med Elskiole paa.

Som liden Slut,
 Men bleg og but,
 Man Kobold saae
 Paa Gulvets Steen:
 Hun stirred stivt
 Og aanded Gift,
 Med Faldhat paa,
 Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
 Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
 Om de lodne Barme var Pandsre spændt,
 Og med Hielmene kneiste de, Nad ved Nad.

Og qvad en Sang
 Der hæsligt klang,
 Som Glam det lød
 Af Hunden vred,
 Naar, høit med Hvin,
 Det vilde Sviin
 Til blodig Død
 Den sønderfled.

Og fra Hel var der sendt for at hylde den Brud,
 To fornemme Mænd af en Byrd saa høi:
 Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
 Og den langsomme Sot, i det prægtigste Tøi.

Utgardelof
 I Jettens Flok
 Kun ei man saae
 Den Bryllupsnat;
 Han aned Ewig,
 Han lugted Liig,
 I dyben Braa
 Var Sengen sat.

Og til Utgardelof gif Gubberne hen
 Med de Børnebørn smaae, begav dem til No.
 Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
 Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
 I Silke, Flor,
 Med heftigt Blik
 Paa Brudebænk.
 Steenrunde Barm
 Sik Jetten varm;
 Da kom med Drik
 Hans gode Skænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Misd;
 Da trængte de Jetter i Hallen ind,
 Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
 Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see
 Hvad skulde see;
 Thi Bruden stærk
 Var i sin Drik.
 Hvert Bøger ud
 Stak Valhals Gud,
 Det var et Bærf
 For Trolde's Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax;
 Skiondt bredfulde Maal til funklende Mand.
 En Dre hun aad, samt otte Lar,
 Tre Lønder af Misd'en drak Siffas Mand.

Da Thrymur qvad:

Saamegen Mad?

Saameget Korn?

Saameget D?

Det er dog sært!

Alt nu fortært?

Hun tømmer Horn,

Som Fingerbøl.

Men da meldte Loke, den Tærne saa viist,
 Verbødig hun stod bag Bænkens Rand:
 Ei otte Nætter har Bruden spiist,
 Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro

I Skiægget loe,

Eig bøied klæk

Mod Asathor:

Da Ild der gif

Fra Gudens Blik,

Saa hin med Skræk

Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
 Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
 I otte Nætter ei Freya sov,
 Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.

Da treen en Qvind
 I Hallen ind,
 En fulsort Cent
 Med Haar som Uld;
 Men ung og glat,
 Med Guldblikshat,
 Og Edelsteen
 Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom, det er Tid at gaae
 Med din Brudgom tilsengs paa de bløde Siv!
 Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
 Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrymur bød:
 I Freyas Skib
 Læg Hamren brat!
 Den er ei fiern.
 Forelskte to
 Maae sværge Tro
 Ved Midienat
 Paa Mislnirs Jern!

Knap Ordet var sagt, før en Dvergestof
 Indslæbte Mislnir, paa Skuldre den bar;
 Skiondt mange de var, var der dog ei nok,
 De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Mjølner laa
 Nu blank og blaa
 Med stærke Skan
 I Gudens Skjød,
 Da saae han op
 Til Fjeldets Top,
 Da blev hans Kind
 Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
 Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr;
 Bredskuldret reiste sig Asathor,
 Da mærkte de først hvem Bruden var.

Og høit i Harm
 Han svang sin Arm,
 Da blev hans Mod
 Versærkegang.
 Ved Mjølners Fald,
 Mod Jettens Skæl
 Rødt Straaleblod
 Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
 Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
 Men da hamred som Baulundur Asathor,
 Naar Knapper han slaar i et Kobberskjold.

Frem Hrugner treen,
 En Mand af Steen,
 Og kold som Flint,
 Med Trods og Bram,
 I Brystet stod,
 Dødt uden Blod,
 Trekantet Klint
 Som Hjerter han.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
 En forfærdelig Mand og levendegiort:
 Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
 For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
 Med Mislnir foer,
 Da traf han vred
 Hans Kølle graa.
 Den sprang itu
 Med Larm og Gru,
 Og regned ned
 I Stykker smaae.

Men Manden af Leer heed Møkkurkalf,
 Han stirred, og tirred, slog paa Skjold.
 Da traf med Sværdet ham Asatials,
 Saa vrinskende styrtes den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
 Blandt tusind Liig,
 Thi Thor var stærk
 Med opbragt Siæl:
 Han seired alt,
 Hans Hammer faldt,
 Som Stampeværk
 Med tunge Pæl.

Men Løse den Niding, af Blodet rød,
 Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
 Og fandt han en Jette som ralled i Død,
 Saa løe han og stak ham endnu engang.

Nu blev det tyst
 Som paa en Kust,
 Hvor Storm og Hav
 Sank hen til No;
 Thor stirred mørk
 Som i en Ørk,
 Og alt var dødt
 I skumle No.

Der laae de nu hver, de svømmed i Blod
 De mægtige Riser, som knækkede Siv.
 Forsvunden af Bierget var ældgamle Mod,
 Forsvunden af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven naar

Dens Harm forgaaer,

Den seer ei grum

Paa Ligets Blod;

Sagtmodig, fri

For Raserie,

Den sørger stum

Med Edelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
 Tungfindig han stod og grubled en Stund.
 Men Løve, som Løffen, med grusomme Tørst
 Sig slicked med Grin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløstede sig Dampen.

Da Kjalved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Dienlaage;
Hun hvi som Hallen var og bleg som Døden.
Da blaaend Blus i alle Fjeldets Kroge.

I Klippekløften Kjalved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suf fra Barmens dakte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en sølsom Ynde
Forbandt med Strænghed sig og mildned Breden.

Jeg maa dig tunge Tidender forkynde!
Til Thor hun sang: Du smittet har din Ære,
Den lumste Løke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Mislunr bære!
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skjold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da Thor din Skjæbne rolig fold!

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde!
Fra Jorden brister kun den søle Masse.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil Eders Dine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Herte;
Forgieves dog han varslar, — høres ikke;
En himmelsk Frigga blier en jordist Hertze.

Kun Vellyst brænde vil i Freyas Blikke,
 Grum vorder Thor og Asaodin svag,
 Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
 Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
 Da brister, Breidablif, dit Perletag!

Det grumme Epyd i Mørket Loke finder:
 Ved Brodermordet kistes Kierligheden,
 Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
 Sværdtid og Skjægtid raser: Askurs Stamme
 Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
 Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
 Hvor før dog brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker som Fæe,
 Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
 Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

Den gamle Verlighed er plat forsvunden.
 Dog, Loke, fort kun faaer du Glæden smagt,
 Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
 Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
 Du fangen vorder i en Hvalving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Aser:
 En Klippe bærer Skulderblad og Arme,
 En Lænder, og den tredie dine Hæser.

Da vil sig ingen over dig forbarme.
 Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
 Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
 De giftige Slangar henge Par og Par,
 Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Signi kærlig med et Kar,
 Og holder Skaalen, for fra Giftens Bælde
 At redde Den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
 Smedens drypper Gift paa dine Læber,
 Du skælver — og da ryste Jordens Fielde!

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
 I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte;
 Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
 Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
 Da dyrkes hendes Malm paa Fjeld og Skette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
 De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
 Og skænker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
 Thi Mimer længst har Gunders Lund forladt,
 Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Die sat,
 For Lysset end i bølne Mulm at stue;
 Det hjælper ei, hans Syn blier mere mat.

Liggkysten viser aaben Fjeldets Bue:
 Der gaaber Nastrond rød med sorte Slanger;
 Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
 Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
 Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Ore stor, med frygtelige Hov,
 Der kniber Hierterne med sine Tænger
 Samvittighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med sin Tand i Riødet slænger.
 De stærke Luer dybt i Grunden brage,
 Da høres Drags Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
 Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
 De gamle Gran og Egeskove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane;
 Da mærkes Solen, som en udbrændt Glød,
 Og Jettens Latter Nserne forhaane.

Utgardeløse dybt i Viergets Skjød
 Til sine Børnebørn skal heftig tale,
 Og minde dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
 Høit lyder Hundens Glam for Gnypahule,
 Da aabner Hel med Naslen sine Sale.

Med blanke Hjelme, Flaggerlokker gule,
 Valkyriarne ride da til Strid,
 Thi Norner kan ei længer Skæbnen fiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Døretid!
 Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
 Og ingen skaaner meer den anden blid.

Da Skælver Ygdrasil og staaer i Flamme,
 Kun Rædsel man i Afsers Dine læser,
 Og Fjeldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
 Paa Buen, til den frygteligste Kamp,
 Mens Midgardsormen løfter sig og hvæser.

Den skønne Regnbu hyller sig i Damp.
 Med ride Guderne — da Broen brister,
 Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
 Mens ud af Sumpens dunkle Rosevand,
 Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgardeloke staaer for Sneffens Mand,
 Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
 Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
 Og gøer saa høit, og hilser Jettevrimlen,
 At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skrak nedfalde Stierne fra Himlen,
 I Havet slukkes de med Hvidselyd,
 Og død paa Gladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
 Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
 Med blaalig Ild, til alle Jettens Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
 Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
 Med staaiblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
 Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
 Med Tuden trint sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier klar i Kampen;
 Men blegner — thi han mistet har sit Sværd!
 Da høres der en vældig Hestetrampen.

Asodin rider op til Kampens Færd,
 Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
 Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skær.

Med Gagner styrter Ulven han imøde;
 Dog dræber Fenris Valhals Herre god,
 Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asodins Blod.
 Nu seer man Frigga vride sine Hænder
 I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
 Da er ei Vidar længer taus, han hviner
 Og brummer gyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt imøde griner;
 Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
 Nedsætter ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
 Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
 Og Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
 Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
 Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asathor med løftet Hammer!
 Saa skion en Strid tilforn man aldrig saae,
 Skiondt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
 For i det røde Kobber ham at quæle
 Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
 Da høres der et Skrig, thi Asathor
 Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den oversprøiter ham med Gift og sukker;
Blod farver Vandet rødt, hvor Musket groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart; ni Skridt derfra han gif,
Saa synker han og brustent Die lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døe af Sorg og Smerte,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte;
Fra Krogen springer Løse frem som Ratten,
Og strider med en Nastronds Svovelskærte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Ratten.

Nu høres Dværge dybt i Fjeldet sukke,
De døe af Skrak; end lyner Nukthors Kerre,
Saa rustet den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre.
Alfakningen nedsank i Regn og Død.
Da er igjen Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød,
 Nu tolker jeg det Haab, den Trøst som følger:
 En nyfædt Jord staaer frem af Havets Skød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
 Biergsoffens Skum skal atter Klippen tvætte,
 Hvor Skyen svæver og hvor Ornen følger.

Da samles Aserne paa Idaslette,
 De vaagne mildt til Liv og Glæder atter,
 Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
 Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
 Langt mere skøn end hin, den alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
 Lif og Lifthraaser vækkes af en Slummer,
 Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som sølsom Drøm da mindes hver en Kummer.
 I Skoven hen sig skynder Afers Skare,
 Hvor Rildevaldet mellem Blomster stummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare;
 Sit Runeskiold han dem fra Skyen stikker,
 Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsset, hvor Fiolen venligt nikker,
 De finde, tegnet med en sielden Skrift,
 Et gyldent Bretspil, og med gyldne Brækker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
 Hvad før var Daad, er nu et Spil kun worden,
 Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Ufaaete Ar fremskyde sig af Jorden,
 Alt Ondt forsvinder! Ingen Snoge vrimsle
 Ved Blomsterskyggen; alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
 De Saliges, de Godes Sommerlyst,
 Det helligstedsuroffkelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
 Der savner atter han sin Broder Høder;
 Der trykker Ydun Bragi til sit Dyrst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freya møder,
 Der finder Freir igjen sin Gerda troe,
 Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Mislur findes ei i Gimleboe:
 Alfader skænker Thor et Sværd, hvis Hjalte
 Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

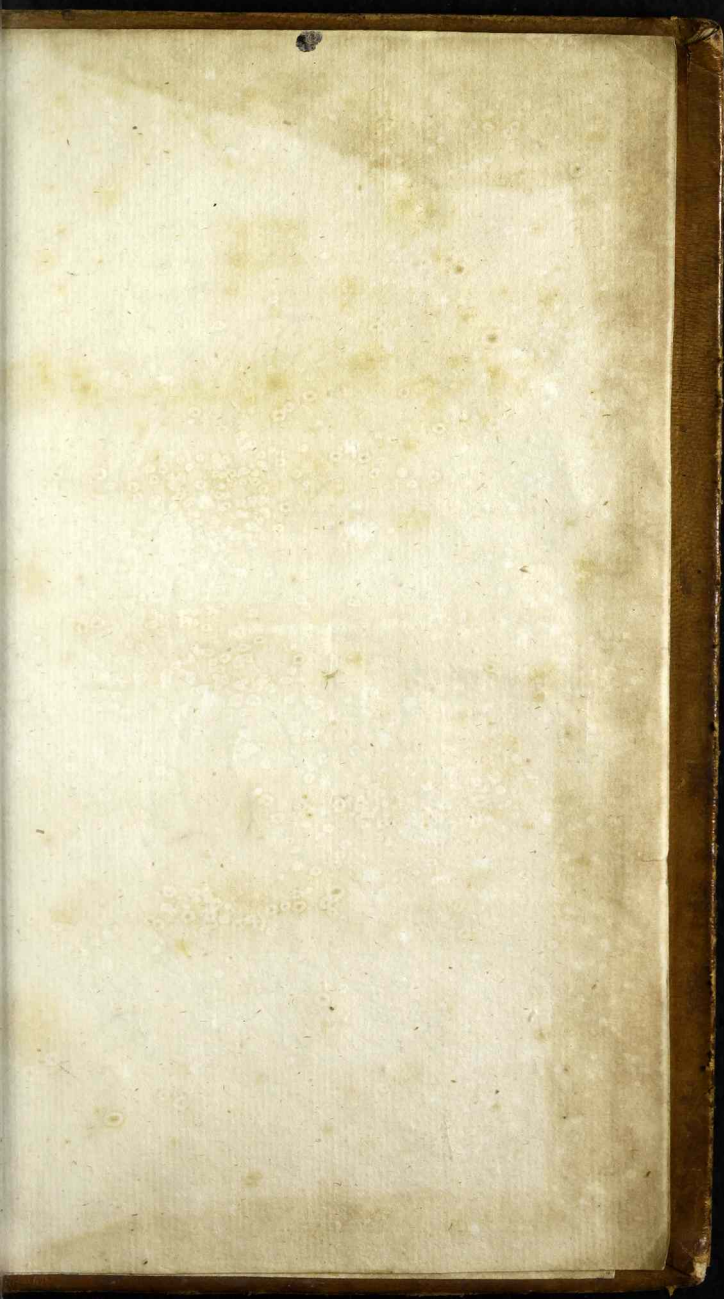
Nu — raabte Vola — jeg dig alt fortalte,
 Hvad Tiden skuler. Vaer nu paa mit Ord!
 Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte.

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
 En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
 Og ene fandt i Fjeld sig Asathor.

I Skibet Hamren laae, han kiendte Væget.
 Dybt ved hans Side slumred rolig Tialf,
 Lighoben vidned at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
 Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
 Han taug; — da grubled hver en As og Alf!

Her ender Sangen om de høie Guder.

1844

1844

1844

